

420.7
ม 638.1
จ.3

การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประถมศึกษาชั้นมัธยมศึกษา

ปีการศึกษา ๒๕๑๑

ปริญญาโท

ของ

บุบผชาติ เฟ่งพินิจ

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๒๑ สิงหาคม ๒๕๑๒

จดหมายเวียน

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษา

.....พ.ท.ดร. วิมลวรรณ..... ประธาน

.....ดร. วิมลวรรณ..... กรรมการ

.....ดร. วิมลวรรณ..... กรรมการ

๒๑ สิงหาคม ๒๕๖๒

ประกาศคุณูปการ

การศึกษาครั้งนี้เริ่มต้นและสำเร็จลงด้วยดี เนื่องจากผู้เขียนได้รับความร่วมมือช่วยเหลือจากผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่าน โดยเฉพาะคณะกรรมการที่ปรึกษาของผู้เขียน คือ ศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ รัชพลเดช ดร.พจน์ สะเพียรชัย และอาจารย์สุโร พงษ์ทองเจริญ ได้กรุณาเอาใจใส่ให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด นับตั้งแต่เริ่มวางแผนวิจัย แนวความคิดต่าง ๆ และการดำเนินงานวิจัย ตลอดจนตรวจแก้และเกลาสำนวนภาษา ตรวจแก้คำผิดในการวิเคราะห์ข้อมูลและอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานครั้งนี้ ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณทุกท่านด้วยความคารวะอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ในโอกาสเดียวกันนี้ ผู้เขียนขอขอบพระคุณและขอบคุณบรรดาคนอาจารย์ที่ช่วยเหลือในการแจกจ่ายและรวบรวมแบบสอบถามให้ผู้เขียน ตลอดจนครู อาจารย์ สอนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาทุกท่านที่ได้กรุณาให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการตอบแบบสอบถาม ทำให้การศึกษานี้สำเร็จลงด้วยดีในเวลาอันควร

บุบผชาติ เพ่งพิริจ

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑. บทนำ

๑

คำนำ

๑

ความมุ่งหมายของการวิจัย

๓

ความสำคัญของการค้นคว้า

๔

ขอบเขตของการวิจัย

๑๐

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

๑๐

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑๑

๒. ผลงานค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

๑๒

ผลงานวิจัยในประเทศ

๑๒

ผลงานวิจัยในต่างประเทศ

๑๓

๓. วิธีดำเนินการ

๑๔

การหาวัสดุประชากรที่ใช้ในการวิจัย

๑๖

การวางแผนสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

๑๗

การแจกจ่ายแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูล

๑๘

การจัดกระทำกับข้อมูล

๑๙

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

๒๐

การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะการวิจัยข้อที่ ๑

๒๑

การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะการวิจัยข้อที่ ๒

๒๒

การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะการวิจัยข้อที่ ๓

๒๓

บทที่	หน้า
๕. บทยอ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	๕๓
บทยอ	๕๓
สรุปผลการวิจัย และอภิปราย	๕๕
สถานภาพและการดำเนินการสอนของครู	๕๕
ความคิดเห็นในการดำเนินงานของครู	๑๐๐
ปัญหาในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	๑๐๓
ข้อเสนอแนะ	๑๐๖
ข้อเสนอต่อการจัดการฝึกหัดครู	๑๐๗
ข้อเสนอต่อผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่	๑๐๗
ข้อเสนอต่อศึกษานิเทศก์และผู้มีหน้าที่ในการจัดหลักสูตร	
และแบบ เรียบน	๑๐๘
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการวิจัยต่อไป	๑๐๘
บรรณานุกรม	๑๑๐
ภาคผนวก	๑๑๖
ประวัติย่อผู้เขียน	๑๓๒

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ จำนวนนักเรียนชั้น ป.๑ศ. ที่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ๑ คน จัดจำพวกตามสถาบัน	๓๘
๒ จำนวนครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามสาขาที่ศึกษาเป็นวิชาเอก	๔๐
๓ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่สอนวิชาภาษาอังกฤษในรายสัปดาห์	๔๒
๔ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามหน้าที่การงานที่ปฏิบัติ	๔๓
๕ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามประเภทของการเข้าร่วมสัมมนาหรือรับการอบรม	๔๔
๖ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามแหล่งศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม	๔๕
๗ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการประชุมพิจารณาปรึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาแต่ละวิชาในหลักสูตร	๔๖
๘ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการเตรียมการสอน	๔๗
๙ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการใช้กลวิธีสอน	๔๘
๑๐ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกการจัดลำดับชั้นของการสอน	๕๐
๑๑ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการใช้วิธีการสอนเขียน	๕๔
๑๒ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการฝึกทักษะ	๕๕
๑๓ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการจัดกิจกรรมประกอบการสอน	๖๑

ตาราง	หน้า
๑๔ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการใช้อุปกรณ์การสอน	๖๓
๑๕ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามความถี่ในการวัดผล	๖๖
๑๖ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการทดสอบ เสียง	๖๗
๑๗ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการทดสอบอ่าน	๖๘
๑๘ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการทดสอบการเขียน	๖๙
๑๙ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับการวัดความเจริญใน ด้านต่าง ๆ ในข้อทดสอบ	๗๐
๒๐ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามเหตุผลในการสอนวิชา ภาษาอังกฤษ	๗๒
๒๑ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับความสนใจต่อการสอน	๗๓
๒๒ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับที่ได้รับความช่วยเหลือ ในด้านการจัดหาอาจารย์ชาวต่างประเทศ	๗๔
๒๓ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการดำเนินการสอน ตามเนื้อหาในหลักสูตร	๗๕
๒๔ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามเหตุผลในการจัดกิจกรรมใน ชั้นเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ	๗๖
๒๕ จำนวนความถี่ครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทักท้วงในเรื่องความคิดเห็น เกี่ยวกับเนื้อหาในหลักสูตรว่าควรได้รับการปรับปรุงหรือไม่	๗๗

๒๖	จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทอใน เรื่องความคิด เห็นเกี่ยวกับหนังสือที่ครูใช้สอนอยู่ในปัจจุบัน ไม่เหมาะสมกับการฝึกทักษะ การไต่ถาม	๗๘
๒๗	จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทอใน เรื่องความคิด เห็นเกี่ยวกับความถี่ของการร่วมมือประกอบการสอนวิชาไต่ถามในหมวด ภาษาอังกฤษ	๗๙
๒๘	จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทอใน เรื่องความคิดเห็น เกี่ยวกับนักเรียนควรมีความรู้วิชาภาษาอังกฤษ เน้นหนักไปในทางใดมาก ที่สุด จึงจะเหมาะสมกับความจำเป็นในปัจจุบัน	๘๐
๒๙	จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทอใน เรื่องความคิดเห็น เกี่ยวกับความรู้ความถี่ที่สอนที่สอนของนักเรียนและควรปรับปรุง	๘๑
๓๐	จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามความคิดเห็นที่นักเรียนสนใจ วิชาภาษาอังกฤษ	๘๒
๓๑	จำนวนความถี่ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทอเกี่ยวกับปัญหา ทั่ว ๆ ไปที่ครูประสบ	๘๓
๓๒	จำนวนความถี่ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทอใน เรื่องปัญหา เกี่ยวกับตัวนักเรียน	๘๔
๓๓	จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทอใน เรื่องปัญหาเกี่ยว กับแบบเรียนที่ใช้ในปัจจุบัน	๘๕

สาราง

หนา

๓๔	จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทบทวนในเรื่องปัญหา เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน	๔๙
๓๕	จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทบทวนในเรื่องปัญหา เกี่ยวกับการวัดผล	๕๕
๓๖	จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามความต้องการในเรื่อง ต่าง ๆ	๕๐

บทที่ ๑

บทนำ

คำนำ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง ในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อความเข้าใจระหว่างมนุษย์เป็นจำนวนมาก เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล (International Language) ที่นิยมใช้กันแพร่หลาย สำหรับประเทศไทยก็ยอมรับความสำคัญของภาษาอังกฤษในค่านี้อย่างแน่นอนจนแทบจะกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญเป็นรองจากภาษาไทย เพราะอำนวยความสะดวกในการติดต่อสมาคม กับต่างประเทศทั้งในทางราชการ การเมือง ธุรกิจ การค้าขาย และอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สภาพของประเทศไทยขณะนี้จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษโดยแพร่หลายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะประเทศไทยมีการติดต่อกับชาวต่างประเทศโดยเฉพาะชาวยุโรปและชาวอเมริกันเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้น และเป็นไปอย่างกว้างขวางทั้งในระดับประเทศและในระหว่างประชาชนโดยทั่วไป อาทิเช่น ชาวยุโรปและอเมริกันจำนวนมากทั้ง ทหาร อาสาสมัคร ครูสอนภาษาอังกฤษ นักธุรกิจ และผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ ที่เข้ามาช่วยเหลือ จำเป็นต้องได้พำนักลาศัยและร่วมปฏิบัติงานกับชาวไทยเป็นจำนวนมากเพียงไร ความต้องการผู้รู้ภาษาอังกฤษก็พลในการติดต่อสมาคมก็ยิ่งสูงขึ้น เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจและปฏิบัติงานร่วมกันอย่างไถ่ผล ผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีจึงย่อมจะมีโอกาสได้รับความก้าวหน้าในการทำงานร่วมกับชาวต่างประเทศ และมีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ในวิชาการแขนงต่าง ๆ สำหรับตนเองอย่างกว้างขวาง เพราะวิชาการต่าง ๆ นั้นผู้รู้ได้เรียบเรียงไว้เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนมาก และยิ่งรวมถึงการใช้สื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนต์ นิตยสารและหนังสือพิมพ์ ซึ่งต่างก็เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษทั้งสิ้นด้วย ดังนั้นความรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งสำคัญ และมีอิทธิพลต่อชาวไทยมาก ทั้งในด้านความเจริญก้าวหน้าในชีวิตส่วนตัวและของประเทศชาติในอันคับคอบมา กระทั่งวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าวแล้ว จึงกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาสามัญในหลักสูตร ที่จะคงให้เรียนในสถาบันการศึกษาตั้งแต่ภาคบังคับในชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา

ในการที่จะให้การเรียนภาษาอังกฤษบรรลุผลตามหลักสูตรนั้น จะต้องอาศัยปัจจัยสำคัญหลายประการ กล่าวคือ ต้องจัดเตรียมทั้งผู้สอน ผู้เรียน และอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน ผู้ที่จะเป็นทัวจันรสำคัญในการศึกษาภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษา คือ ครู เพราะครูจะเป็นผู้พิจารณาผู้เรียนและจัดสิ่งต่าง ๆ ในการที่จะอำนวยความสะดวกภาษาอังกฤษตามสภาพที่เหมาะสมและจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงสำหรับผู้เรียนได้ ปัจจัยสำคัญเบื้องต้นประการหนึ่ง ที่จะช่วยให้ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาอังกฤษ คือ การปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งครูอาจจะทำได้โดยให้นักเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษก่อน

โรบินสัน^๑ กล่าวว่า "การที่จะช่วยให้นักเรียนมองเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษนั้นไม่เป็นการลำบากอะไร เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันมากที่สุดในโลก และกำลังขยายจำนวนผู้ใช้อย่างรวดเร็ว ๆ ในสหราชอาณาจักรมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษโดยที่บางคนไม่เคยเดินทางไปถึงประเทศอังกฤษ หรือได้มีโอกาสพูดคุยกับชาวอังกฤษโดยตรงเลย ถึง ๕๐,๐๐๐,๐๐๐ คน ในปี ๑๙๔๔ มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษทั่วโลก ๒๕๐,๐๐๐,๐๐๐ คน ในปี ๑๙๖๐ มี ๕๕๐,๐๐๐,๐๐๐ คน จึงอาจกล่าวได้ว่า เราเชื่อมั่นใจได้ว่า ไม่ว่าเราจะเดินทางไปถึงที่ใด ก็ย่อมจะได้พบกับการใช้ภาษาอังกฤษ"

การปลูกฝังทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษให้นักเรียนนั้น จะเป็นเครื่องจูงใจให้นักเรียนสนใจใฝ่รู้ศึกษาภาษาอังกฤษ แล้วจึงถึงขั้นพิจารณาการให้ความรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เพราะเป็นสิ่งสำคัญมาก เพื่อให้การเริ่มต้นที่ถูกต้องและเป็นรากฐานที่มั่นคงอันจะเป็นแนวทางนำไปสู่ผลดีในขั้นต่อไป

กานคา สันขวานนท์^๒ กล่าวว่า "ในการสอนภาษาอังกฤษชั้นเริ่มต้น เช่นที่จะสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ - ๗ แก่เด็กไทยเรานี้ ยิ่งเป็นระยะสำคัญที่ต้องการหลักและการแนะแนวที่ถูกต้อง เพราะเป็นการปูพื้นวางรากฐาน จำเป็นที่จะต้องทำให้น้องแข็งแรงถูกต้องตามหลักการ เพื่อเป็นบันไดให้ผู้เรียนได้ก้าวไปสู่ความรู้ทางภาษาอังกฤษในชั้นสูงขึ้นไปได้โดยสะดวก"

^๑ Robinson, Kenneth, English Teaching in South East Asia, p.16

^๒ กานคา สันขวานนท์ วิธีสอนภาษาอังกฤษ หน้า ๔

ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่า ครู เป็นบุคคลสำคัญที่จะบันดาล
ผลให้บังเกิดขึ้น ทั้งนี้หมายความว่า ครูต้องได้รับการศึกษาอบรม เป็นอย่างดีและโรงเรียนที่มี
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเริ่มต้นต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
สำหรับสถาบันฝึกหัดครู ซึ่งเป็นสถาบันที่จะผลิตครูออกไปทำการสอนนักเรียนอีกทอดหนึ่ง

คอตเทรล^๓ กล่าวว่า " สถาบันฝึกหัดครูเป็นสถาบันที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็น
แหล่งผลิตครู ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นกุญแจของกระบวนการจัดการศึกษาทั้งหมดของชาติ ถ้า
สามารถผลิตได้ครูดี ย่อมจะส่งผลสะท้อนไปยังการศึกษาที่ดีของเยาวชน ถ้าได้ครูไร้สมรรถภาพ
ย่อมจะเป็นผลไปถึงการขาดสมรรถภาพของเยาวชนไปด้วย"

พินอคเชียโร^๔ ได้กล่าวถึงความสำคัญของครูไว้ว่า "ไม่มีถวิลวิธีสอนที่ดีหรือเลว จะมี
ก็เพียงแต่ครูที่ดีหรือเลวเท่านั้น"

จึงจะเห็นได้ว่า ในกระบวนการเรียนการสอนนั้น ครูเป็นบุคคลสำคัญที่จะก่อให้เกิดผล
อย่างไรได้มากกว่า เครื่องมืออื่น ๆ ที่ใช้ในการถ่ายทอดความรู้ ครูจึงควรได้รับความรู้ การ
ฝึกหัด อบรม มาเพื่อสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ

บุญเหลือ บุญชร^๕ ได้กล่าวถึง ครูสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้ " ครูที่สอนภาษา
ต่างประเทศต้องเป็นครูที่สอนดีที่สุด คือจะต้องไม่ให้เวลาเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ ต้องใช้เวลา
ทุกนาทีให้นักเรียนได้มีสัมฤทธิ์ผลอย่างใดอย่างหนึ่ง..... ต้องเป็นผู้ได้รับการฝึกหัดสำหรับสอน
ภาษาต่างประเทศมาโดยเฉพาะ ทั้งนี้ เพราะภาษาต่างประเทศไม่ใช่ภาษาของผู้สอน ไม่มี
ประเทศใดในโลกสามารถจ้างครูที่เป็นเจ้าของภาษามาสอนภาษาให้นักเรียนของตนได้ทั่วประเทศ
จำต้องอาศัยครูในชาติของตนเองเป็นผู้สอน เช่น ในประเทศไทยก็จำเป็นต้องใช้ครูไทยสอนภาษา
อังกฤษ เป็นต้น "

๓

Cottrell, Donald p., Editor, Teacher Education for a Free People, p. 12

๔

Finocchiaro, Mary, The Teaching of English as a Second Language in Elementary and Secondary School, p. 10

✓ ไชยอล ไบรซ์ แวน ไกล่ล่าวไว้ว่า ".....ในโลกนี้ เด็กนับจำนวนล้าน ๆ คน กำลังเรียนภาษาต่างประเทศ แต่ผลที่ได้จากความพยายามของเด็กเหล่านี้กลับน้อยลงกว่าเดิม เพราะเด็กเหล่านั้นไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษนั้นได้จริง ๆ ฉะนั้น จึงเป็นที่ประจักษ์ว่า ควรจะต้องทำอะไรใหม่ ๆ ขึ้นสักอย่าง....."

✓ แสดงว่าการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศยังมีปัญหา ซึ่งจำเป็นต้องมีการแก้ไขให้ดีขึ้น การที่นักเรียนเรียนแล้วไม่สามารถนำไปใช้ได้ นั่น เป็นเพราะมีข้อบกพร่องในการเรียนการสอนนั่นเอง และถ้าได้พิจารณาอย่างถ่องแท้แล้ว จะพบข้อบกพร่องที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ก็เท่าที่ควร ได้แก่ ครู นักเรียน แบบเรียน อุปกรณ์ และการวัดผล ตลอดจนสภาพแวดล้อมต่าง ๆ และข้อบกพร่องที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งก็คือ ความสามารถของครูสอนภาษาอังกฤษ

สุไร พงษ์ทองเจริญ ไกล่ล่าวถึงการแก้ไขข้อบกพร่องของครู และการเตรียมตัวของครู ในการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้คือ "การที่นักเรียนไม่สามารถจะพูด สนทนา อ่าน ได้อย่างคล่องแคล่ว และมีความเข้าใจหรือเขียนภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องได้นั้น นับว่ามีข้อบกพร่องอยู่ ซึ่งครูอาจจะแก้ไขได้ โดยการเพิ่มพูนความรู้และปรับปรุงวิธีสอนของครู ในการสอนนั้นครูจะต้องรู้ว่า จะสอนอะไร และสอนอย่างไร นั่นคือ ครูจะต้องรู้จักทั้งเนื้อหาของวิชาและวิธีสอน ซึ่งมีอยู่โดยเฉพาะนั้น ครูสอนภาษาอังกฤษพึงรำลึกว่า

๑. ครูจะต้องมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างของภาษาอังกฤษอย่างดี อย่างน้อยที่สุดในเนื้อหาที่สอน ครูจะต้องใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ด้วยเหตุนี้ก่อนเข้าห้องเรียน ครูจะต้องเตรียมการสอนอย่างดี

๒. ครูจะต้องรู้เรื่องโครงสร้างภาษาไทยอย่างดี สามารถจะเปรียบเทียบโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้

✓ ไชยอล ไบรซ์ แวน แนะวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์, คมคาย จงเจริญสุข แปล หน้า ๑

๓. ครูจะต้องไม่บ่นว่าสะกดกับการออกเสียง เพราะภาษาอังกฤษนั้นส่วนมากตัวสะกดกับการออกเสียงมักจะไม่สัมพันธ์กัน เช่น

bough	อ่านว่า	บาง	
bought	"	บอ	เป็นกัน

๔. ครูจะต้องทราบวิธีวิเคราะห์ชนิดผลของการเรียน เพราะว่านักเรียนทำผิดนั้นจะต้องแก้ไขอย่างไร และจะต้องทำการฝึกฝนอย่างไรจึงจะช่วยให้นักเรียนทำได้ถูกต้อง

๕. เวลาสอน ครูพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณสามารถใช้ภาษาอังกฤษนั้นได้จริง

๖. ครูจะต้องรู้ว่า การเรียนภาษากับวรรณคดีนั้นไม่เหมือนกัน การสอนภาษาเป็นการสอนทางคันทัษะ สอนเพื่อให้นักเรียนใช้ได้คล่องแคล่วและรวดเร็ว ส่วนการสอนวรรณคดีนั้น เป็นการฝึกให้คนใช้สติปัญญา ใช้จินตนาการ ดังนั้นวิธีสอนจะต้องเป็นคนละแบบ

๗. ครูจะต้องรู้จักใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ

๘. ครูจะต้องรู้จักสร้างบรรยากาศในห้องเรียน ให้นักเรียนรู้สึกมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน

นอกจากนี้ ครูจะได้รับผลดีในการสอนภาษายิ่งขึ้น ถ้ามีความรู้ในด้านจิตวิทยาของการเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ผลดีที่สุด

✕ ศีดา จายนีโยธิน^๗ ได้กล่าวถึงความแตกต่างในด้านภาษาของบุคคลไว้ว่า "จุดสูงสุดของความเจริญทางภาษาของมนุษย์ไม่เท่ากัน จุดสูงสุดของความเจริญทางภาษานั้นแยกออกเป็น ความสามารถในการใช้ศัพท์ ซึ่งเห็นชัดว่าอาจไม่เท่ากัน ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ ความสามารถในการตีความหมายพลิกแพลงของภาษา และความสามารถในการใช้ และมีความเข้าใจภาษาที่ไพเราะ ไม่เท่ากัน เช่น ในกรณีที่บางคนเป็นกวีที่สามารถ โดยที่ความสนใจทางด้านโครงสร้างของไวยากรณ์นั้นน้อยเต็มที่ เหล่านี้เป็นกัน ยิ่งกว่านั้น บางคนยังมีจุดสูงสุดของความเจริญทางภาษามีได้จำกัดอยู่เฉพาะภาษาเดียว หากสามารถเข้าใจและใช้ภาษาอื่นอย่างถูกต้อง

๗

ศีดา จายนีโยธิน "ความแตกต่างระหว่างบุคคลทางด้านภาษา" ศูนย์ศึกษา ๔ :

ดังนั้นจะเห็นว่า ครูมีความสำคัญมาก ครูที่ฉลาดย่อมจะมีวิธีสร้างกลวิธีสอนของตนเอง เพราะกลวิธีที่ตนนี้ไม่จำเป็นต้องจำกัไว้ว่า เป็นวิธีใดวิธีหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ขึ้นอยู่กับการณ์ที่ครูรู้จักหยิบยกเอาส่วนที่ดีของแกละวิธีมาใช้ ให้ตรงตามวัตถุประสงค์ ตามพื้นฐาน และความต้องการของนักเรียนในสังคมหนึ่ง ๆ ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เท่าที่เป็นมา ครูสอนภาษาอังกฤษจะใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ มาหลายแบบ จนถึงปัจจุบัน ซึ่งใช้แบบ The Aural-Oral Approach ทั้งนี้เพื่อปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ดียิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

ในการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย มีความเคลื่อนไหวทั้งในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ โดยได้รับความช่วยเหลือจากองค์การศึกษาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ที่ได้ส่งผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษมาช่วยแนะนำการสอน การปรับปรุงตำราเรียน และการทดลองสอน รวมทั้งสำรวจปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และฝึกหัดครู

สำหรับในระดับฝึกหัดครูนั้น คณะผู้เชี่ยวชาญได้ทำการศึกษาค้นคว้าปัญหาของนักเรียนฝึกหัดครูในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนมีพื้นฐานความรู้เดิมต่ำ และพื้นฐานความรู้แตกต่างกัน ยิ่งไปกว่านั้นยังรับเอาความรู้ผิด ๆ มาใช้ นักเรียนไม่ได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสเรียนตามลำพัง โดยอาศัยแบบอย่างที่ถูกคัดจากอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น เครื่องบันทึกเสียง หอปฏิบัติการภาษาอังกฤษ เป็นต้น มีข้อเสนอแนะว่าครูควรจะได้มีการสอนเพื่อซ่อมแถม โดยได้ทบทวนโครงสร้างภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียนโดยเริ่มตั้งแต่ประโยคพื้นฐานขึ้นมา ซึ่งในการสอนเพื่อซ่อมแถมประกอบการสอนเนื้อหาในระดับนี้อีก จะทำให้เวลาไม่พล จึงเกิดเป็นปัญหาของครูประการหนึ่ง รวมกับปัญหาอื่น ๆ ของครู เช่น ความไม่มั่นใจในความรู้ของตน เป็นต้น จึงควรที่จะได้มีการปรับปรุงคุณภาพของผู้สอนให้ดีขึ้น ทั้งนี้ควรจะต้องถือเป็นหลักเกณฑ์ว่า ครูที่จะสอนภาษาอังกฤษได้ดีนั้นจะต้องได้รับการฝึกฝนในด้านวิธีสอนวิชาเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษมาเป็นอย่างคืบแล้ว

ศึกษาธิการ, กระทรวง ผลการสัมมนาการสอนภาษาอังกฤษ สังกัดกรมการฝึกหัดครู,

ปัญหาการสอนเพื่อซ่อมแก้ยังลงปรากฏอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการปรับปรุง การสอนภาษาอังกฤษตามวิธีสอนของครู ในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และการฝึกหัดครู ไม่ได้ ร่วมมือกันดำเนินการ จึงทำให้วิธีการเรียนไม่สอดคล้องกัน ดังนั้นมักจะปรากฏผลใน การเรียนการสอนระดับสูง เช่น ระดับฝึกหัดครู และแม้กระทั่งระดับอุดมศึกษาก็ต้องยังลงสอน เพื่อ ซ่อมแก้ด้วย ซึ่งจำเป็นจะต้องอาศัยครูที่มีความเข้าใจในเรื่องนี้ร่วมกันแก้ไขและดำเนินการปฏิบัติ ให้การสอนเพื่อซ่อมแก้หมดไปในการศึกษาภาษาอังกฤษในระดับสูง และยังคงไว้แต่การสอนภาษา อังกฤษเพื่อการฝึกทักษะให้มากขึ้น เนื้อหามากขึ้น

บุญเหลือ กุญชร^{๑๐} กล่าวถึงการสอนเพื่อซ่อมแก้ว่า "การสอนเพื่อซ่อมแก้ คือ สอน ของเก่าที่เคยสอนมาแล้ว แต่นักเรียนยังใช้ไม่ได้ดีเท่าที่ควร การสอนทวนนั้นบางโอกาสยากกว่า สอนของใหม่ เพราะนักเรียนไม่ค่อยสนใจ โดยนึกว่าทวนแล้วบ้าง โดยเห็นเป็นการหมิ่น สมรรถภาพของตัวเองลง เป็นกัน เพราะฉะนั้นในการสอนทวนครูจะต้องมีกลวิธีพิเศษ คือ

๑. สำนวณข้อบกพร่องว่ามีอยู่ตรงไหนให้แน่นอน
๒. หาอุปมาให้นักเรียนแลเห็นข้อบกพร่องของตัว
๓. สำนวณว่านักเรียนอ่านซ้ำนานพอสิ่งใด

เมื่อรู้ทั้งสามอย่างนี้แล้ว ต้องหาอุปมาเอาความชำนาญของผู้เรียนมาช่วยในการเรียน สิ่งทีบกพร่อง "

ในปีพุทธศักราช ๒๕๐๒ กระทรวงศึกษาธิการร่วมกับโครงการสอนภาษาอังกฤษแห่ง เอเชียอาคเนย์ (SEAREP) ได้พิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยอาศัย แนวการสอนแบบทศภาษาศาสตร์เป็นพื้นฐาน ทั้งในระดับประถมศึกษาจนถึงระดับ ฝึกหัดครู โดยเน้นความสำคัญในระดับฝึกหัดครูโดยเฉพาะ ซึ่งก่อให้เกิดแบบเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนไทยโดยเฉพาะขึ้น และช่วยให้ครูสอนภาษาอังกฤษจำนวนหนึ่งได้รับการอบรม แนะนำ เพื่อการสอนภาษาอังกฤษโดยอาศัยแบบเรียนเหล่านั้น หลังจากนั้นวิธีการสอนโดย อาศัยแบบเรียนดังกล่าวก็เผยแพร่ไปในสถาบันฝึกหัดครูทั่วพระราชอาณาจักรและยังคงดำเนิน มาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งได้พยายามมีการปรับปรุงแก้ไขทั้งในด้านหลักสูตร วิธีสอน อุปกรณ์ประกอบ การสอน เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

^{๑๐}บุญเหลือ กุญชร, ม.ล. ข้อสังเกตเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ, หน้า ๙๖

✓ ในปีพุทธศักราช ๒๕๐๘ ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น โดยกำหนดความมุ่งหมายในการสอนภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ดังนี้

๑. ให้มีความรู้และทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
๒. ให้มีพื้นฐานในการที่จะศึกษาในชั้นต่อไป
๓. ให้เข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติซึ่งเป็นเจ้าของภาษาตามสมควร
๔. ให้ผู้เรียนมีความเจริญในทางความรู้และสติปัญญา
๕. ให้เข้าใจถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ ในฐานะที่เป็นภาษากลางระหว่างชาติ
๖. ให้ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ตามควรแก่ชั้น

✓ แม้ว่าจะได้มีการปรับปรุงต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็ยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร กล่าวคือ นักเรียนยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ได้ แสดงว่าอาจจะมีปัจจัยต่าง ๆ ที่ยังคงเป็นอุปสรรคอยู่ โดยเฉพาะตัวครู อาจจะได้เกี่ยวกับความพร้อมระเบียบวิธีสอน อุปกรณ์การสอน กิจกรรม และการวัดผล จึงควรจำเป็นที่จะต้องศึกษาให้รู้และเข้าใจ เพื่อเสนอแนะให้มีการดำเนินการแก้ไขต่อไป

✓ คณะกรรมการผู้นิเทศการศึกษาและปรับปรุงหลักสูตรของสมาคมการศึกษาแห่งอเมริกาได้กล่าวไว้ว่า " การสำรวจพบาของโรงเรียนที่ดี การสอนในโรงเรียนที่ดี ปัญหาในการสอนและความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการสอนที่ดี เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะนำมาประกอบการจัดหลักสูตร และการปรับปรุงหลักสูตร ทั้งนี้เพราะครูเป็นผู้ใช้หลักสูตรนั้นโดยตรง" ๑๒

✓ โดยเหตุดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่า การสำรวจพบาของครู เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาหลักสูตร และปรับปรุงการสอนการเรียนให้ดีขึ้น จึงมีแพร่หลายในอเมริกา สำหรับในประเทศไทยก็คงนำความคิดอันนี้มาใช้ประโยชน์ได้ ผู้เขียนเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในสถานฝึกหัดครูคนหนึ่ง เห็นว่า การวิจัยจะช่วยเป็นแนวทางในการแก้ปัญหในการสอนภาษา

๑๑ ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๘ .

หน้า ๑๕

๑๒

Association for Supervision and Curriculum Development of
A Department of National Education Association, Research of Curriculum
Improvement, p. 57

อังกฤษเป็นอย่างดี จึงได้ทดลองดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันฝึกหัดครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ผู้เขียนมีความมุ่งหมายเฉพาะในการวิจัยครั้งนี้ คือ

๑. เพื่อศึกษาปัญหาต่าง ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๑ โดยอาศัยความรู้จากการสำรวจสถานภาพของครู การดำเนินการสอน การใช้แบบเรียน การใช้วิธีสอน การใช้อุปกรณ์การสอน และการวัดผล
๒. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการสอน การจัดกิจกรรม เนื้อหาภาษาอังกฤษในหลักสูตร ความรู้ของนักเรียน
๓. เพื่อศึกษาว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับนี้ ต้องการความช่วยเหลือในด้านใดบ้าง เพื่อการปรับปรุงคุณภาพในการดำเนินการสอนและเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว อันจะก่อให้เกิดผลดีในการสอนภาษาอังกฤษในระดับฝึกหัดครูยิ่งขึ้น
๔. เพื่อเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว อันจะเป็นผลให้การสอนภาษาอังกฤษได้รับผลอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ความสำคัญของการค้นคว้า

๑. เนื่องจากครูในสถาบันของกรมการฝึกหัดครู มีความสำคัญต่อการศึกษามาก เพราะเป็นผู้มีอิทธิพลในการปรับปรุงคุณภาพของการศึกษา โดยที่ผู้ให้ความรู้ ให้แนวทางสำหรับผู้ที่จะต้องไปทำการสอนเยาวชนของชาติ จึงควรจะได้ศึกษาเพื่อให้รู้ถึงปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินการสอนของครู โดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษซึ่งถือว่ายังไม่สู้จะได้ผลก็นัก เพื่อจะได้หาแนวทางจัดปัญหาต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้การสอนภาษาอังกฤษได้รับการแก้ไขปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

๒. ผลของการศึกษานี้จะสามารถเสนอแนะให้กรมการฝึกหัดครูยึดเป็นแนวทางในการจัดรับครูใหม่สำหรับสอนวิชาภาษาอังกฤษ การจัดอบรมครูเพื่อให้ความรู้ทั้งทางทฤษฎีและการปฏิบัติ การจัดทำคู่มืออุปกรณ์การสอนอย่างเพียงพอ เป็นแนวทางในการเลือกแบบเรียน

การจัดหลักสูตร และการให้ความรู้ในค่านิยมแกครู ทั้งนี้ล้วนแต่จะก่อให้เกิดผลดีต่อการสอนภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น

๓. ผลของการวิจัยจะเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้สถาบันที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผู้ประกอบการ ชุมชน ได้ร่วมมือกันส่งเสริม ปรับปรุง การสอนภาษาอังกฤษให้เกิดผลดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษานี้จำกัดอยู่ภายในขอบข่ายของความมุ่งหมายที่ทั้งไว้ และจัดทำกับครูผู้สอน วิชาภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาของสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศจำนวน ๒๕ แห่ง

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

๑. ครู หมายถึง ผู้ทำการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาของสถาบันฝึกหัดครู

๒. การดำเนินการสอน หมายถึง การกระทำใด ๆ หรือวิธีการใด ๆ ก็ตาม ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ซึ่งรวมถึงกระบวนการในการวางแผนการสอนทั้งหมด นับตั้งแต่ความมุ่งหมายในการสอน การเลือกเนื้อหาที่จะสอน การใช้วิธีสอน อุปกรณ์การสอน และกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดทั้งการวัดผลด้วย

๓. พุทธศักราช ๒๕๑๑ หมายถึง ปีการศึกษา ๒๕๑๑

๔. สถาบันฝึกหัดครู หมายถึง สถาบันฝึกหัดครูซึ่งอยู่ในสังกัดกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ เป็นวิทยาลัยครู ๑๔ โรง และโรงเรียนฝึกหัดครู ๙ แห่ง

๕. ภาษาอังกฤษ หมายถึง ภาษาอังกฤษในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๘

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้เขียนทั้งข้อตกลงเบื้องต้นไว้ดังนี้

๑. จำนวนครูที่ให้ความร่วมมือในการสำรวจครั้งนี้ เป็นจำนวนครูที่อยู่ในภาค
เรียนที่ ๒ ของปีการศึกษา ๒๕๑๑ ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับปีต่อไป
๒. การออกแบบสอบถามของครูนั้น ถือว่าเกิดจากใจจริง
๓. ปัญหาและความคิดเห็นต่อหลักสูตรของครูนั้น ถือตามหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๘ ถ้าหลักสูตรเปลี่ยนแปลงไป ปัญหาและความคิดเห็นของครูที่
สำรวจได้ในครั้งนี้จะไม่ลุ่มไปถึง

ผลงานค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับการสอนและปัญหาในการสอนวิชาต่าง ๆ มีผู้จัดทำกันมากในอเมริกา ทั้งนี้เพราะถือกันว่า ผลของการวิจัยจะเป็นเครื่องช่วยในการปรับปรุงการสอนการ เรียนได้เป็น อย่างดีทางหนึ่ง และเนื่องจากมีผู้จัดทำกันมาก ผลงานวิจัยทั้งหลายจึงเกี่ยวข้องกับส่วนละ เกี่ยวของ วิชาต่าง ๆ ได้ เช่น ในด้านภาษาอังกฤษ ก็มีการวิจัยในเรื่องศัพท์ ไวยากรณ์ การอ่าน การเขียน การแปล เป็นต้น ทั้งนี้ย่อมจะทำให้ผลงานวิจัยชี้ให้เห็นสิ่งที่ศึกษาค้นคว้าได้อย่างชัดเจน สำหรับ ในประเทศไทยนั้น การวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับการสอนและปัญหาในการสอนวิชาต่าง ๆ ยังทำกัน ไม่แพร่หลายนัก โดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษได้รับการวิจัยเพียงบางแห่งและบางระดับเท่านั้น ในการวิจัยของผู้เขียนที่จัดทำในระดับฝึกหัดครูนั้นว่ามีน้อยมาก แต่ผู้เขียนเห็นว่าปัญหาทั้งปวงที่อาจ จะเกิดในระดับนี้อาจจะต่อเนื่องมาจากระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาด้วย ในการอ้างอิงการ วิจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ผู้เขียนเห็นสมควรที่จะได้นำผลงานค้นคว้าของนักการศึกษาอื่น ๆ ซึ่งวิจัยปัญหา ที่ใกล้เคียงกับปัญหาของผู้เขียนมาแสดงไว้ เพื่อชี้ให้เห็นว่ามีผู้สนใจวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษา อังกฤษเพียงใด และควรจะวิจัยต่อไปอย่างไร

ผลงานค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ แบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับปัญหาทั้งในและนอกประเทศ

ผลงานวิจัยในประเทศไทย

๑๘
✓ พ.ศ. ๒๔๙๗ Duangduen Panyarachun (๑๓) ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "Teaching English as a Foreign Language" สรุปได้ว่า ปัญหาสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา ในโรงเรียนมัธยม คือ ชาครครูที่ได้รับการอบรมในด้านการสอน (Trained Teachers)

ซึ่งต้องการแก้ไขโดยด่วน เพราะครูที่ได้รับการฝึกอบรมมาจะทราบถึงวิธีที่จะปรับปรุงสิ่งแวดล้อมของห้องเรียนได้ดีขึ้นและเหมาะสมขึ้นได้ แม้ว่าจะไม่สามารถจดจำจำนวนนักเรียนในชั้นได้ และปัญหาอีกประการหนึ่ง คือ โรงเรียนส่วนมากยังมีอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนไม่เพียงพอที่จะใช้ในการฝึกทักษะของภาษา นอกจากนั้นยังขาดห้องสมุดที่มีหนังสือภาษาอังกฤษที่ดี ๆ มากพอ ผู้เขียนได้เสนอแนะไว้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษควรมี

๑. ความรู้ภาษาอังกฤษ
๒. ประสิทธิภาพทางการสอน
๓. ความรู้ในการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ

สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษที่เป็นไทยนั้น สมควรอย่างยิ่งที่จะศึกษาหาความรู้ทางภาษาอังกฤษอยู่เสมอ เพื่อเป็นแบบที่ดีให้แก่ นักเรียนได้ต่อไป

/ Tasaniya Silthornvisudhi ^{๑๔} ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "Application of Modern Methods of Teaching English in Matayom IV - VI" ในปี ๒๔๘๘ สรุปได้ว่า ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษจำเป็นต้องที่จำต้องทราบวิธีสอนอย่างฉลาดเพื่อให้เหมาะสมกับบทเรียนและนักเรียนที่สอน ด้วยการเข้าใจในสิ่งที่จะสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรรู้และเข้าใจพื้นฐานความรู้ของนักเรียน เพื่อให้บรรลุความมุ่งหมายดังกล่าว ครูสอนภาษาอังกฤษและนักเรียนควรวางแผนงานร่วมกันเพื่อกำจัดอุปสรรคให้หมดไป

✓ Uraiwan Rakspolmueng ^{๑๕} ได้เขียนเรื่อง "The Teaching of English to Thai Boys & Girls in the Preparatory School" สรุปได้ว่า ครูที่จะสอนวิชานี้จะต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษอย่างดี เพื่อเป็นตัวอย่างให้แก่ นักเรียน และเนื่องจากการเรียนภาษาอังกฤษต้องอาศัยการฝึกหัดอยู่เสมอ จนเกิดความคล่องแคล่วและถูกต้อง ทางโรงเรียนจึงควรต้องมีอุปกรณ์สื่อทัศนและห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษที่เหมาะสม

๑๔

Tasaniya, Silthornvisudhi, Application of Modern Methods of Teaching English in Matayom IV-VI Bachelor's Thesis, The Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1955, 49 pp.

๑๕

Uraiwan Rakspolmueng, The Teaching of English to Thai Boys and Girls in the Preparatory School, Bachelor's Thesis, The Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1957, 39 pp.

พ.ท. ๒๕๐๐ Pinyo Sathorn (16) ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "English Teaching in Matayom I." สรุปได้ว่า ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษเกิดจาก

๑. จากครูสอนภาษาอังกฤษที่มีวุฒิ
๒. จากหนังสือแบบเรียนและคู่มือครู
๓. เด็กไทยอายุน้อย ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถาม เพราะเกรงว่าทำไปนั้นผิด
๔. จากความร่วมมือระหว่างครูสอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยกัน ครูต่างคนต่างก็สอนไปตามหน้าที่ ไม่มีการอภิปรายหรือปรึกษาหารือ เพื่อแก้ไขปัญหการสอนระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

๑๗) / เขาวัดอักษร ณ นคร ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง วิธีส่งเสริมเด็กในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า ครูส่วนมากยังไม่มีความรู้และความเข้าใจในกลวิธีสอนตลอดจนการปรับปรุงการสอนที่เพียงพอ

๑๘) × วชิร นันทวิสัย ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง จุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เสนอแนะว่า การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ควรใช้วิธีสอนแบบ The Aural-Oral Approach ด้วยการจำลองแบบเกี่ยวกับวิธีสอนแบบดังกล่าว เพื่อให้การสอนแนวนั้นแพร่หลายยิ่งขึ้น นอกจากนี้ทางโรงเรียนควรจัดให้มีชุมนุมภาษาอังกฤษ (English Club) เพื่อเราให้นักเรียนสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

๑๖

Pinyo Sathorn, English Teaching in Matayom I, Bachelor's Thesis, The Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1954, 39 pp.

๑๗

เขาวัดอักษร ณ นคร วิธีส่งเสริมเด็กในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษ วิทยานิพนธ์ครูศาสกรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๐, ๕๖ หน้า

๑๘

วชิร นันทวิสัย จุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย วิทยานิพนธ์ครูศาสกรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๒, ๖๐ หน้า

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีความมุ่งหมายแตกต่างกันตาม
 กาลสมัย ในสมัยแรกคือรัชกาลที่ ๔ เรียนเพื่อไม่ให้เสียเปรียบเวลาติดต่อกับฝรั่ง วิธีสอนจึงเป็น
 แบบ The Direct Method โดยมีครูซึ่งเป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน ต่อมาความมุ่งหมาย
 ในการเรียนได้เปลี่ยนไปเป็นเรียนเพื่อให้สามารถเขียนภาษาอังกฤษติดต่อกับชาวต่างประเทศได้
 ทำให้วิธีสอนต้องเปลี่ยนตามไปด้วย คือ ใช้วิธีสอนแบบ The Grammar Translation Method
 คือเน้นหลักทางไวยากรณ์ แปล อ่าน เขียน และคัดลายมือ ต่อมาเห็นว่าการเรียนภาษาคควรเรียน
 ภาษาพูดได้เท่ากับภาษาเขียน จึงใช้วิธีสอนแบบ The Aural-Oral Approach คือ มุ่งฝึกทักษะ
 ทั้งสี่ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กัน

✓ ทศนิย งามไพฑูรย์^{๑๕} ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการ
 เรียนจากเด็กชั้นมัธยมปลายโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร (โรงเรียนรัฐบาล ๕ โรง
 ชาย ๒ โรง หญิง ๒ โรง สหศึกษา ๑ โรง) สรุปผลที่นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 เพราะมีทัศนคติที่ควรพิจารณาคือ

๑. ครูให้การบ้านมาก
๒. ครูสอนไม่ดีทำให้ไม่เข้าใจจนจำ
๓. ไม่เข้าใจวิชานี้มาแกล่น
๔. ไม่ชอบครูที่สอน

๑๖

ทศนิย งามไพฑูรย์ การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากเด็กชั้นมัธยมปลาย
โรงเรียนรัฐบาลในพระนคร วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๒, ๗๒ หน้า

✓ ภาพันธุ์ ยมาภัย ^{๒๐} เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน
 ในชั้นมัธยมต้นในประเทศไทย " พบว่าครูจำนวน ๒๐ คน จาก ๔๑ คน ไม่มีพื้นฐานในการสอน
 ภาษาอังกฤษพอ และไม่เคยได้รับการศึกษาวรรณเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนมาก่อน ครูมีข้อบกพร่อง
 เกี่ยวกับภาษามากกว่าวิธีสอน ครูส่วนมากสนใจในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมและต้องการได้รับ
 การอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนแบบ The Aural-Oral Approach มาก

✓ วรรณุช รัตนประสิทธิ์ ^{๒๑} เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถม
 ศึกษา " โดยวิธีสังเกตและสอบถามจากครูผู้สอน พบว่า ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน
 ต่าง ๆ นั้นเนื่องจาก

๑. ปัญหาเกี่ยวกับครู คือ ครูส่วนมากไม่ได้รับการศึกษามาสำหรับสอนภาษาอังกฤษ
 เพียงแต่มีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในด้านวิธีสอนพบว่า ครูส่วนมากเป็นผู้ย
 พูกและสอนไปตามหนังสือ นักเรียนมีหน้าที่รับฟังและท่องจำเท่านั้น ครูใช้วิธีสอนแบบ The Grammar
 Translation Method โดยนักเรียนไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะเลย และครูไม่จัดกิจกรรมให้กับ
 นักเรียนเลยในขณะที่สอน ทั้งนี้เพราะเกรงว่าจะไม่ทันหลักสูตร

๒. ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน พบว่า จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมีมากเกินไป ทำให้ครูฝึก
 นักเรียนได้ไม่ทั่วถึง ทำให้จากระเบียบวินัยในชั้น

๓. ปัญหาเกี่ยวกับแบบเรียน พบว่า ส่วนมากแบบเรียนที่ใช้กันอยู่เป็นหนังสือซึ่งแต่งโดยชาว
 ต่างประเทศ เนื้อหาส่วนมากจึงไม่เหมาะสมกับนักเรียนไทย

^{๒๐}
 ภาพันธุ์ ยมาภัย การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียนในชั้นมัธยมต้นในประเทศไทย
 วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓, ๒๘๘ หน้า

^{๒๑}
 วรรณุช รัตนประสิทธิ์ การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา วิทยานิพนธ์ครุศาสตร
 บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓, ๗๑ หน้า

๔. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์และกิจกรรม พบว่า เวลาสอนครูไม่ได้ใช้อุปกรณ์เนื่องจากเห็นว่าเสียเวลาและเสียแรงงานในการทำอุปกรณ์

๕. ปัญหาเกี่ยวกับห้องเรียนและการจัดการวางสอน พบว่าสภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมสำหรับการจัดการวางสอน บางโรงเรียนแยกเป็นรายวิชาทำให้การสอนไม่ได้เป็นไปในลักษณะส่งเสริมให้เด็กมีโอกาสฝึกทักษะ นอกจากนั้น การแยกวิชาสอนทำให้ต้องอาศัยครูสอนหลายคน ทำให้สิ่งที่เด็กเรียนไม่สัมพันธ์กัน

ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า

๑. ครูใหญ่หรือผู้บริหารโรงเรียน ควรสนับสนุนให้ครูได้มีโอกาสไปรับการอบรมเพิ่มเติมในด้านการสอน เพื่อนำมาปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น

๒. ควรจำกัดจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นให้พอเหมาะสม

๓. ทางกระทรวงศึกษาธิการควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้ทรงคุณวุฒิเก่งแบบเรียนให้เหมาะสมกับระดับชั้น วัย และประสบการณ์ของเด็กให้มากยิ่งขึ้นเพียงพอแก่การเลือกใช้

๔. ทางโรงเรียนควรให้ความสำคัญแก่ครูในการจัดหาอุปกรณ์ และส่งเสริมการใช้อุปกรณ์การสอนให้มากขึ้น

๕. ทางโรงเรียนควรรับนักเรียนให้เหมาะสมกับชั้น จัดบรรยากาศของห้องเรียนให้น่าเรียน และเปลี่ยนวิธีจัดการสอนโดยไม่แยกสอนเป็นรายวิชา แต่ให้ครูคนเดียวเป็นผู้สอน

ผู้วิจัย รักษกุล^{๒๒} เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมในโรงเรียนราษฎร์" ปรากฏว่า ปัญหาในการสอนของครูส่วนใหญ่ก็คือ ครูไม่เปลี่ยนแปลงการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม คือ ฝึกทักษะทั้ง ๔ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน

ผู้วิจัยเสนอว่า ทางโรงเรียนควรเร่งส่งเสริมและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสอน วิธีนี้ให้แพร่หลายยิ่งขึ้น และพยายามหาทางให้ครูเก็บความสำคัญและประโยชน์จากการสอนแบบนี้


 ๒๓ คำภา โชภิตติ เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย"
 สรุปได้ว่า นักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีหรือไม่ขึ้น ขึ้นอยู่กับความสามารถของครูผู้สอน
 เป็นส่วนใหญ่ คือ ครูจะต้องมีความรู้ทางด้านวิทยาการ ความรู้ทางด้านวิชาครู และความรู้
 เกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนต่าง ๆ โดยเฉพาะแบบ The Aural-Oral Approach เท่าที่
 พบอยู่ ปรากฏว่าครูส่วนมากยังไม่พร้อมที่จะดำเนินการสอนแบบนี้ ทั้งนี้เนื่องจากขาดครูที่ได้รับการ
 การฝึกอบรมในด้านระเบียบวิธีสอนและครูที่มีคุณภาพพอ ตลอดจนอุปกรณ์การสอน ผู้ทำการวิจัยได้
 เสนอแนะไว้ด้วยว่า สถาบันฝึกหัดครูทุกแห่งควรเร่งดำเนินการผลิตครูให้มากขึ้น และจัดให้มีการ
 อบรมแก่ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อให้ได้ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพ
 เพียงพอแก่ความต้องการ


 สุริย์ เปี่ยมสุข^{๒๔} ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประกาศ-
 นิยมชั้นวิชาการศึกษา" สรุปว่า ครูมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก การศึกษาจะบรรลุผล
 สำเร็จตามความมุ่งหมายที่วางไว้เพียงใด ขึ้นอยู่กับครู ถ้าครูไม่มีความรู้ความชำนาญในการ
 สอนแล้ว นักเรียนก็ย่อมไม่ได้รับความรู้ที่แท้จริงจากการเรียน การสอนนั้นก็จะไม่เกิดประโยชน์
 ปัญหาเกี่ยวกับครูที่สำคัญ คือ ครูไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีพอ และไม่มีความรู้ในวิธีสอนภาษา
 อังกฤษที่ใดผลด้วย

๒๓ คำภา โชภิตติ ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย วิทยานิพนธ์
 ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓, ๕๕ หน้า

๒๔ สุริย์ เปี่ยมสุข การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
 วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓, ๕๕ หน้า

๒๕ / Suda Laisuvan, Marwong Duangpratiep, Natsawong Pleounpanya

ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " A Study of Needs of Teachers of English in the Secondary Schools in Bangkok and Dhonburi " สรุปว่า ครูส่วนมากชอบสอนและสนใจวิชาภาษาอังกฤษ แต่ไม่ค่อยมีความมั่นใจในการสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนไม่ทราบความสามารถที่ตนมีอยู่ และรู้สึกว่าตนไม่มีอิสระพอจะอธิบายปัญหาต่าง ๆ ที่ประสบอยู่ ทั้งนี้เนื่องจากไม่มีเวลาว่างพอ ในด้านการสอนครูส่วนมากเห็นว่าไม่ได้รับความช่วยเหลือในด้านการปรับปรุงการสอนเพียงพอ ครูควรมีส่วนร่วมในการอบรม สัมมนา การประชุมเกี่ยวกับความเจริญของงานทางอาชีพ

๒๖

๒๖ สุวรรณี เท้งอานวย ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร " พบว่า ในด้านวิชาการนั้นครูขาดอุปกรณ์การสอน เพราะไม่ได้รับการสนับสนุนให้ และสถานที่ที่ไม่อานวยที่จะใช้ ปัญหาในด้านบริหาร ครูประสบกับการมีห้องเรียนที่อยู่ในสภาพไม่ยัดหยุ่นพอ เวลาสอนมีน้อย จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้น จำนวนชั่วโมงสอนและวิชาสอนของครูไม่เหมาะสม ครูผู้สูงไม่ได้ทำงานทางวิชาการมากเท่าที่ควร และมีปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนที่สนใจภาษาอังกฤษน้อย มีข้อเสนอแนะว่า ครูสอนภาษาอังกฤษควรมีทัศนคติที่ดีต่อการสอน มีสุขภาพ บุคลิกลักษณะดี มีความรู้ทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ ในการสอนก็ควรจะมีการเตรียมอย่างดี มีภาระสอนที่เร้าความสนใจของนักเรียนอยู่เสมอ การสอนต้องให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง จึงต้องมุ่งฝึกทักษะทั้ง ๔ โดยครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดี และต้องมีการวัดผลภายหลังการสอนอยู่เสมอ

๒๕

Suda Laisuvan, Marwong Duangpratiep, Natsawong Pleounpanya, A Study of Needs of Teachers of English in the Secondary School in Bangkok and Dhonburi, Bachelor's Thesis, The Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1964, 42 pp.

๒๖

สุวรรณี เท้งอานวย การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๔, ๒๒ หน้า, ๒๐๒

✓ สตีเฟนกร อินทุสุต^(๒๓) ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี" พบว่า ครูส่วนมากยังขาดความเข้าใจในเรื่องการทดสอบ การทดสอบไม่สัมพันธ์กับวิธีการสอน ครูบางคนที่มีความเข้าใจเรื่องการทดสอบพอใช้ได้แต่ไม่นำไปปฏิบัติ จึงมีข้อเสนอแนะให้ครูพยายามหาความรู้ทางด้านทดสอบ และสนับสนุนให้ผู้รู้ได้ใช้ความสามารถในขั้นนี้ ✓

ผลงานวิจัยในต่างประเทศ

/ วิดสัน^{๒๔} ได้ศึกษาเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของเด็กและผู้ใหญ่ เพื่อต้องการจะให้รู้ถึงปริมาณและความถูกต้องในการใช้ จากผลการวิเคราะห์ของเขาได้เน้นถึงความสำคัญของการสอนเพื่อซ่อมแต่งในการสอนภาษาไว้ด้วย ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก

โดยทั่วไปการสอนเพื่อซ่อมแต่งจำเป็นต่อนักเรียนที่เรียนรู้ภาษาโดยวิธีการสอนที่ผิด ๆ ได้รับความรู้ผิด ๆ มาใช้ ให้ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องและเพื่อให้เด็กเรียนมีความรู้ถึงจุดมุ่งหมายได้รวดเร็วขึ้น การสอนเพื่อซ่อมแต่งเป็นสิ่งที่ต้องการ ความมานะ พยายาม และความเข้าใจได้จากครูโดยสม่ำเสมอจึงจะบรรลุผลสำเร็จได้ ครูควรตระหนักว่าในบางวาระจำเป็นที่ครูจะต้องใช้วิธีการสอนเพื่อซ่อมแต่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ครูสอนภาษาอังกฤษจึงควรพยายามวางพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษในระยะเริ่มเรียนให้ถูกต้องและมั่นคงโดยอาศัยวิธีการที่เหมาะสมกับนักเรียน ทั้งนี้ เพื่อจัดปัญหาการสอนเพื่อซ่อมแต่งในโลกาสักไปให้น้อยที่สุด

^{๒๓} สตีเฟนกร อินทุสุต การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๐, ๔๖ หน้า

แชมเบอร์เลน^{๒๙} ได้ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบวิธีการสอนที่นักเรียนไคลงมีภาระทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยอาศัยห้องปฏิบัติการ กับวิธีการสอนแบบพบทวนสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว ในวิชาเรียงความภาษาอังกฤษให้แก่เด็กที่เรียนไม่เก่ง โดยใช้การทดลองในเวลา ๑ ปี เขาพบว่าวิธีการสอนที่นักเรียนไคลงมีภาระทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยอาศัยห้องปฏิบัติการได้ผลเป็นที่น่าพอใจมากกว่ากล่าวคือ แม้วิธีการนี้จะดำเนินไปอย่างช้า ๆ แต่ก็ได้ผลแน่นอน และเขายังเสนอแนะให้ครูพึงสังวรเพื่ออันตรายอันอาจจะเกิดขึ้นได้โดยวิธีการสอนแบบนี้เป็นรายบุคคลด้วย

ลินควิสต์^{๓๐} ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนที่นักเรียนไคลงมีภาระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษโดยอาศัยการทดลองกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและระดับมหาวิทยาลัยในเวลา ๑ ปี ได้พบว่า เทคนิคการสอนที่นักเรียนมีโอกาสดำเนินการมีภาระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคลนั้น เป็นวิธีการที่จะให้ผลอย่างสูงในการพัฒนาความสามารถทางภาษาสำหรับครูนั้นถ้าไม่ได้รับการฝึกหัดอบรมมาอย่างดีพอแล้ว แม้จะมีอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนเป็นอย่างดีก็อาจใช้วิธีการนี้ให้บรรลุผลดังวัตถุประสงค์ไม่ได้ก็เท่าที่ควร

ในเรื่องการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ถ้ามีอุปกรณ์ที่ดีเพียงไรก็ยังไม่บังเกิดประโยชน์สำหรับผู้ที่ไม่เข้าใจและไม่รู้จักวิธีใช้ การเตรียมครูซึ่งจะเป็นผู้ใช้วัสดุอุปกรณ์ทั้งปวงจึงจำเป็นที่สุด และควรจะได้จัดเตรียมให้พร้อมก่อนจะถึงขั้นเตรียมอุปกรณ์ตลอดทั้งการรักษา ซ่อมแซมวัสดุอุปกรณ์ทั้งปวงให้ยังคงประโยชน์ต่อไปอีกด้วย

๒๙

Chamberlain, Essie "English" in Encyclopadia of Educational Research, 1956, p.390.

๓๐

Lindquist, E.F. "Englsih" in Encyclopedia of Educational Research, 1956, p.390.

เบอร์ ๓๑ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในวิชาภาษาอังกฤษ แล้วรายงาน ว่า ถ้ากิจกรรมในการสอนภาษาอังกฤษสอดคล้องกับชีวิตและประสบการณ์ของนักเรียนแล้ว นักเรียนจะพัฒนาภาษาของตนขึ้น

การจัดกิจกรรมในการสอนเป็นสิ่งสำคัญมาก ครูจะต้องคำนึงถึงการสนองความสนใจของนักเรียนในแง่ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านการพัฒนาความถนัดทางภาษาอังกฤษ กิจกรรมที่จะช่วยให้นักเรียนสนใจในบทเรียนมาก คือ กิจกรรมที่นักเรียนได้เรียนแล้วนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ครูจึงควรจะได้จัดเตรียมการสอนต่าง ๆ ให้มีความหมายต่อนักเรียนมากที่สุด

สมิธ ได้ศึกษาเกี่ยวกับขนาดของชั้นเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งกลุ่มเล็ก (๒๐ คน) และกลุ่มใหญ่ (๕๐ คน) เขา รายงานผลการทดลองเมื่อปี ๑๙๓๑ ว่า นักเรียนกลุ่มเล็กจะเรียนเกี่ยวกับการเขียนได้ดีกว่ากลุ่มใหญ่ แต่นักเรียนในกลุ่มใหญ่จะเรียนเกี่ยวกับการอ่านและวรรณคดีได้ดีกว่ากลุ่มเล็ก

เคทส์ สนับสนุนสมิธโดยอ้างผลการศึกษของเขาด้วย

ในเรื่องขนาดของชั้นเรียนภาษาอังกฤษนั้น โดยทั่วไปมักจะเข้าใจว่า ขนาดของชั้นเรียนเล็กที่สุดจึงจะได้ผลดีที่สุด แต่จากผลการศึกษาของสมิธและเคทส์จะเห็นว่าการเรียนอ่านและวรรณคดีนั้นนักเรียนกลุ่มใหญ่จะได้ผลดีกว่ากลุ่มเล็ก ดังนั้นในการจัดชั้นเรียนภาษาอังกฤษจึงอาจจะทดลองจัดให้สอดคล้องกับผลการศึกษาดังกล่าวของทั้งสมิธและเคทส์ได้

๓๑ Boeh, L.G. "English" in Encyclopedia of Educational Research 1956, p.392.

๓๒ Smith, Dora, "English" in Encyclopedia of Educational Research, 1956, p.399

๓๓ Kurtz, Frieda. M., "English" in Encyclopedia of Educational Research, 1956, p.391.

เลข ๓๔ ได้ศึกษาจุดมุ่งหมายทั่วไปในการสอนภาษาอังกฤษ เมื่อปี ๑๙๕๐ - ๑๙๕๑ โดยส่งแบบสอบถามให้ครูในวิทยาลัยครู ๑๔๔ แห่ง กับหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ เป็นผู้ตอบ โดยมุ่งศึกษาเปรียบเทียบจุดมุ่งหมายระหว่างเมื่อ ๒๕ ปีมาแล้วกับในขณะนี้เขา ศึกษาอยู่ มีข้อสรุปว่า ครูในสมัย ๒๕ ปีก่อน ทำการสอนโดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการสอนมากกว่า แต่แนวคิดที่ครูพยายามให้นักเรียนรู้จักคิดอย่างวิเคราะห์วิจารณ์นั้นในสมัย ๒๕ ปีก่อน มีน้อยกว่าที่จะทำการสอนโดยให้นักเรียนได้ฝึกเป็นกลุ่มหรือโดยการอภิปราย ซึ่งตรงกันข้ามกับสมัยปัจจุบันที่มุ่งฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดอย่างวิเคราะห์วิจารณ์

ความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อครู เพราะครูจะได้จัดเตรียมการสอนให้เหมาะสมและบรรลุผลถึงความมุ่งหมายที่ตั้งไว้ให้ดีที่สุด - เท่าที่จะเป็นไปได้ จุดมุ่งหมายในการสอนเปรียบเสมือนกุญแจในการเตรียมกลวิธีสอนของครู จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างชัดเจนที่สุด วิธีการสอนที่ดีที่สุดจะไม่มีคุณค่าเพียงพอถ้าไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอน ครูที่จะสอนภาษาอังกฤษได้ผลดีที่สุดจึงจำเป็นจะต้องรู้จักจุดมุ่งหมายอย่างแจ่มแจ้งและมีกลวิธีสอนที่ถูกต้องเหมาะสมกับพื้นฐานและสภาพของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความถนัดทางภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น

✓ เลข ๓๕ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการของบิดามารดา ผู้ปกครอง ครู และนักเรียน พบว่า บิดามารดา ผู้ปกครอง ต้องการสิ่งต่าง ๆ ที่จะช่วยเด็กของตน ครูต้องการหนังสือโครงการสอนและวัสดุทัศนูปกรณ์ และเด็กต้องการมีโอกาสใช้ภาษาสนทนาขึ้นเรียน

๓๔ Clay, L.N. "General Objectives in the Teaching of English" The Journal of Educational Research 49:345-356, January, 1956.

๓๕ Borst, Roma J., "A Survey of Needs and a Suggested Program for Parents, Teachers and Pupils in Occasional and Part-Time Elementary School Spanish Class" Dissertation Abstract 16:2399, No. 12, 1956.

ในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ได้ผลดีนั้น การเตรียมครูเป็นสิ่งสำคัญมาก ครูจะต้องได้รับการฝึกหัดอบรมทั้งทางด้านการวิชาการและวิชาชีพ เพื่อทำการสอน โดยเฉพาะ นอกจากนั้นเครื่องมือต่าง ๆ ที่ครูจะนำมาใช้เพื่อให้บรรลุผลดังที่โครงการจะต้องจัดเตรียมให้พร้อม เพราะถ้าขาดแล้วอาจจะเป็นอุปสรรคสำคัญที่ครูไม่สามารถจะบรรลุจุดหมายปลายทางที่โครงการได้

๓๖ ข วดแมค ได้ศึกษาทัศนคติของครูเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษปัจจุบันจากครูซึ่งเป็นสมาชิกขององค์การครูสอนภาษาอังกฤษแห่งชาติ (National Council of Teachers of English = NCTE) และครูในโรงเรียนประถมศึกษา มัธยมศึกษา ทดลองจนมหาวิทยาลัย โดยการส่งแบบสอบถามประกอบด้วยข้อความที่ผ่านการอภิปรายมาแล้วในองค์การภาษาและวรรณคดีในปัจจุบันและอาจนำมาใช้ได้เป็นจำนวน ๕๐ ข้อ ไปยังครูเหล่านั้น

จากผลของการสำรวจ ปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนมากยังคงยึดมั่นในความคิดเห็นเก่า ๆ คือ จะยอมรับในเรื่องการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาที่ก่อเมื่อภาษาที่จะนำมาใช้นั้นเป็นที่ยอมรับและใช้กันในตำรา ในพจนานุกรม และในจดหมายเหตุนั้นแล้วเท่านั้น ครูบางคนเห็นว่า ในเรื่องของการใช้ภาษาคงจะคำนึงถึงกฎเกณฑ์ในไวยากรณ์อยู่ด้วย ครูบางคนเห็นว่า คนอเมริกันค่อนข้างเกียจคร้านในเรื่องหลักไวยากรณ์ ไม่ระมัดระวังในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง และควรจะนับถือความรับผิดชอบของครูสอนภาษาอังกฤษ ในอันที่จะยกมาตรฐานในวิชาภาษานั้น และครูบางคนก็ยังคงเชื่อมั่นอยู่กับความคิดเห็นเก่า ๆ ในเรื่องการใช้ภาษาซึ่งเป็นอิทธิพลของการเรียนรู้ภาษาของตนเองในสมัยที่ตนเป็นนักเรียน

๓๖

Wormack, Thurston H. "Teachers' Attitudes Toward Current English Usage" The Education Digest Vol. 25, No. 3, November, 1959.

เมื่อพิจารณาผลสรุปของการสำรวจ จะเห็นว่า ความคิดเห็นของครูย่อมมีผลต่อการสอนของเขาด้วย กล่าวคือ ครูที่ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาอาจจะไม่ชอบทดลองวิธีสอนใหม่ ๆ ไม่ถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับสิ่งใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งครูอาจจะนำมาสอนโดยกล่าวถึงข้อดีและข้อเสียในการที่จะใช้สิ่งใหม่ ๆ นั้น ดีกว่าที่จะไม่ให้นักเรียนได้มีโอกาสรู้จักเลย ส่วนครูที่คำนึงถึงหลักไวยากรณ์ก็ย่อมจะเน้นการสอนไวยากรณ์มาก ดังนั้นความคิดเห็นของครูจะเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการสอนของครู การที่จะปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษจึงจำเป็นต้องศึกษาความคิดเห็นของครู เพื่อดำเนินการแก้ไขปรับปรุงต่อไป

✓ ✓ ✓ โรเน ^{๓๓} ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการอ่าน เขารายงานว่า ความสามารถในการอ่านจะสอดคล้องกับเกณฑ์สติปัญญาของมนุษย์ เขาเห็นว่า วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมทางบ้านของนักเรียนมีอิทธิพลต่อการอ่านมาก แลครูทางโรงเรียนมีส่วนช่วยในการจัดปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีทางบ้านได้มาก

✗ พรูเดนซ์ ^{๓๔} ได้ศึกษาโดยใช้วิธีการเปรียบเทียบวิธีการสอนต่าง ๆ เพื่อจะเลือกนำมาใช้ในการสอนภาษา โดยกล่าวว่า เพื่อให้รู้จำนวนของผู้ประสบปัญหาในการใช้ภาษา โดยการเน้นหลักไวยากรณ์ แล้วสรุปว่า วิธีนี้ได้ผลน้อยกว่าวิธีอื่น

✓ การเลือกวิธีการสอนมาใช้เป็นสิ่งสำคัญมาก ครูจะต้องรู้จักใช้วิจารณญาณในการเลือกเพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนของตน ครูอาจารย์บางคนอาจจะได้รับการฝึกฝนอบรมเพื่อให้ใช้วิธีการที่เชื่อถือนั้นว่าจะได้ผลดีที่สุด และถือนั้นว่าเป็นสิ่งที่ดียิ่งขึ้นไปอีก ถ้าครูอาจารย์เหล่านั้นมี

^{๓๓}

Riden, Sybil M., "The Effects of Environment on the Reading Ability of Eight -- Year-Old Children" The Journal of Educational Research, 52:205, February 1959.

^{๓๔}

Prudence, Cutright" A Comparison of Methods of Securing Correct Language Usage" The Elementary School Journal 34: 681-90, 1934.

ความพยายามที่ใช้วิธีสอนดังกล่าวให้ได้ผลเท่าที่จะเป็นไปได้ แล้วอย่างไรก็ตาม ครูอาจารย์ทั้งหลาย ควรได้ศึกษาเกี่ยวกับ นักเรียน วัสดุอุปกรณ์ แบบเรียน และสิ่งแวดล้อมโดยทั่วไปอย่างละเอียดถี่ถ้วนเสียก่อน เชื่อเป็นการจัดเตรียมก่อนจะลงมือใช้วิธีสอนที่ได้เลือกแล้ว จึงจะช่วยให้วิธีสอน บรรลุถึงวัตถุประสงค์ได้ ดังนั้น ครูพึงตระหนักว่า จะยึดเอาวิธีสอนชนิดหนึ่งชนิดใดมาเป็น พระคัมภีร์สำหรับนักเรียนในทุก ๆ สภาพไม่ได้ แม้วิธีสอนที่ดีที่สุดย่อมจะได้ผลดีที่สุด เมื่อได้ใช้กับ นักเรียนในสภาวะที่เหมาะสมกับวิธีนั้นที่สุด

✓ เควเดอร์ ^{๓๙} ได้รายงานผลของการศึกษาค้นคว้าที่จัดทำกันในอเมริกาและแคนาดา แล้วสรุปว่า การสอนที่มีจุดมุ่งหมายจะเพิ่มพูนทักษะเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น จะมีผลต่อการ ปรับปรุงทักษะด้านอื่น ๆ น้อยมาก การจัดชั้นเป็นพิเศษนับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การปรับปรุง การเรียนประสบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการวิชาการได้มาก

✗ เบ็ค ^{๔๐} ได้ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล ณ รัฐเทนเนสซี สหรัฐอเมริกา และได้ผลสรุปซึ่งเกี่ยวข้องเนื่องกับการสอนของครู โดยที่ครูอาจจะนำไปเป็นแนวทางเพื่อให้การสอนเขียนบังเกิดผลดีต่อนักเรียนได้ดังนี้ คือ

๑. การศึกษากฎเกณฑ์ไวยากรณ์ อาจจะบังเกิดผลดีได้โดยอาศัยแบบฝึกหัดเป็นจำนวนมาก แต่การศึกษาแบบนี้ใช้เวลานานและคงจะปรับปรุงแก้ไขเขียน

๒. การที่ครูให้นักเรียนฝึกเขียนเรียงความหลาย ๆ เรื่อง ไม่ได้ช่วยให้การเขียนของ นักเรียนดีขึ้น

๓. การที่ครูให้นักเรียนบันทึกคำที่นักเรียนมักจะผิดเสมอ ไม่ได้ช่วยให้การเขียนดีขึ้น

Deverell, A.F., "Are Reading Improvement Courses at the University Level Justified ?" The Journal of Educational Research 54: 205, February, 1961.

Biard, Rath C., "A Suvey of Errors in Englsih Compositions" The Journal of Educational Research 56: 228-235, January, 1963.

๔. นักเรียนจะเขียนได้อย่างชัดเจน ถ้าได้คิดอย่างรอบคอบ ถี่ถ้วน และชัดเจนก่อน

ในการสอนเขียนนั้นครูจะต้องให้นักเรียนมีโอกาสเขียนในสิ่งที่เขาเข้าใจและรู้เรื่อง เป็นอย่างถี่ถ้วน แล้วจึงให้มีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะเขียนจนถูกต้องและคล่องแคล่วพอใช้การได้ ในการแก้ไขสิ่งที่มีผิดพลาดของนักเรียนนั้น ครูควรเข้าใจว่า วิธีการสอนเขียนที่ดีที่สุด คือ พยายามให้นักเรียนเขียนผิดน้อยที่สุด ครูจึงควรกำหนดให้นักเรียนได้เขียนสิ่งที่ครูหวังว่า นักเรียนจะเขียนได้อย่างถูกต้อง ถ้าผิดก็ควรจะเกิดจากสาเหตุเพราะความพลั้งเผลอในการ เขียน แต่ไม่ใช่ผิดในแง่ความเข้าใจหรือเพราะความแปลกหรือใหม่ของสิ่งที่จะเขียน อนึ่ง ตัวอย่างที่ครูนำมาสอนและฝึก ควรถูกต้องและชัดเจนที่สุดด้วย

มิดเดอร์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการสอน เพื่อต้องการรู้ว่า การสอนโครงสร้าง ของประโยคตามแนวภาษาศาสตร์ จะบังเกิดผลดีกว่าหรือเท่าเทียมกับการสอนแบบเดิมที่ เคยใช้กันในโรงเรียนทั่วไป โดยทำการทดลองกับนักเรียน ๒ กลุ่ม ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ เมืองมัมบิ มลรัฐอินเดียน่า ปรากฏผลว่าการสอนตามแนวภาษาศาสตร์ได้ผลดีกว่า

✓ เรซซาเดห์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์เปรียบเทียบแบบสร้างของภาษาอังกฤษ และภาษาสเปน เพื่อเสนอแนะพื้นฐานในการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ ๒ คัด นักเรียนชาวเปอร์โตริกัน ในการศึกษาที่จัดทำในมลรัฐอินเดียน่ากับนักเรียนในระดับเกรด ๑ จำนวน ๑๐๐ คน โดยศึกษาถึงแบบสร้างของทั้งสองภาษาในแง่ความคล้ายกันและความต่างกัน การศึกษานี้จะมีคุณค่ากับผู้สร้างหลักสูตรและเขียนแบบเรียน และอาจจะเป็นสิ่งเร้าให้นักการศึกษาได้ค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ต่อไปอีกด้วย

Miller, Frances, " Sequential Patterns of Structures in the English Language Compatible with Written Expressions of Junior High School Students" The Journal of Educational Research 59:201-303, January, 1966.

Rezzadeh, Gloria I., " A Comparative Analysis of the Structure of First Grade Children's Oral Speech in Spanish and English," Dissertation Abstract 28:2231-A-2232 A., 1967.

การศึกษาถึงความแตกต่างและความคล้ายกันของแบบสร้างในสองภาษาเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการที่จะเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งในสองภาษานั้น เพราะการเปรียบเทียบจะทำให้รู้ว่า ส่วนที่คล้ายคลึงกันนั้น จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาคำเนินไปโดยสะดวกที่สุด กล่าวคือ ครูอาจสอนให้นักเรียนเข้าใจและใช้ได้ง่าย สำหรับส่วนที่แตกต่างกันนั้น ครูควรจะเข้าใจว่าคงจะเป็นปัญหาสำหรับการเรียนของนักเรียน เพราะเป็นสิ่งที่ใหม่และแปลก ครูอาจจะสอนโดยพยายามใช้การเปรียบเทียบกับสิ่งที่นักเรียนเคยชินแล้ว ดังนั้นครูย่อมจัดเตรียมบทเรียนของบทเรียนโดยเฉพาะ เพื่อจัดปัญหาอันอาจจะเกิดขึ้น และเพื่อให้การสอนของบทเรียนบรรลุผลสำเร็จได้เช่นเดียวกับการสอนส่วนที่คล้ายคลึงกันหรือส่วนที่ไม่เป็นปัญหาของนักเรียน

/ แคเรียน^{๔๓} ได้ศึกษาเกี่ยวกับประวัติของการสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา ในระหว่างปี ๑๘๘๐ - ๑๙๕๕ เขาได้ศึกษาพัฒนาของภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศในเขตที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติด้วย แล้วเน้นว่าสิ่งสำคัญในการเรียนการสอน คือ ต้องคำนึงถึงแบบเรียนและอุปกรณ์ให้มาก

ปัจจุบันนี้ คนส่วนมากมีความเชื่อกันว่า ในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ จะให้ได้ผลดีที่สุดได้โดยอาศัยวิธีสอนแบบหลักภาษาศาสตร์ ซึ่งเป็นวิธีที่นับว่าใหม่ที่สุด จึงควรจะได้มีการศึกษาวิธีการนี้โดยละเอียดให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง มีการจัดเตรียมครูให้ได้รับการฝึกอบรมเพื่อใช้วิธีการสอนนี้อย่างถูกต้อง มีการจัดเตรียมแบบเรียนและอุปกรณ์ที่เหมาะสม ตลอดจนมีการจัดเตรียมนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้พอสมควร ก็จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษดำเนินไปด้วยดี บรรลุผลสำเร็จดังวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

วิธีดำเนินงาน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้ คือ

๑. หามวลประชากรที่ใช้ในการวิจัย
๒. สร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย
๓. ส่งแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูล
๔. จัดกระทำกับข้อมูล

๑. การหามวลประชากรที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยปัญหาเรื่องนี้ ผู้เขียนได้กระทำกับมวลประชากรของครู อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศราชอาณาจักร ดังนี้

ก. สำนวจจำนวนสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศที่มีการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา โดยขอรู้รายละเอียดจากเจ้าหน้าที่กองโรงเรียนฝึกหัดครู กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ ปรากฏว่ามีสถาบันฝึกหัดครูที่สอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาทั้งสิ้น ๒๕ แห่ง เป็นวิทยาลัย ๑๔ แห่ง โรงเรียนฝึกหัดครู ๗ แห่ง

ข. สำนวจจำนวนครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครูทั้ง ๒๕ แห่ง การสำวจครั้งนี้กระทำโดยตรงกับอาจารย์หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ซึ่งเข้ามาอบรมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ ณ ศูนย์ศึกษา ในระหว่างเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ จึงทำให้สามารถรู้จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาของสถาบันฝึกหัดครูแต่ละแห่งได้อย่างรวดเร็วและเป็นจำนวนที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับจำนวนครูที่ผู้เขียนได้มาจากการสำวจความบัญชีรายชื่อครูอาจารย์สอนภาษาอังกฤษจากเจ้าหน้าที่กองโรงเรียนฝึกหัดครู กรมการฝึกหัดครู ด้วย กล่าวคือมีจำนวนครูทั้งสิ้น ๑๓๘ คน ผู้เขียนจึงได้ส่งแบบสอบถามไปยังสถาบันฝึกหัดครูทั้งปวงในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ รวมทั้งสิ้น ๑๔๐ ฉบับ เป็นการเผื่อไว้ด้วย ภายหลังที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืน ปรากฏว่ามีจำนวน ๑๒๒ ฉบับ ซึ่งนับว่าไม่ห่างไกลจากจำนวนครูที่สำวจไว้เดิมเท่าไรนัก

หลังจากที่ได้สอบถามจากสถาบันฝึกหัดครูบางแห่ง ก็ทราบว่า จำนวนผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในปี
หนึ่ง ๆ หรือในแต่ละภาคเรียนไม่เท่ากัน มีลดหรือเพิ่มบ้างแล้วแต่ความจำเป็น อนึ่ง การจัดครู
ภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาและประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง นั้น
บางสถาบันไม่แบ่งแยก บางสถาบันจัดแบ่งแยกกันโดยเด็ดขาด ดังนั้นในการจัดครูสอนเป็นราย
ภาคหรือรายปี ย่อมจะทำให้จำนวนครูคลาดเคลื่อนไปไ้ด้วย สำหรับจำนวนครูผู้สอนภาษาอังกฤษ
ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูทั้ง ๒๕ แห่ง มีดังต่อไปนี้

จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูทั้ง ๒๕ แห่ง

	ชาย	หญิง	รวม
๑. วิทยาลัยครูจันทร เกษม	๐	๔	๔
๒. วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	๓	๓	๖
๓. วิทยาลัยครูสวนสุนันทา	๐	๔	๔
๔. วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ	๐	๓	๓
๕. วิทยาลัยครูพระนคร	๑	๔	๕
๖. โรงเรียนเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์	๐	๔	๔
๗. โรงเรียนฝึกหัดครูชนบท	๐	๑	๑
๘. โรงเรียนสตรีฝึกหัดครูนครปฐม	๐	๑	๑
๙. วิทยาลัยครูยะลา	๒	๔	๖
๑๐. วิทยาลัยครูสงขลา	๒	๓	๕
๑๑. โรงเรียนฝึกหัดครูนครศรีธรรมราช	๑	๓	๔
๑๒. วิทยาลัยครูบ้าน จอมบึง ราชบุรี	๓	๐	๓
๑๓. โรงเรียนฝึกหัดครูเพชรบุรี	๑	๒	๓
๑๔. วิทยาลัยครูเทพสตรี อยุธยา	๔	๔	๘
๑๕. วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา	๐	๔	๔
๑๖. วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม พิษณุโลก	๑	๖	๗
๑๗. วิทยาลัยครูนครสวรรค์	๓	๔	๗

	ชาย	หญิง	รวม
๑๘. วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์	๔	๓	๗
๑๙. วิทยาลัยครูเชียงใหม่	๖	๓	๙
๒๐. วิทยาลัยครูอุตรธานี	๓	๓	๖
๒๑. โรงเรียนฝึกหัดครูสถลนคร	๒	๐	๒
๒๒. วิทยาลัยครูอุบลราชธานี	๓	๕	๘
๒๓. วิทยาลัยครูมหาสารคาม	๒	๕	๗
๒๔. วิทยาลัยครูนครราชสีมา	๓	๒	๕
๒๕. โรงเรียนฝึกหัดครูฉะเชิงเทรา	๐	๓	๓
รวม	๔๔	๓๔	๗๘

มวลประชากรทั้ง ๑๒๒ คน นี้ แยกออกได้เป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

๑. เพศ	ชาย	๔๔	คน
	หญิง	๓๔	คน

๒. อายุ จำแนกได้ดังนี้

อายุ	จำนวน
๒๐ - ๒๔	๑๘
๒๕ - ๒๙	๓๐
๓๐ - ๓๔	๔๐
๓๕ - ๓๙	๒๓
๔๐ - ๔๔	๕
๔๕ - ๔๙	๒
๕๐ - ๕๔	๒

๓. วุฒิ แยกเป็น ๓ ระดับ ดังนี้

ระดับประกาศนียบัตร โด่งัก

พ.ป.(หรือ พ.ม.), Cert in Teaching, Cert in English ๒ คน

ระดับปริญญาตรี แยกเป็น

ปริญญาตรีทางการศึกษา โด่งัก

ค.บ., กศ.บ., กศ.บ., ป.ม.(หรือ พ.ม.) กศ.บ., ประกาศนียบัตร

วิชาเฉพาะภาษาอังกฤษ, B.Ed.

๗๓ คน

ปริญญาทางวิทยการ โด่งัก

ค.บ., B.A., B.S. ๗ คน

ปริญญาทางวิทยการที่มีวุฒิกฎ โด่งัก

ค.บ.ป.ม.(หรือ พ.ม.), ค.บ.ค.บ. ๒๒ คน

ระดับปริญญาโท โด่งัก

M.A., M.Ed., M.S., M.S. in Ed., ปริญญาตรี + Dip.

in Ed , Dip.of Teaching English as a Second
(Foreign) Language ๑๘ คน

๔. ชั้น แยกเป็น ชั้นตรี ๕๑ คน ชั้นโท ๕๕ คน ชั้นเอก ๑๖ คน

๕. จำนวนปีที่สอนมาแล้วทั้งหมด จำแนกได้ดังนี้

๓ ปี และต่ำกว่า	๕๐	คน
๔ - ๗ ปี	๑๘	คน
๘ - ๑๑ ปี	๕๑	คน
๑๒ - ๑๕ ปี	๑๕	คน
๑๖ - ๑๙ ปี	๔	คน
๒๐ - ๒๓ ปี	๓	คน
๓๓ ปี	๑	คน

๗. หนังสือเรียนที่ใช้สอนกันในขณะนี้เป็นส่วนมาก คือ

๑. หนังสือชุดของหน่วยงานนิเทศภาษาอังกฤษ กรมการฝึกหัดครู
กระทรวงศึกษาธิการ

๒. Present Day English for Foreign Student Book I & II

สำหรับหนังสือเล่มอื่น ๆ นั้นมีใช้กันอีกหลายเล่ม แต่ก็ใช้กันประปราย และตามความพอใจของผู้สอน จึงนับว่าการใช้หนังสือยังไม่สอดคล้องกันนัก กว่าจะมีการได้พิจารณาเรื่องนี้ต่อไป

๒. การสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือวิจัย

ผู้เขียนได้สร้างแบบสอบถาม (Questionnaires) เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทั้งหลายในการวิจัย การที่ผู้เขียนเลือกใช้แบบสอบถาม ดังปรากฏในภาคผนวกหน้า ๑๑๖ เพราะเห็นว่า แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการวิจัยชนิดที่เป็นแบบ "สำรวจ" มากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องนี้ แบบสอบถามมีความจำเป็นหลายประการ คือ

๑. มวลประชากรที่จะใช้ในการวิจัยกระจายอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วทุกภาคของประเทศไทย ผู้เขียนไม่สามารถเดินทางไปจังหวัดเหล่านั้นเพื่อใช้วิธีสัมภาษณ์หรือสังเกตได้ เพราะสิ้นเวลานานเกินไป

๒. การใช้แบบสอบถามจะได้คำตอบที่แท้จริงที่สุด เพราะผู้ตอบวางใจว่าผู้ทำการวิจัยย่อมจะไม่รู้จักผู้ตอบเป็นรายบุคคลโดยเฉพาะ ผู้ตอบย่อมจะให้คำตอบตามความเป็นจริงอย่างเสรี นอกจากนั้นผู้ตอบยังมีเวลาที่จะคิดไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนในการตอบคำถามอีกด้วย ทำให้ตอบคำถามได้ครบถ้วน

ในการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษนั้น ผู้เขียนได้จัดสร้างขึ้นเป็น ๓ หมวด รวมทั้งสิ้น ๕๐ ข้อ

หมวดที่ ๑ ตั้งแต่ข้อที่ ๑ - ๒๔ เป็นการถามเกี่ยวกับตัวครูและการดำเนินงานของครู เพื่อให้ผู้วิจัยได้เกี่ยวกับสถานภาพของครู ข้อเท็จจริงในการดำเนินการสอน การใช้วัสดุ อุปกรณ์ แบบเรียน และการวัดผล

หมวดที่ ๒ ตั้งแต่ข้อที่ ๒๕ - ๓๖ เป็นการถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูที่มีต่อการดำเนินงานต่าง ๆ เพื่อจะได้ทราบละเอียดเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทั้งหลายไปใช้ในการจัดกระทำกับข้อมูลให้ทราบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของคณะกรรมการไต่ถาม

หมวดที่ ๓ ตั้งแต่ข้อที่ ๓๗ - ๔๑ เป็นการถามเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ โดยทั่วไปที่เกิดขึ้นกับครูสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยได้รู้ปัญหาต่าง ๆ อันเป็นการช่วยให้เข้าใจว่า ครูเหล่านั้นมีความต้องการอย่างไร และต้องการความช่วยเหลือในด้านใดบ้าง ซึ่งจะแนะแนวทางไปสู่ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ต่อไป

สำหรับการสร้างแบบสอบถามนี้ ผู้เขียนได้ศึกษาและคัดแปลงมาจากผลงานค้นคว้าของท่านผู้ทรงคุณวุฒิต่าง ๆ อาทิ ของมันโรและมาร์ค ที่เสนอผลงานเกี่ยวกับวิธีสอนแบบต่าง ๆ ไว้อย่างดีเยี่ยม เกี่ยวกับอุปสรรคต่าง ๆ ที่ทำให้การสอนล้มเหลว ของเบสท์ เกี่ยวกับความคิดเห็นของครู ส่วนคำถามอาศัยข้อคิดจากคำกล่าวของทิลพิน ไนท์และแอสเชอร์ ที่ว่า "ทัศนคติหรือความคิดเห็นที่เกิดขึ้นในตัวบุคคลใด และแสดงออกไปในลักษณะใด เป็นผลมาจากอิทธิพลของสภาพการศึกษา การโฆษณาเพื่อจูงใจ และสิ่งแวดล้อมที่บุคคลนั้นได้รับ "

๔๔

Monroe, W.S. and Marks Arlyn " Method of Teaching" in Encyclopedia of Educational Research, 1956, p.748.

๔๕

Littler, Sherman, "Why Teachers Fail" in Encyclopedia of Educational Research, 1952, p.1448.

๔๖

Best, John W., Research in Education, 1963, p.140-160.

Tiffin, Joseph, Knight, Frederick B., and Asher, Easton Jackson, The Psychology of Normal People, 1946, p.62.

นอกเหนือจากนี้ผู้เขียนได้อาศัยแนวความคิดและประสบการณ์ของผู้เขียนเองเท่าที่รับรู้ขณะที่เป็น
ครูสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันฝึกหัดครูมาแล้วเป็นเวลา ๕ ปี ฉะนั้น จึงได้นำข้อคิดมารวบรวม
เป็นข้อตาม เพื่อใช้ในการค้นคว้าเรื่องนี้

เมื่อผู้เขียนได้จัดสร้างแบบสอบถามโดยได้รับคำชี้แนะและข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาการจัดทำปริญญาโทเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนจึงได้นำแบบสอบถามจำนวน ๑๒ ฉบับ ไป
ทดสอบกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครู
บางแห่ง ทั้งนี้เพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม เมื่อได้แก้ไขข้อบกพร่องจนเป็นที่พอใจแล้ว จึง
จัดพิมพ์เป็นฉบับถาวร เพื่อนำไปทดสอบกับมวลประชากรที่กำหนดไว้แล้วต่อไป

นอกเหนือจากคำชี้แจงเกี่ยวกับวิธีตอบแบบสอบถามดังปรากฏอยู่ก่อนหน้าของแบบสอบถาม
ทุก ๆ ตอนแล้ว ผู้เขียนแบบสอบถามขอความร่วมมือจากครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นท่านลงส่วนท้าย
ดังนี้ เพื่อให้การตอบแบบสอบถามนี้เป็นไปอย่างสมบูรณ์ด้วย

๓. การแจกจ่ายแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูล

เมื่อจัดเตรียมแบบสอบถามไว้ครบถ้วนตามจำนวนที่ต้องการแล้ว ผู้เขียนได้พยายามอย่าง
ยิ่งที่จะคิดหาทางให้ได้แบบสอบถามที่ผู้ตอบได้ตอบแล้วกลับคืนมามากที่สุด จึงได้พยายามทำงาน
อย่างระมัดระวัง ผลก็ปรากฏเป็นที่พอใจดังกล่าวมาแล้ว ผู้เขียนได้ทำการแจกจ่ายและรวบรวม
ข้อมูลโดยใช้วิธีการดังนี้

๑. ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๑ ผู้เขียนได้ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่กองโรง-
เรียนฝึกหัดครู กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขอสำรวจรายชื่อครูสอนภาษา
อังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา จนค้นพบผู้ที่ผู้เขียนรู้จักคุ้นเคยทุกสถาบันฝึกหัดครูใน
ต่างจังหวัด หลังจากนั้นผู้เขียนได้ติดต่อและรวบรวมแบบสอบถามส่งไปถึงคณะครูเหล่านั้น ให้
ช่วยเหลือนำแบบสอบถามแก่ครูอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการ
ศึกษาศึกษาในสถาบันของตน พร้อมทั้งให้ช่วยเก็บรวบรวมจัดส่งกลับคืนมาให้ผู้เขียนภายในเวลาที่กำหนดด้วย
ซึ่งผู้เขียนได้รับแบบสอบถามที่ครูในสถาบันต่าง ๆ ตอบมาเป็นส่วนมาก และได้รู้ถึงสาเหตุที่ไม่ได้
แบบสอบถามกลับคืนมามากกว่า เพราะว่าบางสถาบันมีการเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลในการสอน

วิชาต่าง ๆ เช่น บางคนที่เคยสำรวจไว้ว่าสอนภาษาอังกฤษ ก็ไต่ย้ายไปสอนวิชาอื่น เป็นต้น
 หนึ่ง บางคนได้เดินทางมาอบรม สัมมนา และอาราธนาการ ก็มีเป็นจำนวนหนึ่งอีกด้วย

๒. ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้เขียนได้ไปแจกจ่ายแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยติด
 ต่อกับผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ อาจารย์หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษของ
 สถาบันฝึกหัดครูต่าง ๆ ปรากฏว่าได้รับความร่วมมือจากสถาบันนั้น ๆ เป็นอย่างดี และได้รับแบบ
 สอบถามกลับคืนมาเป็นส่วนมาก

ด้วยวิธีการแจกจ่ายแบบสอบถามดังกล่าวแล้ว การรวบรวมข้อมูลจึงได้ผลเป็นที่น่าพอใจ
 อย่างยิ่ง

๔. การจัดกระทำกับข้อมูล

แบบสอบถามที่ได้กลับคืนมาทั้งหมด ๑๒๒ ฉบับ ผู้เขียนได้ดำเนินการเป็นชั้น ๆ ดังนี้

ชั้นที่ ๑ สำรวจแบบสอบถามแต่ละฉบับที่ได้กลับมากำเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบ
 ในข้อต่าง ๆ ผลปรากฏว่า การตอบสมบูรณ์ทุกฉบับ

ชั้นที่ ๒ หากความถี่ของคะแนน . ทุก ๆ ข้อ ในหมวดที่ ๑ - ๓ ตามความมุ่งหมาย
 เฉพาะของการวิจัย สำหรับความมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัยอีกประการหนึ่งนั้น เกี่ยวกับการ
 เสนอแนะเพื่อแก้ไขปัญหาดังต่าง ๆ จะต้องอาศัยผลของการวิเคราะห์ทั้งหมดมาประมวลกันเข้า

ชั้นที่ ๓ หากส่วนร้อยละของความถี่ของคะแนนในข้อต่าง ๆ สำหรับบางข้อใช้การทำ
 ตารางไขว้หัวเรื่อง (Cross Tabulation) เพราะคาดว่าเมื่อจัดจำพวกแล้วจะมี
 ประสิทธิภาพสูงให้ค่ามากยิ่งขึ้น

บทที่ ๔

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ผู้เขียนได้พิจารณาจากรายแสดงจำนวนครูและค่าส่วนร้อยของแต่ละข้อว่ามีค่าแตกต่างกันอย่างไร และค่าขอบแต่ละประเภทยังคิดเป็นร้อยละเท่าใดของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ข้อใดที่ค่าส่วนร้อยสูงก็จะนำมาสรุปเป็นผลของการค้นคว้า ผู้เขียนจะได้นำมาสรุปเพื่อเป็นการสรุปผลค้นคว้าด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะการวิจัยข้อที่ ๑

ความมุ่งหมายเฉพาะในข้อนี้มุ่งให้รู้ปัญหาต่าง ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษของครู ผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ซึ่งจะได้อาศัยความรู้ต่าง ๆ จากการสำรวจสถานภาพของครู การดำเนินการสอนของครู การใช้แบบเรียน การใช้วิธีสอน การใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน และการวัดผล ตามลำดับ ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากในการที่จะใช้เป็นแนวทางให้รู้ถึงปัญหาของครูได้ การสำรวจสถานภาพของครูนับว่าเป็นพื้นฐานขั้นต้นที่ควรจะต้องศึกษาให้รู้อย่างชัดเจน สำหรับการดำเนินการสอนนั้นจะช่วยให้รู้ถึงการปฏิบัติของครูว่าสอดคล้องกับวิธีการที่เชื่อกันว่าจะให้ผลดีที่สุดในปัจจุบัน ซึ่งถือวิธีสอนตามแบบหลักภาษาศาสตร์หรือไม่เพียงไร หรือว่ายังดำเนินการสอนที่ผิด ๆ อันอาจจะก่อให้เกิดปัญหาในการสอนวิชาภาษาอังกฤษขึ้นได้ ในด้านการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการสอนว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงไรนั้น ผลของการสำรวจจะเป็นแนวทางที่ผู้เขียนจะได้นำมาพิจารณาเพื่อเปรียบเทียบกับปัญหาการสอนของครูได้ทางหนึ่งเช่นกัน สำหรับการวัดผลการเรียนของนักเรียน ก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่งอีกประการหนึ่ง เพราะจะสะท้อนให้เห็นผลของการสอนของครูด้วย ผู้เขียนได้รวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานภาพและการดำเนินงานของครูตามที่ปรากฏในตารางต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๑ จำนวนนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ทอครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

๑ คน จักจำพวกตามสถาบัน

ประเภทของสถาบัน	ค่าเฉลี่ยครู ๑ คน ทอ จำนวนนักเรียน
วิทยาลัยครูจันทระเกษม	๑๑๓
วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	๑๕๐
วิทยาลัยครูสวนสุนันทา	๑๕๕
วิทยาลัยครูสวนดุสิต	๑๙๒
วิทยาลัยครูพระนคร	๑๒๑
โรงเรียนเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์	๕๕
โรงเรียนฝึกหัดครูชนบุรี	๕๕
โรงเรียนสตรีฝึกหัดครูนครปฐม	๕๙
วิทยาลัยครูยะลา	๑๒๕
วิทยาลัยครูสงขลา	๑๔๕
โรงเรียนฝึกหัดครูนครศรีธรรมราช	๑๓๕
วิทยาลัยหมู่บ้านจอมบึงราชบุรี	๔๕
โรงเรียนฝึกหัดครูเพชรบุรี	๑๕๕
วิทยาลัยครูเทพสตรี	๑๘๐
วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา	๑๖๐
วิทยาลัยครูวิบูลสงครามพิษณุโลก	๓๕
วิทยาลัยครูนครสวรรค์	๑๔๘
วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์	๑๓๑
วิทยาลัยครูเชียงใหม่	๑๑๖
วิทยาลัยครูอุดรธานี	๑๕๔
โรงเรียนฝึกหัดครูสกลนคร	๑๕๐

ประเภทของสถาบัน	ค่าเฉลี่ยครู ๑ คน ต่อ จำนวนนักเรียน
วิทยาลัยครูอุดรธานี	๑๒๒
วิทยาลัยครูมหาสารคาม	๑๒๒
วิทยาลัยครูนครราชสีมา	๑๖๓
โรงเรียนฝึกหัดครูฯ เชียงแตง	๑๒๐
	๑๒, ๓๔๘

จากตาราง ๑ แสดงให้เห็นความรับผิดชอบของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ๑ คน ต่อ
จำนวนนักเรียนตามลำดับดังนี้

ระดับสูง คือ ความรับผิดชอบจากอันดับสูงสุดถึงอันดับที่ ๕ ได้แก่

อันดับที่ ๑ คือ ความรับผิดชอบของครูในโรงเรียนฝึกหัดครูเพชรบุรี ครู ๑ คน
สอนนักเรียน ๑๕๕ คน

อันดับที่ ๒ คือ ความรับผิดชอบของครูในวิทยาลัยครูอุดรธานี ครู ๑ คน
สอนนักเรียน ๑๕๕ คน

อันดับที่ ๓ คือ ความรับผิดชอบของครูในวิทยาลัยครูสวนดุสิต ครู ๑ คน
สอนนักเรียน ๑๕๒ คน

อันดับที่ ๔ คือ ความรับผิดชอบของครูในวิทยาลัยครูเทพสตรี อยุธยา ครู ๑ คน
สอนนักเรียน ๑๔๐ คน

อันดับที่ ๕ คือ ความรับผิดชอบของครูในวิทยาลัยครูนครราชสีมา ครู ๑ คน
สอนนักเรียน ๑๖๓ คน

อันดับกลาง คือ ความรับผิดชอบที่อยู่ในระดับกลาง ๆ ได้แก่ วิทยาลัยครูสุรินทร์
ครู ๑ คน สอนนักเรียน ๑๓๑ คน และวิทยาลัยครูยะลา ครู ๑ คน สอนนักเรียน ๑๒๕ คน

ระดับต่ำ คือ ความรับผิดชอบในอันดับต่ำที่สุดและรองอันดับต่ำที่สุดได้แก่

อันดับต่ำที่สุด คือ ความรับผิดชอบของครูในวิทยาลัยพูนฐาน จอมบึง ราชบุรี
ครู ๑ คน คือนักเรียน ๔๔ คน

อันดับรองต่ำที่สุด คือ ความรับผิดชอบของครูในวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม
พิษณุโลก ครู ๑ คน คือนักเรียน ๙๕ คน

ตาราง ๒ แสดงการแจกแจงจำนวนครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามสาขาที่ศึกษา
มาจากวิชาเอก

ประเภทสาขาวิชา	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
วิชาภาษาอังกฤษ	๔๔	๗๒.๑๓
วิชาภาษาไทย	๑๓	๑๐.๖๕
วิชาประวัติศาสตร์	๑๐	๘.๒๐
วิชาสังคมศึกษา	๔	๓.๒๘
วิชาพลศึกษา	๓	๒.๔๖
วิชาสุขศึกษา	๒	๑.๖๔
วิชาคณิตศาสตร์	๒	๑.๖๔
รวม	๑๒๒	๑๐๐

จากตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่าครูที่ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมีจำนวนมากที่สุด
คือ ร้อยละ ๗๒.๑๓ ของจำนวนครูทั้งหมด ส่วนอันดับที่ ๒ คือ ครูที่ศึกษาวิชาภาษาไทย เป็นวิชา
เอกมีอัตราร้อยละ ๑๐.๖๕ ของครูทั้งหมด ในอันดับที่ ๓ คือ ครูที่ศึกษาวิชาประวัติศาสตร์เป็น
วิชาเอก คือ ร้อยละ ๘.๒๐ ของครูทั้งหมด

ถ้าพิจารณาจำนวนเลขจะเห็นว่าครูสอนวิชาภาษาอังกฤษศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกเป็นอัตราสูงพอควร กล่าวคือถึงร้อยละ ๗๒.๑๓ และถ้าจะนับครูที่เลือกวิชาอื่นเป็นวิชาเอกเป็นประเภทเดียวกันแล้วจะมีอัตราร้อยละ ๒๗.๘๗ ซึ่งต่างกันอยู่ร้อยละ ๔๔.๒๖ นับว่ายังแตกต่างกันอยู่มาก แลถึงอย่างไรก็ตาม ครูที่เลือกวิชาอื่นเป็นวิชาเอกแต่ละคนมาสอนภาษาอังกฤษก็นับว่าเป็นอัตราที่ยังสูงอยู่ นับว่ายังเป็นสิ่งที่ต้องการการแก้ไขด้วย ฉะนั้น ครูสอนภาษาอังกฤษนั้นเป็นครูที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษมีประมาณเกือบ $\frac{2}{3}$ ของครูภาษาอังกฤษ

ตาราง ๓ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่สอนวิชา
ภาษาอังกฤษในรอบสัปดาห์

จำนวนชั่วโมงในรอบสัปดาห์	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
๕ ชั่วโมงและต่ำกว่า	๕	๔.๑๐
๖ – ๑๐ ชั่วโมง	๑๓	๑๐.๖๖
๑๑ – ๑๕ ชั่วโมง	๓๔	๖๐.๖๕
๑๖ – ๒๐ ชั่วโมง	๒๗	๒๒.๑๓
๒๑ ชั่วโมงและมากกว่า	๓	๒.๔๖
รวม	๑๒๒	๑๐๐

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระหว่าง ๑๑ – ๑๕ ชั่วโมง
ในรอบสัปดาห์ มีจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ ๖๐.๖๕ ของจำนวนทั้งหมด อันดับรองลงไป คือ
ครูผู้สอนระหว่าง ๑๖ – ๒๐ ชั่วโมง มีร้อยละ ๒๒.๑๓ ส่วนครูผู้สอนระหว่าง ๒๑ ชั่วโมงและ
มากกว่า มีน้อยที่สุด คือร้อยละ ๒.๔๖

จะเห็นว่าครูส่วนใหญ่มีจำนวนชั่วโมงสอนในรอบสัปดาห์หนึ่ง ๆ ในอัตราพอเหมาะ
คือ ระหว่าง ๑๑ – ๑๕ ชั่วโมง ซึ่งคงมีเวลาพอที่จะฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาให้กับนักเรียนได้

อย่างไรก็ตาม ครูที่สอนระหว่าง ๑๖ – ๒๐ ชั่วโมง และมากกว่าก็มีถึงร้อยละ ๒๒.๑๓
แสดงว่า ครูที่มีภาระหนักก็มีอยู่จำนวนไม่น้อย

ตาราง ๔ จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวนตามหน้าที่การงานที่ปฏิบัติ

ประเภทของหน้าที่การงาน	จำนวน	ค่าส่วนร้อย
สอนวิชาภาษาอังกฤษอย่างเดียว	๔๒	๓๔.๔๓
สอนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอื่นด้วย	๒๔	๒๓.๗๓
สอนวิชาภาษาอังกฤษและทำงานอื่นด้วย	๕๐	๔๐.๕๘
สอนวิชาภาษาอังกฤษสอนวิชาอื่นและทำงานอื่นด้วย	๑	.๘๒
รวม	๑๑๗	๑๐๐

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่า ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษและทำงานอื่นด้วยมีจำนวนสูงสุด คือร้อยละ ๔๐.๕๘ ของจำนวนครูทั้งหมด อันดับรองลงมาซึ่งใกล้เคียงกับจำนวนแรก คือครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษอย่างเดียวนี้อยู่ร้อยละ ๓๔.๔๓ ผู้ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ สอนวิชาอื่นและทำงานอื่นด้วย มีอัตราน้อยที่สุด คือ มีอยู่เพียงร้อยละ .๘๒

ครูที่ไม่ได้สอนวิชาภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวมีจำนวนมาก โดยเฉพาะถ้านำมารวมกันเข้าจะเห็นว่ามียี่สิบร้อยละ ๖๕.๕๗ นับว่าเป็นอัตราที่ยังสูงมาก

ตาราง ๕. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามประเภทของการเข้าร่วม
สัมมนาหรือรับการอบรม

ประเภทการกระทำ	จำนวนครูจำแนกตามประเภทที่เคยและไม่เคยเข้าร่วมสัมมนา					รวม	ค่าส่วนร้อยละ
	๑ ครั้ง จำนวนครู	๒ ครั้ง จำนวนครู	๓ ครั้ง จำนวนครู	๔ ครั้ง จำนวนครู	หลายครั้ง จำนวนครู		
เคย	๑๘ ๒๙.๕๐	๑๖ ๒๖.๒๓	๑๓ ๒๑.๓๑	๗ ๑๑.๔๘	๗ ๑๑.๔๘	๖๘ ๑๐๐	๕๕.๗๔
ไม่เคย						๕๔	๔๔.๒๖
รวม						๑๒๒	๑๐๐

จากตาราง ๕ แสดงว่า ครูที่เคยเข้าร่วมสัมมนาหรือรับการอบรมมีจำนวนสูงกว่าครูที่ไม่เคย คือ มีอัตราการร้อยละ ๕๕.๗๔ ของจำนวนครูทั้งหมด ส่วนครูที่ไม่เคยเข้าร่วมสัมมนาหรือรับการอบรมมีอัตราการร้อยละ ๔๔.๒๖ ซึ่งต่างกันโดยอัตราการร้อยละ ๑๐.๔๘ ผู้ที่เคยเข้าร่วมสัมมนาหรือรับการอบรม ๑ ครั้ง มีจำนวนสูงสุด คือร้อยละ ๒๙.๕๐

ตามข้อสังเกตว่า ครูที่เคยเข้ารับการสัมมนา อบรม กับที่ไม่เคยมีความแตกต่างกันเพียงร้อยละ ๑๐.๔๘ เท่านั้น แสดงว่ามีจำนวนใกล้เคียงกัน ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว ครูควรจะมีส่วนร่วมในการสัมมนาหรือรับการอบรมเกี่ยวกับวิชาที่สอนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แลที่ไ้ตัวเลขดังกล่าวอาจจะเป็นเพราะ

๑. มีครูใหม่มาสอนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นมาก จึงยังไม่ได้รับการอบรม ส่วนครูที่เคยเข้าร่วมสัมมนาหรือรับการอบรมนั้นอาจเปลี่ยนวิชาสอนหรือเปลี่ยนหน้าที่การงานก็ได้

๒. การเลือกครูเข้ามาร่วมสัมมนาหรือรับการอบรมอาจมีการเลือกซ้ำตัวบุคคล ไม่ได้จัดหมุนเวียนให้ครูไม่เคยมีประสบการณ์ด้านนี้ได้รับบ้าง

ตาราง ๖. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามแหล่งศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

ประเภทของแหล่งศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
จากวิทยุหรือโทรทัศน์	๖๖	๑๖.๑๐
จากสถานสอนภาษา	๒๒	๕.๓๖
จากหนังสือต่าง ๆ	๑๑๐	๒๖.๔๔
จากสถาบันอุดมศึกษา	๑๖	๓.๕๐
จากแผ่นเสียง เครื่องบันทึกเสียง ภาพยนตร์	๖๖	๑๖.๑๐
เรียนกับชาวต่างประเทศเป็นส่วนตัว	๒๒	๕.๕๖
เรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศในชั้น	๒๑	๕.๑๒
หาโอกาสสนทนากับชาวต่างประเทศ	๔๕	๒๐.๙๓
ไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติม	๒	.๔๔
รวม	๔๑๐ ⁺	๑๐๐

+ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๖ แสดงว่า แหล่งศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมของครูส่วนมากที่สุดร้อยละ ๒๖.๔๔ คือ จากหนังสือต่าง ๆ รองลงมาคือร้อยละ ๒๐.๙๓ หาโอกาสสนทนากับชาวต่างประเทศ ส่วนที่ไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติมนั้นน้อยที่สุด คือเพียงร้อยละ .๔๔ ซึ่งจะเห็นว่าครูเกือบทั้งหมดศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมโดยวิธีการต่าง ๆ กัน พวกที่ไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติมจึงเกือบจะไม่มีเลย เพราะมีอัตราน้อยมาก

ตาราง ๗. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการประชุมพิจารณา
ปรึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาและวิชาในหลักสูตร

ประเภทของการประชุมพิจารณา	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ประชุมกันเสมอ	๕๓	๔๓.๔๔
ประชุมเมื่อจะสอนรายวิชาใหม่	๔๔	๓๖.๐๗
ไม่ค่อยได้ประชุม	๒๐	๑๖.๓๔
ไม่ได้ประชุม	๕	๔.๑๐
รวม	๑๒๒	๑๐๐

จากตาราง ๗ แสดงให้เห็นว่าครูที่ประชุมกันอยู่เสมอ มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๓.๔๔ ของจำนวนครูทั้งหมด ถัดมาคือมีการประชุมเมื่อจะสอนรายวิชาใหม่ คือ ร้อยละ ๓๖.๐๗ ส่วนครูที่ไม่ได้ประชุมกันนั้นมีอัตราน้อยที่สุด คือ ร้อยละ ๔.๑๐

อย่างไรก็ตาม เมื่อรวมครูที่ไม่ค่อยได้ประชุมกับไม่ได้ประชุมเข้าด้วยกันแล้ว มีอัตราถึงร้อยละ ๒๐.๔๔ ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนมากในการปฏิบัติเพื่อการค้าเนินงานในด้านการประชุมซึ่งจะก่อให้เกิดผลดีในการปฏิบัติงานได้

ตาราง ๔. จำนวนครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการเตรียม
การสอน

ลักษณะการเตรียมการสอน	จำนวนครู	ร้อยละ
๑. เตรียมก่อนจะเข้าสอนเป็นรายชั่วโมง	๓๔	๒๑.๓๔
๒. เตรียมเป็นบทเรียน	๕๓	๓๕.๔๕
๓. เตรียมเป็นรายสัปดาห์	๕๑	๓๒.๐๘
๔. เตรียมเฉพาะบทเรียนที่รู้สึกว่าจะยาก	๑๓	๘.๑๘
๕. ไม่ได้เตรียม เพราะสอนตามหนังสือที่กำหนดให้	๑	.๖๓
๖. ไม่ได้เตรียมในบางชั่วโมง	๓	๑.๘๘
รวม	๑๕๕ +	๑๐๐

+ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่าครูที่เตรียมการสอนโดยเตรียมเป็นบทเรียนมี
จำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๓๕.๔๕ ของจำนวนครูทั้งหมด อันดับรองลงมาคือ การเตรียมเป็น
รายสัปดาห์ ร้อยละ ๓๒.๐๘ ซึ่งนับว่าการเตรียมทั้งสองอันดับนี้ใกล้เคียงกันเพียง
ร้อยละ ๓.๓๗ ส่วนอันดับที่ต่ำที่สุดคือจำนวนครูที่ไม่ได้เตรียม เพราะสอนตามหนังสือที่กำหนดให้
ซึ่งมีอัตราร้อยละ .๖๓

ตามตัวเลขแสดงว่า ครูที่เตรียมการสอนทั้งเป็นรายชั่วโมง เป็นบทเรียน เป็นราย
สัปดาห์ บทเรียนเฉพาะที่ยาก ถ้ามีความเข้าใจเป็นประเภทเดียวกันแล้ว มีอัตราสูงมาก คือถึง
ร้อยละ ๙๓.๕๕ ส่วนที่ไม่ได้เตรียมมีอัตราต่ำมาก คือร้อยละ ๒.๕๑ ของจำนวนครูทั้งหมด เมื่อ
เปรียบเทียบการเตรียมกับไม่ได้เตรียมแล้วจะแตกต่างกันถึงร้อยละ ๙๔.๕๘

ตาราง ๔. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวนตามลักษณะการใช้ทฤษฎีสอน

ลักษณะทฤษฎีสอน	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนร้อย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ใช้	ไม่ตอบ		
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	๓๔.๕	๑๐๐
๑. ใช้การแปลเพื่อของการประหยัดเวลาในการอธิบาย	๑๓ ๑๐.๖๕	๔๔ ๔๐.๑๘	๔๔ ๓๖.๐๖	๔ ๓.๓๓	๓ ๕.๓๔	๔๓.๖๐	๒๔.๐๖
๒. ใช้วิธีท่องจำกฎเกณฑ์	๑๕ ๑๒.๒๔	๕๖ ๔๕.๔๖	๔๒ ๓๔.๔๒	๓ ๒.๔๖	๖ ๔.๕๒	๔๓.๔๐	๒๕.๑๕
๓. ให้นักเรียนโคฝึกปากเปล่า	๕ ๕๓.๒๔	๓๓ ๓๐.๓๒	๓ ๕.๓๔	๐	๑๓ ๑๐.๖๕	๑๐๑.๔๐	๒๔.๒๑
๔. ใช้ภาษาอังกฤษโดยตลอด	๕ ๔.๑๐	๓๔ ๒๓.๔๓	๕๔ ๔๔.๓๓	๑๓ ๑๐.๖๕	๑๑ ๔.๐๑	๓๕.๐๐	๒๑.๕๔

ตาราง ๕ แสดงลักษณะการใช้ถาวรวิธีสอนชนิดต่าง ๆ ดังนี้

๑. ใช้การแปลเพื่อต้องการประหยัดเวลาในการอธิบาย ผู้ที่ไวยาบาลกลางมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๐.๑๔ ผู้ที่ไม่ได้ใช้มีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๗.๓๓

๒. ใช้วิธีท่องจำจากแผนที่ ผู้ที่ไวยาบาลกลางมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๕.๙๖ ผู้ที่ไม่ได้ใช้มีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๒.๔๖

๓. ให้นักเรียนได้ฝึกปากเปล่า ผู้ที่ไวยาบาลกลางมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๓.๒๙ ผู้ที่ไม่ได้ใช้ไม่มีเลย

๔. ใช้ภาษาอังกฤษโดยตลอด ผู้ที่ไวยาบาลกลางมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๘.๓๓ ผู้ที่ไวยาบาลกลางมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๑๐

เมื่อจัดอันดับลักษณะการใช้ถาวรวิธีสอน จะปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ ๑ ให้นักเรียนได้ฝึกปากเปล่า มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๒๙.๒๑

อันดับที่ ๒ ใช้วิธีท่องจำจากแผนที่ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๒๕.๑๕

อันดับที่ ๓ ใช้การแปล เพื่อต้องการประหยัดเวลาในการอธิบาย มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๒๔.๐๖

อันดับที่ ๔ ใช้ภาษาอังกฤษโดยตลอด มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๒๑.๕๔

ตาราง ๑๐. จำนวนครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการจัดลำดับชั้นของการสอน

ประเภทของการสอน	จำนวนครูจำแนกตามการจัดลำดับชั้นของการสอน				ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนร้อย	
	อันดับที่ ๑	อันดับที่ ๒	อันดับที่ ๓	ไม่ตอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนร้อย
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	๒๒๓	๑๐๐
<u>การสอนเสียง</u>						
๑. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงหลาย ๆ ครั้ง	๖ ๔.๙๒	๑๔ ๑๑.๔๓	๒๗ ๒๔.๙๒	๓๕ ๒๘.๖๙	๕๘.๓๕	๒๐.๓๙
๒. ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังหลาย ๆ ครั้ง	๗๐ ๕๙.๓๕	๗ ๕.๗๖	๑๐ ๘.๒๐	๓๕ ๒๘.๖๙	๘๙.๐๐	๓๙.๙๑
๓. ครูให้นักเรียนเขียนเสียงครู	๘๔ ๑๑.๔๓	๖๔ ๕๒.๔๙	๙ ๗.๓๓	๓๕ ๒๘.๖๙	๗๕.๒๕	๓๓.๓๕
	จำนวนครูจำแนกตามการจัดลำดับชั้นของการสอน				ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนร้อย	
	อันดับที่ ๑	อันดับที่ ๒	อันดับที่ ๓	ไม่ตอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนร้อย
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	๒๔๘	๑๐๐
<u>การสอนไวยากรณ์</u>						
๑. บอกกฎเกณฑ์	๒๐ ๑๖.๓๙	๒๑ ๑๗.๒๑	๕๐ ๔๐.๙๙	๓๑ ๒๕.๔๑	๖๘.๕๐	๓๐.๐๔
๒. ฝึก	๖ ๔.๙๒	๔๓ ๓๕.๒๕	๔๒ ๓๔.๔๒	๓๑ ๒๕.๔๑	๖๗.๐๐	๒๙.๓๘
๓. ให้ตัวอย่าง	๖๖ ๖๔.๐๙	๒๕ ๒๐.๕๐	๐	๓๑ ๒๕.๔๑	๙๒.๕๐	๔๐.๕๘

ตาราง ๑๐. (ต่อ)

	จำนวนครูจำแนกตามการจัดลำดับชั้นของการสอน				ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนร้อย	
	อันดับที่ ๑	อันดับที่ ๒	อันดับที่ ๓	ไม่ตอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนร้อย
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู		๑๐๐
<u>การสอนศัพท์</u> ๑. ให้นักเรียนสามารถถอดเสียงคำศัพท์ได้ ๒. ให้นักเรียนใช้ศัพท์นั้นได้ ๓. ให้นักเรียนรู้ความหมายของศัพท์	๖๑ ๕๐.๐๑	๑๓ ๑๐.๖๕	๑๗ ๑๓.๕๕	๓๑ ๒๕.๔๑	๘๓.๐๐	๓๘.๒๐
	๘ ๖.๕๕	๑๕ ๑๒.๘๙	๖๘ ๕๕.๗๕	๓๑ ๒๕.๔๑	๖๑.๐๐	๒๖.๗๘
	๒๑ ๑๗.๒๑	๖๔ ๕๒.๔๖	๖ ๔.๙๒	๓๑ ๒๕.๔๑	๓๙.๓๕	๓๕.๐๒
	จำนวนครูจำแนกตามลำดับชั้นของการสอน				ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนร้อย	
	อันดับที่ ๑	อันดับที่ ๒	อันดับที่ ๓	ไม่ตอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนร้อย
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	๒๕๓.๕๑	๑๐๐
	๕๘ ๔๗.๕๕	๒๓ ๑๘.๘๕	๒๘ ๒๒.๙๕	๑๓ ๑๐.๖๕	๙๒.๕๐	๓๖.๔๕
	๓๐ ๒๔.๕๙	๓๗ ๓๐.๓๔	๔๒ ๓๔.๑๒	๑๓ ๑๐.๖๕	๘๒.๐๐	๓๒.๓๒
	๒๐ ๑๖.๔๐	๕๖ ๓๙.๓๑	๔๓ ๓๕.๒๔	๑๓ ๑๐.๖๕	๓๙.๒๕	๓๑.๒๓
<u>การอ่าน</u> ๑. ให้นักเรียนอ่านออกเสียง ๒. ให้นักเรียนอ่านในใจ ๓. ให้นักเรียนรู้ความหมาย						

จากตาราง ๑๐. แสดงให้เห็นการจัดลำดับชั้นการสอน ดังนี้

๑. การสอนเสียง แบ่งเป็นย่อย ๆ ได้ดังนี้

๑. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงหลาย ๆ ครั้ง มีผู้จัดเป็นอันดับที่ ๓ ในอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๔.๕๖ และจัดเป็นอันดับที่ ๑ ในอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๕๖
๒. ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังหลาย ๆ ครั้ง มีผู้จัดเป็นอันดับที่ ๑ ในอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๓.๓๕ และจัดเป็นอันดับที่ ๒ ในอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๕.๗๖
๓. ครูให้นักเรียนเลียนเสียงครู มีผู้จัดเป็นอันดับที่ ๒ ในอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๒.๔๓ และจัดเป็นอันดับที่ ๓ ในอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๗.๓๗

เมื่อหาร้อยละของค่าเฉลี่ยของการจัดอันดับในการสอนเสียง ปรากฏผลดังนี้

- อันดับที่ ๑ คือ ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังหลาย ๆ ครั้ง มีอัตราร้อยละ ๓๙.๕๑
- อันดับที่ ๒ คือ ครูให้นักเรียนเลียนเสียงครู มีอัตราร้อยละ ๓๓.๙๕
- อันดับที่ ๓ คือ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงหลาย ๆ ครั้ง มีอัตราร้อยละ ๒๖.๓๔

๒. การสอนไวยากรณ์ แบ่งเป็นย่อย ๆ ได้ดังนี้

๑. บอกกฎเกณฑ์ ผู้ที่จัดเป็นอันดับที่ ๓ เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๐.๕๙ จัดเป็นอันดับที่ ๑ เป็นอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๑๖.๓๙
๒. ฝึก ผู้ที่จัดเป็นอันดับที่ ๒ เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๔.๒๕ จัดเป็นอันดับที่ ๑ เป็นอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๕๖
๓. ให้ตัวอย่าง ผู้ที่จัดเป็นอันดับที่ ๑ เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๔.๐๙ จัดเป็นอันดับที่ ๓ ไม่มีเลย

เมื่อหาร้อยละของค่าเฉลี่ยของการจัดอันดับในการสอนไวยากรณ์ ปรากฏผลดังนี้

- อันดับที่ ๑ คือ ให้ตัวอย่าง มีอัตราร้อยละ ๔๐.๕๔
- อันดับที่ ๒ คือ บอกกฎเกณฑ์ มีอัตราร้อยละ ๓๐.๐๔
- อันดับที่ ๓ คือ ฝึก มีอัตราร้อยละ ๒๙.๓๔

๓. การสอนศัพท์ แบ่งเป็นข้อย่อย ๆ ได้ดังนี้

๑. ให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ ผู้ที่จัดเป็นอันดับที่ ๑ เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๐.๐๑ จัดเป็นอันดับที่ ๒ เป็นอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๑๐.๖๕

๒. ให้นักเรียนใช้คำศัพท์นั้นได้ ผู้ที่จัดเป็นอันดับที่ ๓ เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๕.๗๕ จัดเป็นอันดับที่ ๑ เป็นอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๖.๕๕

๓. ให้นักเรียนรู้ความหมายของศัพท์ ผู้ที่จัดเป็นอันดับที่ ๒ เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๒.๔๖ จัดเป็นอันดับที่ ๓ เป็นอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๙๖

เมื่อหาร้อยละของค่าเฉลี่ยของการจัดอันดับในการสอนศัพท์ ปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ ๑ คือ ให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ มีอัตราร้อยละ ๓๔.๐๒

อันดับที่ ๒ คือ ให้นักเรียนรู้ความหมายของศัพท์ มีอัตราร้อยละ ๓๕.๐๒

อันดับที่ ๓ คือ ให้นักเรียนใช้คำศัพท์นั้นได้ มีอัตราร้อยละ ๒๖.๗๘

๔. การสอนอ่าน แบ่งเป็นข้อย่อย ๆ ได้ดังนี้

๑. ให้นักเรียนอ่านออกเสียง มีผู้จัดเป็นอันดับที่ ๑ ในอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๗.๕๕ และจัดเป็นอันดับที่ ๒ ในอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๑๘.๘๕

๒. ให้นักเรียนอ่านเข้าใจ มีผู้จัดเป็นอันดับที่ ๓ ในอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๔.๐๒ และจัดเป็นอันดับที่ ๑ ในอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๒๔.๕๔

๓. ให้นักเรียนรู้ความหมาย มีผู้จัดเป็นอันดับที่ ๒ ในอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๗.๗๑ และจัดเป็นอันดับที่ ๑ ในอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๑๖.๔๐

เมื่อหาร้อยละของค่าเฉลี่ยของการจัดอันดับในการสอนอ่าน ปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ ๑ คือ ให้นักเรียนอ่านออกเสียง มีอัตราร้อยละ ๓๖.๔๕

อันดับที่ ๒ คือ ให้นักเรียนอ่านเข้าใจ มีอัตราร้อยละ ๓๒.๗๒

อันดับที่ ๓ คือ ให้นักเรียนรู้ความหมาย มีอัตราร้อยละ ๓๑.๒๓

อย่างไรก็ตามถ้าพิจารณาตามตัวเลขแล้ว ผู้ที่ไม่ชอบในการจัดอันดับการสอนเสียง การสอนไวยากรณ์ และการสอนศัพท์ มีจำนวนมากถึงร้อยละ ๒๕.๔๑ เป็นอย่างน้อย ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะบรรดาครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเหล่านั้น มีวิธีสอนแบบอื่น ๆ ที่แตกต่างออกไป หรือ มีฉะนั้นก็มองไม่เห็นความสำคัญของการจัดอันดับชั้นของการสอนดังกล่าว เพราะเห็นว่าจะสอนกันค้น ไหนก่อนก็ได้

ตาราง ๑๑. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการใช้วิธีการสอนเขียน

วิธีการสอนเขียน	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
๑. ครูกำหนดหัวข้อเรื่องให้นักเรียนเป็นผู้เขียนเรียง- ความนั้นโดยตลอด	๑๐	๘.๒๐
๒. ก่อนเขียน นักเรียนได้ฝึกใช้คำและรูปประโยคที่จะ ต้องใช้ในเรียงความนั้น	๓๖	๖๒.๒๘
๓. ครูช่วยวางเค้าโครงเรื่องให้	๓๖	๒๙.๕๒
รวม	๑๐๒	๑๐๐

ตาราง ๑๑. แสดงให้เห็นว่าครูจำนวนมากที่สุดในอัตราร้อยละ ๖๒.๒๘ ของ จำนวนครูทั้งหมด ใช้วิธีก่อนเขียน นักเรียนได้ฝึกใช้คำและรูปประโยคที่จะต้องใช้ในเรียงความ นั้น อันที่จริงตรงมาคือ ครูช่วยวางเค้าโครงเรื่องให้ ในอัตราร้อยละ ๒๙.๕๒ ส่วนอันดับสุดท้าย คือ ครูกำหนดหัวข้อเรื่องให้นักเรียนเป็นผู้เขียนเรียงความนั้นโดยตลอด คือ ร้อยละ ๘.๒๐ ของจำนวนครูทั้งหมด

ตาราง ๑๒. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการฝึกทักษะ

ประเภทของการฝึก	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนร้อย	
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ฝึก	ไม่ได้สอน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนร้อย
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	๕๕๘	๑๐๐
ฝึกทักษะฟัง, ไต่ถาม- เรียนไต่ถาม							
๑. เสียงภาษาอังกฤษ	๕๕ ๔๔.๓๓	๔๔ ๔๐.๑๖	๕ ๔.๑๐	๑ .๘๒	๘ ๖.๕๕	๑๐๓.๒๐	๑๘.๔๙
๒. Stress, intonation, and juncture	๕๔ ๔๓.๕๖	๔๔ ๓๖.๐๖	๑๑ ๙.๐๑	๐	๙ ๗.๓๓	๑๐๑.๖๐	๑๘.๒๓
๓. การอ่าน	๓๖ ๒๙.๕๐	๓๔ ๖๐.๖๖	๕ ๔.๑๐	๐	๗ ๕.๓๔	๙๙.๖๐	๑๗.๘๕
๔. เพลงและโคลง	๒ ๑.๖๔	๒๐ ๑๖.๓๙	๖๑ ๕๐.๐๐	๓๒ ๒๖.๒๓	๗ ๕.๓๔	๖๕.๒๐	๑๑.๖๘
๕. บทสนทนา	๑๘ ๑๔.๗๕	๓๑ ๕๘.๒๐	๒๖ ๒๑.๓๑	๐	๗ ๕.๓๔	๙๑.๔๐	๑๖.๕๖
๖. การใช้ภาษาอังกฤษ	๒๙ ๒๓.๗๗	๖๙ ๕๖.๕๖	๑๙ ๑๕.๕๗	๐	๕ ๔.๑๐	๙๖.๖๐	๑๗.๓๓

ตาราง ๑๒. (ต่อ)

ประเภทของการฝึก	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย และค่าส่วน ร้อย	
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ฝึก	ไม่ทอม	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนร้อย
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	๒๕๕.๖	๑๐๐
ฝึกทักษะพูด ให้นักเรียนได้พูด							
๑. เสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย	๓๕ ๖๑.๔๘	๓๑ ๒๕.๔๑	๓ ๕.๓๔	๐	๕ ๓.๓๓	๑๐๕.๒๐	๓๕.๕๔
๒. ประโยคในหนังสือที่แสดงเครื่องหมาย Stress และ Intonation ไว้เรียบร้อยแล้ว	๔๓ ๓๕.๒๔	๕๓ ๔๓.๔๖	๑๓ ๑๓.๕๓	๐	๕ ๓.๓๓	๕๓.๔๐	๓๒.๕๕
๓. สันทนา	๒๓ ๒๒.๑๓	๖๓ ๕๔.๕๓	๑๓ ๑๓.๕๓	๐	๑๑ ๕.๐๑	๕๓.๐๐	๓๑.๕๖
ฝึกทักษะอ่าน ให้นักเรียนได้						ค่าเฉลี่ย	ควส่วน ร้อย
๑. อ่านในใจเพื่อเข้าใจความหมายจากเนื้อหา	๕๑ ๔๑.๘๒	๕๐ ๔๐.๕๘	๑๓ ๑๐.๖๕	๐	๘ ๖.๕๕	๑๐๐.๔๐	๔๘.๓๘
๒. อ่านออกเสียงให้ผู้ถูกต้องชัดเจน	๖๓ ๕๔.๕๒	๔๑ ๓๓.๖๐	๓ ๕.๓๔	๐	๓ ๕.๓๔	๑๐๕.๔๐	๕๑.๒๒

ตาราง ๑๒. (กค)

ประเภทของการฝึก	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนร้อย	
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ฝึก	ไม่ทบทวน	เฉลี่ย	ค่าส่วนร้อย
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	๗๕๕.๒	๑๐๐
ฝึกทักษะเขียนให้นักเรียนได้เขียน							
๑. ตัวสะกด	๕๒ ๕๒.๖๒	๘ ๓๓.๓๐	๑๕ ๑๒.๒๙	๐	๙ ๓.๓๓	๕๕.๖๐	๑๓.๓๖
๒. การใช้คำศัพท์ในประโยค	๔๔ ๓๙.๓๔	๒๒ ๕๐.๘๓	๙ ๓.๓๓	๐	๓ ๒.๕๖	๙.๒๐	๑๒.๒๓
๓. เรียงความ	๓ ๒.๕๖	๔๔ ๓๖.๐๖	๖๐ ๔๙.๑๙	๘ ๖.๕๕	๓ ๕.๓๔	๓๘.๘๐	๑๐.๖๓
๔. จดหมาย	๐	๒๓ ๒๒.๑๓	๕๑ ๔๑.๘๑	๓๙ ๓๑.๙๖	๕ ๔.๑๐	๖๘.๘๐	๙.๒๓
๕. แบบฝึกต่าง ๆ ในหนังสือเรียน	๘๖ ๓๐.๔๘	๒๕ ๒๐.๕๐	๓ ๒.๕๖	๓ ๒.๕๖	๕ ๔.๑๐	๑๑๐.๐๐	๑๔.๓๕
๖. ทายคำบอก	๑๓ ๑๐.๖๕	๔๔ ๓๖.๐๖	๕๐ ๔๑.๐๐	๘ ๖.๕๕	๓ ๕.๓๔	๙.๖๐	๑๒.๒๘
๗. บทสนทนา	๑๑ ๙.๐๑	๓๐ ๕๓.๓๘	๓๐ ๒๔.๕๙	๕ ๔.๑๐	๖ ๔.๙๒	๑๐๐.๒๐	๑๓.๔๔
๘. ทายคำถามที่ครูถามหรืออ่านปากเปล่า	๖๓ ๕๔.๙๓	๓๙ ๓๑.๙๖	๙ ๓.๓๓	๐	๓ ๕.๓๔	๑๐๕.๐๐	๑๔.๐๘

จากการวาง ๑๒. แสดงให้เห็นปริมาณการฝึกทักษะภาษาอังกฤษดังนี้

๑. ฝึกทักษะฟัง ให้นักเรียนได้ฟังสิ่งต่อไปนี้

๑. เสียงภาษาอังกฤษ ผู้ที่ฝึกมาก เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๔.๓๓ ผู้ที่ไม่ได้ฝึก เป็นอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ .๔๒

๒. Stress, intonation, and juncture ผู้ที่ฝึกมากเป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๓.๓๓ ส่วนผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ

๓. การอ่าน ผู้ที่ฝึกปานกลาง เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๖๐.๖๖ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ

๔. เพลงและโคลง ผู้ที่ฝึกน้อย เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๐.๐๐ ผู้ที่ฝึกมาก เป็นอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๑.๖๔

๕. บทสนทนา ผู้ที่ฝึกปานกลาง เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๕.๒๐ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ

๖. การใช้ภาษาอังกฤษของครูอยู่เสมอ ผู้ที่ฝึกปานกลาง เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๖.๕๖ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกเลยไม่ปรากฏ

เมื่อหาร้อยละของค่าเฉลี่ยของปริมาณการฝึกทักษะฟัง ให้นักเรียนได้ฟังสิ่งต่าง ๆ แล้ว ปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ ๑ คือ เสียงภาษาอังกฤษ มีอัตราร้อยละ ๑๔.๔๔

อันดับที่ ๒ คือ Stress, intonation, and juncture มีอัตราร้อยละ

๑๔.๒๑

อันดับที่ ๓ คือ การอ่าน มีอัตราร้อยละ ๑๓.๘๕

อันดับที่ ๔ คือ การใช้ภาษาอังกฤษของครูอยู่เสมอ มีอัตราร้อยละ ๑๓.๓๓

อันดับที่ ๕ คือ บทสนทนา มีอัตราร้อยละ ๑๖.๔๖

อันดับที่ ๖ คือ เพลงและโคลง มีอัตราร้อยละ ๑๑.๖๔

๒. ผีตกกระพุก ให้นักเรียนไล่พูดสิ่งต่อไปนี้

๑. เสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย ผู้ที่ฝึกมากเป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๖๑.๔๔ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ

๒. ประโยคในหนังสือที่แสดงเครื่องหมาย Stress และ Intonation ไว้เรียบร้อยแล้ว ผู้ที่ฝึกปานกลางเป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๓.๔๖ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ

๓. สนทนา ผู้ที่ฝึกปานกลาง เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๔.๙๓ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ

เมื่อหาร้อยละของค่าเฉลี่ยของปริมาณการฝึกทักษะพูด ปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ ๑ คือ เสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย มีอัตราร้อยละ ๓๕.๕๘

อันดับที่ ๒ คือ ประโยคในหนังสือที่แสดงเครื่องหมาย Stress และ Intonation ไว้เรียบร้อยแล้ว มีอัตราร้อยละ ๓๒.๕๕

อันดับที่ ๓ คือ สนทนา มีอัตราร้อยละ ๓๑.๔๖

๓. ผีตกกระอ่าน ให้นักเรียนไล่อ่านดังนี้

๑. อ่านในใจเพื่อให้เข้าใจความหมายจากเนื้อหา ผู้ที่ฝึกมากเป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๑.๔๖ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ

๒. อ่านออกเสียงให้ถูกต้องคล่องแคล่ว ผู้ที่ฝึกมากเป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๔.๙๓ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ

เมื่อหาร้อยละของค่าเฉลี่ยของปริมาณการฝึกทักษะอ่าน ปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ ๑ คือ อ่านออกเสียงให้ถูกต้องคล่องแคล่ว มีอัตราร้อยละ ๕๑.๒๒

อันดับที่ ๒ คือ อ่านในใจเพื่อให้เข้าใจความหมายจากเนื้อหา มีอัตราร้อยละ

๔. ผีทักกะเขียน ให้นักเรียนได้เขียนสิ่งต่อไปนี้

๑. ตัวสะกด ผู้ที่ฝึกมาก เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๒.๒๒ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ
๒. การใช้คำศัพท์ในประโยค ผู้ที่ฝึกปานกลาง เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๐.๘๓ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ
๓. เรียงความ ผู้ที่ฝึกน้อย เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๔.๑๔ ผู้ที่ฝึกมาก เป็นอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๒.๔๖
๔. จดหมาย ผู้ที่ฝึกน้อย เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๑.๔๑ ผู้ที่ฝึกมากไม่ปรากฏ
๕. แบบฝึกต่าง ๆ ในหนังสือเรียน ผู้ที่ฝึกมาก เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๗๐.๔๔ ผู้ที่ฝึกน้อยและไม่ได้อ่าน เป็นอัตราต่ำสุดและมีค่าเท่ากัน คือ ร้อยละ ๒.๔๖
๖. ตามคำบอก ผู้ที่ฝึกน้อย เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๑.๐๐ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกเป็นอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๖.๕๕
๗. บทสนทนา ผู้ที่ฝึกปานกลาง เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๗.๓๔ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกเป็นอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๑๐
๘. ตอบคำถามที่ครูถามหรืออ่านปากเปล่า ผู้ที่ฝึกมาก เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๔.๕๓ ผู้ที่ไม่ได้ฝึกไม่ปรากฏ

เมื่อหารร้อยละของค่าเฉลี่ยของปริมาณการฝึกทักษะเขียน ให้นักเรียนได้เขียนสิ่งต่างๆ แล้ว ปรากฏผลดังนี้

- อันดับที่ ๑ คือ แบบฝึกต่าง ๆ ในหนังสือเรียน มีอัตราร้อยละ ๑๔.๗๕
- อันดับที่ ๒ คือ ตอบคำถามที่ครูถามหรืออ่านปากเปล่า มีอัตราร้อยละ ๑๔.๐๘
- อันดับที่ ๓ คือ บทสนทนา มีอัตราร้อยละ ๑๓.๔๔
- อันดับที่ ๔ คือ ตัวสะกด มีอัตราร้อยละ ๑๓.๓๖
- อันดับที่ ๕ คือ ตามคำบอก มีอัตราร้อยละ ๑๒.๒๔
- อันดับที่ ๖ คือ การใช้คำศัพท์ในประโยค มีอัตราร้อยละ ๑๒.๒๓
- อันดับที่ ๗ คือ เรียงความ มีอัตราร้อยละ ๑๐.๖๓
- อันดับที่ ๘ คือ จดหมาย มีอัตราร้อยละ ๙.๒๓

ตาราง ๑๓. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการจัดกิจกรรมประกอบ
การสอน

ลักษณะการจัดกิจกรรม ประกอบการสอน	จำนวนครูจำแนกตามมาตรการส่วนประมาณค่า						
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้จัด	ไม่ทบท	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วน ร้อย
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	๔๓๐.๘	๑๐๐
๑. มุมภาษาอังกฤษ	๕ ๔.๑๐	๓๑ ๒๕.๔๑	๓๓ ๒๗.๐๕	๓๓ ๒๗.๐๕	๒๐ ๑๖.๓๙	๖๖.๘๐	๑๔.๑๙
๒. ชุมชนที่เกี่ยวข้องกับ วิชาภาษาอังกฤษ	๒๓ ๑๘.๘๕	๕๓ ๔๓.๕๕	๓๑ ๒๕.๔๑	๑ .๘๒	๑๔ ๑๑.๔๓	๘๓.๒๐	๑๘.๕๒
๓. สิ่งต่าง ๆ ภายในโรง เรียนที่จะช่วยส่งเสริม การเรียนรู้การสอนวิชา ภาษาอังกฤษ เช่น หนังสือ พิมพ์ เป็นต้น	๑๙ ๑๕.๕๓	๕๖ ๔๕.๙๑	๒๘ ๒๒.๙๕	๓ ๕.๓๕	๑๒ ๙.๘๓	๘๕.๘๐	๑๘.๒๓
๔. วิทยุวิทยากรทางภาษา อังกฤษ	๕ ๔.๑๐	๓๒ ๒๖.๒๓	๔๖ ๓๗.๓๑	๒๓ ๒๒.๑๓	๑๒ ๙.๘๓	๓๑.๕๐	๑๕.๑๖
๕. การจัดให้มีหนังสือ ประกอบการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	๑๖ ๑๓.๑๑	๕๑ ๔๑.๘๑	๓๑ ๒๕.๔๑	๑๐ ๘.๒๐	๑๔ ๑๑.๔๓	๘๒.๒๐	๑๗.๕๐
๖. นวัตกรรมเกี่ยวกับ วิชาภาษาอังกฤษ	๑ .๘๒	๔๘ ๓๙.๓๔	๕๒ ๔๒.๖๔	๑๓ ๑๐.๖๕	๘ ๖.๕๕	๓๓.๕๐	๑๖.๕๕

ตาราง ๑๓. แสดงการจัดกิจกรรมประกอบการสอนชนิดต่าง ๆ ดังนี้

๑. มุมภาษาอังกฤษ ผู้จัดน้อยและไม่ได้จัดมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๒๗.๐๕ เท่ากับ ผู้ที่จัดมากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๖.๑๐
๒. ชุมมนต์ที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ที่จัดปานกลางมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๓.๔๕ ผู้ที่ไม่ได้จัดมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๑.๔๒
๓. สิ่งต่าง ๆ ภายในโรงเรียนที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น หนังสือพิมพ์ เป็นกัน ผู้ที่จัดปานกลางมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๕.๔๑ ผู้ที่ไม่ได้จัดมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๕.๗๔
๔. เชื้อวิทยากรทางภาษาอังกฤษ ผู้ที่จัดน้อย มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๗.๗๑ ผู้ที่จัดมากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๑๐
๕. การจัดให้มีหนังสือประกอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ที่จัดปานกลาง มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๑.๔๑ ผู้ที่ไม่ได้จัดมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๘.๒๐
๖. นิทรรศการเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ที่จัดน้อยมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๒.๖๔ ผู้ที่จัดมากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๑.๔๒

เมื่อจัดอันดับการจัดกิจกรรมประกอบการสอน จะปรากฏผลดังนี้

- อันดับที่ ๑ ชุมมนต์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย ร้อยละ ๑๘.๕๒
- อันดับที่ ๒ สิ่งต่าง ๆ ภายในโรงเรียนที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น หนังสือพิมพ์ เป็นกัน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๘.๒๓
- อันดับที่ ๓ การจัดให้มีหนังสือประกอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๗.๔๖
- อันดับที่ ๔ นิทรรศการเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๖.๔๔
- อันดับที่ ๕ เชื้อวิทยากรทางภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๕.๑๖
- อันดับที่ ๖ มุมภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๔.๑๕

ตาราง ๑๔. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการใช้อุปกรณ์การสอน

ประเภทของอุปกรณ์	จำนวนครูจำแนกตามมาตรการส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนร้อย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้ใช้	ไม่พอ		
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู		
						๘๕.๘	๑๐๐
๑. รูปภาพ	๓๐ ๒๔.๕๕	๕๓ ๓๕.๒๔	๓๒ ๒๖.๒๕	๕ ๓.๓๓	๘ ๖.๕๕	๕๘.๘๐	๑๐.๖๒
๒. ป้ายนิเทศ	๑๐ ๘.๒๐	๔๓ ๓๘.๕๓	๓๕ ๒๘.๖๕	๑๕ ๑๕.๕๓	๑๑ ๙.๐๑	๓๘.๕๐	๕.๓๘
๓. หนังสือประกอบการศึกษา	๒๘ ๒๒.๕๕	๖๐ ๔๙.๑๘	๒๘ ๒๒.๕๕	๑ .๘๒	๕ ๔.๑๐	๕๔.๒๐	๑๑.๒๓
๔. ภาพยนตร์	๒ ๑.๖๔	๑๖ ๑๓.๑๑	๕๖ ๓๓.๓๐	๕๐ ๔๑.๐๐	๘ ๖.๕๕	๖๔.๐๐	๓.๖๕
๕. ภาพนิ่ง	๒ ๑.๖๔	๑๑ ๙.๐๑	๔๕ ๔๐.๑๖	๔๕ ๓๖.๕๐	๑๕ ๑๒.๒๕	๖๑.๒๐	๓.๓๒
๖. แผ่นเสียง	๔ ๓.๒๘	๒๓ ๒๒.๑๓	๕๖ ๓๓.๓๐	๓๓ ๒๓.๐๔	๑๒ ๙.๕๓	๖๘.๘๐	๘.๒๓
๗. เครื่องบันทึกเสียง	๑๒ ๙.๘๓	๓๕ ๓๑.๕๘	๓๓ ๒๓.๐๔	๒๘ ๒๒.๕๕	๑๐ ๘.๒๐	๖๕.๖๐	๘.๓๒
๘. บัตรคำ	๖ ๔.๙๒	๒๒ ๑๘.๐๓	๕๖ ๓๓.๓๐	๓๓ ๒๓.๐๔	๑๕ ๑๒.๒๕	๖๓.๕๐	๘.๐๖
๙. วิดีโอ	๑ .๘๒	๕ ๔.๑๐	๓๐ ๒๔.๕๕	๓๒ ๕๙.๐๒	๑๔ ๑๑.๕๓	๕๕.๖๐	๖.๕๓
๑๐. โทรทัศน์	๐	๖ ๔.๙๒	๑๓ ๑๓.๕๓	๔๕ ๕๙.๑๖	๕๐ ๔๑.๐๐	๕๕.๖๐	๕.๓๓
๑๑. หนังสือพิมพ์	๓ ๕.๙๔	๔๑ ๓๓.๖๐	๔๑ ๓๓.๖๐	๒๐ ๑๖.๔๑	๑๓ ๑๐.๖๕	๓๕.๐๐	๘.๙๔
๑๒. ห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษ	๑๒ ๙.๘๓	๒๖ ๒๑.๓๑	๑๘ ๑๔.๙๕	๖๒ ๕๐.๘๓	๔ ๓.๒๘	๖๕.๒๐	๘.๓๒

ตาราง ๑๔. แสดงการใช้อุปกรณ์การสอนชนิดต่าง ๆ ของครูดังนี้

๑. รูปภาพ ผู้ใช้ในระดับปานกลางมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๔.๒๔ ผู้ที่ไม่ได้ใช้ มีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๗.๓๓
๒. ป้ายนิเทศ ผู้ใช้ในระดับปานกลางมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๘.๕๓ ผู้ที่ใช้ในระดับมากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๒๐
๓. หนังสือประกอบการเรียน ผู้ใช้ในระดับปานกลาง มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๕.๑๔ ผู้ที่ไม่ใช้มีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ .๘๒
๔. ภาพยนตร์ ผู้ที่ไม่ได้ใช้มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๑.๐๐ ผู้ที่ใช้มากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๑.๖๔
๕. ภาพนิ่ง ผู้ที่ใช้บ่อยมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๐.๑๖ ผู้ที่ใช้มากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๑.๖๔
๖. แผ่นเสียง ผู้ที่ใช้บ่อยมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๗.๗๒ ผู้ที่ใช้มากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๓.๒๔
๗. เครื่องบันทึกเสียง ผู้ใช้ปานกลางมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๑.๕๔ ผู้ที่ใช้มากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๘๓
๘. บัตรคำ ผู้ที่ใช้บ่อยมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๗.๗๒ ผู้ที่ใช้มากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๕๒
๙. วิทึพ ผู้ที่ไม่ได้ใช้มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๔.๐๒ ผู้ที่ใช้มากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ .๘๒
๑๐. โทรทัศน์ ผู้ที่ไม่ได้ใช้มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๐.๑๖ ผู้ที่ใช้มากไม่มีเลย จึงเป็นอัตราน้อยที่สุด
๑๑. หนังสือพิมพ์ ผู้ใช้ปานกลางและใช้บ่อยมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๓.๖๐ เท่ากัน ผู้ที่ใช้มากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๕.๗๔
๑๒. ห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษ ผู้ที่ไม่ได้ใช้เลยมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๐.๘๓ ผู้ที่ใช้มากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๘๓

เมื่อจัดอันดับการใช้อุปกรณ์จะปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ ๑	หนังสือประกอบการค้นคว้า	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๑๑.๒๗
อันดับที่ ๒	รูปภาพ	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๑๐.๒๒
อันดับที่ ๓	ป้ายนิเทศ	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๙.๓๘
อันดับที่ ๔	หนังสือพิมพ์	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๘.๙๗
อันดับที่ ๕	เครื่องบันทึกเสียง และห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษ	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๘.๗๒ เท่ากัน
อันดับที่ ๖	แผ่นเสียง	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๘.๒๓
อันดับที่ ๗	บัตรคำ	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๘.๐๖
อันดับที่ ๘	ภาพยนตร์	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๗.๖๕
อันดับที่ ๑๐	ภาพนิ่ง	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๗.๗๒
อันดับที่ ๑๑	วิทยุ	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๖.๕๓
อันดับที่ ๑๒	โทรทัศน์	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ	๕.๓๓

ตาราง ๑๕. จำนวนครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวนตามความถี่ในการวัดผล

ประเภทความถี่ในการวัดผล	จำนวนครู	ร้อยละ
๑. สม่ำเสมอ	๓๗	๒๐.๕๔
๒. เมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ	๖๓	๓๔.๘๒
๓. อย่างน้อยเดือนละครั้ง	๓๐	๑๖.๕๓
๔. ตามที่โรงเรียนหรือวิทยาลัยกำหนด	๔๕	๒๔.๘๖
๕. เมื่อเห็นว่านักเรียนไม่สนใจเรียน	๖	๓.๓๑
๖. เมื่อไม่ได้เตรียมการสอนมาล่วงหน้า	๐	๐.๐๐
รวม	๑๘๑ ⁺	๑๐๐

⁺ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๑๕. แสดงให้เห็นว่าครูที่วัดผลเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ มีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๓๔.๘๒ ของจำนวนครูทั้งหมด อันดับที่ ๒ คือ ครูที่วัดผลตามที่โรงเรียนหรือวิทยาลัย กำหนด มีอัตราร้อยละ ๒๔.๘๖ ส่วนครูที่มีการวัดผลเมื่อเห็นว่านักเรียนไม่สนใจเรียน มีน้อยที่สุด คือร้อยละ ๓.๓๑ สำหรับที่ใช้การวัดผลเมื่อไม่ได้เตรียมการสอนมาล่วงหน้านั้นไม่มีเลย

ตามตัวเลข จะเห็นว่าครูที่มีการปฏิบัติในเรื่องการวัดผลอย่างมีแบบแผน โดยที่ความถี่ วัดอย่างสม่ำเสมอ วัดเมื่อจบบทเรียน วัดอย่างน้อยเดือนละครั้ง วัดตามที่โรงเรียนกำหนด เป็นประเภทเดียวกันแล้ว มีอัตราถึงร้อยละ ๘๖.๖๕ ซึ่งต่างกับพวกครูที่มีการปฏิบัติอย่างไม่เป็นแบบแผนซึ่งมีอัตราร้อยละ ๓.๓๑ ถึงร้อยละ ๔๓.๓๔ ซึ่งเป็นข้อที่แตกต่างกันทางไกลมาก

ตาราง ๑๖. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการทดสอบเสียง

ลักษณะการทดสอบเสียง	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ทดสอบการฟังโดยให้นักเรียนฟังแล้วตั้งคำถามเกี่ยว เนื้อเรื่อง	๓๐	๒๐.๘๓
ทดสอบเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาโดยใช้การ เปรียบเทียบ	๕๓	๓๖.๘๑
ทดสอบโดยการสนทนาโต้ตอบเป็นรายบุคคล	๔๔	๓๓.๓๓
ทดสอบโดยอาศัยเครื่องบันทึกเสียง	๑๓	๘.๐๓
รวม	๑๔๐ ⁺	๑๐๐

+ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๑๖. แสดงว่าครูที่ทดสอบเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาโดยใช้การ
เปรียบเทียบ มีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๓๖.๘๑ ของจำนวนทั้งหมด ถัดมาคือ
ครูที่ทดสอบโดยการสนทนาโต้ตอบเป็นรายบุคคล ในอัตราร้อยละ ๓๓.๓๓ ซึ่งนับว่าเป็นอัตราที่
ใกล้เคียงกับอันดับแรกมาก คือแตกต่างกันเพียงร้อยละ ๓.๔๔ เท่านั้น ส่วนการทดสอบ
โดยอาศัยเครื่องบันทึกเสียงในอันดับสุดท้าย คือ ร้อยละ ๘.๐๓ ของจำนวนครูทั้งหมด

ตามตัวเลขปรากฏว่าการทดสอบที่ครูใช้เสียงของตนเองให้นักเรียนฟังโดยตรงรวมร้อยละ
๒๐.๘๓ กับการที่ครูอาศัยเครื่องบันทึกเสียงนั้น แยกต่างกันอย่างห่างไกลถึงร้อยละ ๔๐.๘๔

ตาราง ๑๗. จำนวนครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการทดสอบการอ่าน

ลักษณะการทดสอบการอ่าน	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ใช้วิธีอ่านในใจ	๗๔	๕๑.๖๔
ใช้วิธีอ่านฟังเสียง	๗๔	๔๘.๓๖
รวม	⁺ ๑๔๘	๑๐๐

+ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๑๗. แสดงว่าครูที่ทดสอบการอ่านโดยใช้วิธีอ่านในใจ มีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๕๑.๖๔ ส่วนที่ใช้วิธีอ่านฟังเสียงเป็นอันดับรองลงมา คือ ร้อยละ ๔๘.๓๖ ซึ่งทั้งสองอันดับนี้มีจำนวนใกล้เคียงกันมาก คือ แยกต่างกันเพียงร้อยละ ๓.๒๘ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าตามทัวเลขนี้แสดงว่า ครูเกือบทั้งหมดใช้วิธีการทดสอบการอ่านทั้งสองแบบ

ตาราง ๑๘. จำนวนครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการทดสอบ
การเขียน

ลักษณะการทดสอบการ เขียน	จำนวนครู	ค่าส่วนรวม
๑. ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้	๓๒	๒๐.๖๔
๒. ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพ	๓๖	๒๓.๒๒
๓. ให้นักเรียนเขียนเรียงความโดยใช้คำศัพท์ที่กำหนดให้	๔๕	๒๙.๐๔
๔. ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากตัวละครที่กำหนดให้	๙	๕.๘๑
๕. ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากเนื้อความสั้น ๆ ที่ครูกำหนดให้	๓๓	๒๑.๒๙
รวม	๑๕๕ ⁺	๑๐๐

⁺ คอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๑๘. แสดงให้เห็นว่า ครูที่ทดสอบการเขียนโดยให้นักเรียนเขียน
เรียงความโดยใช้คำศัพท์ที่กำหนดให้ มีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๒๙.๐๔ ของจำนวนครู
ทั้งหมด อันดับที่สองลงมาคือทดสอบโดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพ ในอัตรา
ร้อยละ ๒๓.๒๒ ส่วนการทดสอบการเขียนโดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากตัวละครที่
กำหนดให้ มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ร้อยละ ๕.๘๑ ของจำนวนครูทั้งหมด

ตาราง ๑๔. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับการวัดความเจริญ
ในค่านาง ๆ ในข้อทดสอบ

ลักษณะความเจริญ	จำนวนครูจำแนกตามระดับความเจริญ					ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วน รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้วัด	ไม่ตอบ		
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู		
						๙๖.๔	๑๐๐
๑. ความจำ	๓๑ ๒๕.๔๑	๖๓ ๕๔.๕๓	๘ ๖.๕๕	๓ ๕.๓๔	๕ ๓.๓๓	๕๔.๐๐	๑๖.๓๐
๒. ความเข้าใจ	๕๔ ๓๓.๐๕	๒๓ ๑๘.๘๕	๑ .๘๒	๐	๔ ๓.๒๘	๑๑๓.๘๐	๑๕.๓๘
๓. ทักษะ	๘๐ ๖๕.๕๓	๒๕ ๒๓.๓๓	๓ ๒.๕๖	๔ ๓.๒๘	๖ ๔.๕๒	๑๐๓.๘๐	๑๘.๐๐
๔. การนำไปใช้	๖๕ ๕๖.๓๓	๕๒ ๓๔.๕๒	๑๐ ๘.๒๐	๕ ๓.๓๓	๔ ๓.๒๘	๑๐๕.๐๐	๑๘.๕๐
๕. จินตนาการ	๖ ๔.๕๒	๓๕ ๓๑.๕๖	๕๔ ๔๔.๒๓	๑๓ ๑๓.๕๓	๖ ๔.๕๒	๓๓.๖๐	๑๓.๕๖
๖. ความคิดเห็น	๘ ๖.๕๕	๔๓ ๓๕.๒๓	๕๕ ๓๖.๘๘	๑๔ ๑๑.๔๓	๑๒ ๕.๘๓	๓๘.๒๐	๑๓.๕๖

ตาราง ๑๕. แสดงการวัดความเจริญในค่านาง ๆ ในข้อทดสอบ ดังนี้

๑. ความจำ ผู้ที่วัดปานกลางมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๕๔.๕๓ ผู้ที่ไม่ได้วัดมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๕.๓๔

๒. ความเข้าใจ ผู้ที่วัดมากมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๓.๐๕ ผู้ที่ไม่ได้วัดไม่มีเลย

๓. ทักษะ ผู้ที่วัดมาก มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๖๔.๕๗ ผู้ที่วัดน้อยมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๒.๔๖

๔. การนำไปใช้ ผู้ที่วัดมากมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๖.๗๓ ผู้ที่ไม่ได้วัดมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๗.๓๗

๕. จินตนาการ ผู้ที่วัดน้อยมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๔.๒๗ ผู้ที่วัดมากมีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๔.๙๒

๖. ความคิดเห็น ผู้ที่วัดน้อยมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๖.๘๘ ผู้ที่วัดมาก มีอัตราต่ำสุด คือ ร้อยละ ๖.๕๕

เมื่อจัดอันดับการวัดความเจริญในด้านต่าง ๆ ในข้อทดสอบ จะปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ ๑ ความเข้าใจ	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๔.๗๘
อันดับที่ ๒ การนำไปใช้	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๔.๕๐
อันดับที่ ๓ ทักษะ	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๔.๐๐
อันดับที่ ๔ ความจำ	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๖.๓๐
อันดับที่ ๕ ความคิดเห็น	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๓.๕๖
อันดับที่ ๖ จินตนาการ	มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๓.๕๖

การวิเคราะห์ผลตามความมุ่งหมายเฉพาะการวิจัยข้อที่ ๒

ความมุ่งหมายเฉพาะในข้อนี้ มุ่งสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในเรื่องต่าง ๆ ที่ครูได้ดำเนินการสอนตามความมุ่งหมาย เฉพาะการวิจัยข้อที่ ๑ ความคิดเห็นต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญมากต่อการปฏิบัติงาน เพราะจะช่วยให้รู้ถึงความคิดเห็นของส่วนรวม ที่จะ เป็นเครื่องช่วยให้กิจการงานดำเนินไปด้วยดี และนับว่าเป็นการ เปิดโอกาสให้ครูทั้งหลายได้แสดงความคิดเห็น โดยที่มิได้รับฟังความคิดเห็นนั้น ๆ ซึ่งนับว่าเป็นการดำเนินงานตามวิธีทางแห่งระบบประชาธิปไตยอีกทางหนึ่งด้วย ดังนั้นการที่ผู้เขียนได้สอบถามความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการดำเนินการสอนของครูนั้น ก็เพื่อเป็นแนวทางประกอบการพิจารณาปัญหาในการสอนของครูตลอดทั้งเพื่อการแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นต่อไป ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ผู้เขียนได้รวบรวมไว้ในตารางต่อไปนี้

ตาราง ๒๐. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามเหตุผลในการสอนวิชา
ภาษาอังกฤษ

ประเภทของเหตุผล	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
๑. ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้	๑๗	๔.๖๓
๒. สมัครสอนเองด้วยใจรัก	๓๑	๓๖.๐๔
๓. ไม่นักสอนวิชาอื่น	๖	๓.๐๕
๔. ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้	๒๗	๑๓.๓๐
๕. เรียนมาโดยตรง	๓๕	๓๔.๐๗
๖. สอนเพื่อให้ชั่วโมงครบตามที่โรงเรียนกำหนด	๑	.๕๑
รวม	๑๑๗ ⁺	๑๐๐

+ ทบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๒๐. แสดงว่า ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยเหตุผลที่ว่าเพราะเรียนมาโดยตรง มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๓๔.๐๗ และที่สมัครสอนเองด้วยใจรักมีอัตรารองลงมา คือ ร้อยละ ๓๖.๐๔ ส่วนครูที่ต้องสอนโดยเหตุผลที่อยู่ในอัตราต่ำที่สุด คือ สอนเพื่อให้ชั่วโมงครบตามที่โรงเรียนกำหนด คือ ร้อยละ .๕๑ และอัตราที่รองจากต่ำที่สุด เป็นผลที่ต้องสอนเพราะไม่วางสอนวิชาอื่น ร้อยละ ๓.๐๕

ตามตัวเลข จะเห็นว่าครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเองด้วยใจรัก กับเรียนมาโดยตรง รวมแล้วมีอัตราสูงถึงร้อยละ ๗๐.๑๑ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าจะศึกษาความเอาเหตุผลที่ว่าต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้เข้าเป็นประเภทเดียวกันแล้ว จะมีอัตราสูงถึงร้อยละ ๔๙.๔๑ ซึ่งนับว่ามีอัตราสูงกว่าที่สอนด้วยเหตุผลอื่น ๆ ถึงร้อยละ ๗๕.๖๒ ซึ่งนับว่าแตกต่างกันมาก

ตาราง ๒๑. จำนวนครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับความสนใจต่อการสอน

ลักษณะความสนใจต่อการสอน	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
๑. มาก	๔๕	๙๓.๘๘
๒. ปานกลาง	๑๕	๑๒.๒๙
๓. น้อย	๑	.๘๒
๔. ไม่ตอบ	๑๑	๘.๐๑
รวม	๑๒๒	๑๐๐

จากตาราง ๒๑. แสดงว่าความสนใจต่อการสอนของครูนั้นในอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๙๓.๘๘ เลือกคำตอบมาก อัตราที่รองลงไป คือ ร้อยละ ๑๒.๒๙ เลือกคำตอบปานกลาง อัตราที่ต่ำสุด คือ ร้อยละ .๘๒ เลือกคำตอบระดับน้อย

ตาราง ๒๒. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับที่ได้รับการช่วยเหลือในด้านการวิชาการจากอาจารย์ชาวต่างประเทศ

ระดับความช่วยเหลือ	จำนวนครู	ร้อยละ
๑. มาก	๕๓	๔๓.๔๔
๒. ปานกลาง	๕๒	๔๒.๖๒
๓. น้อย	๑๐	๘.๒๐
๔. ไม่เคย	๗	๕.๗๔
รวม	๑๒๒	๑๐๐

จากตาราง ๒๒. แสดงว่าครูสอนวิชาภาษาอังกฤษได้รับการช่วยเหลือในด้านการวิชาการจากอาจารย์ชาวต่างประเทศในระดับแตกต่างกัน อัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๓.๔๔ ของจำนวนครูทั้งหมด เลือกระดับมาก อัตราที่อยู่ในระดับรองลงมา คือ ร้อยละ ๔๒.๖๒ เลือกระดับปานกลาง ส่วนอัตราต่ำสุดที่เป็นอันดับน้อยที่สุด คือ ร้อยละ ๕.๗๔ เลือกระดับ น้อย

ตาราง ๒๓. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะการดำเนินการสอน
ตามเนื้อหาในหลักสูตร

ลักษณะการดำเนินการสอนตามเนื้อหาในหลักสูตร	จำนวนครู	ร้อยละ
๑. สอนให้ครบตามเนื้อหาในหลักสูตรทุกประการ และรู้สึกว่า นักเรียนไม่ได้รับความรู้	๑๔	๑๑.๕๓
๒. สอนให้ครบตามเนื้อหาในหลักสูตรทุกประการ และรู้สึกว่า นักเรียนได้รับความรู้ดี	๕	๓.๙๖
๓. สอนครบตามเนื้อหาในหลักสูตร และเพิ่มเติมบางอย่าง ที่จำเป็น	๓๑	๒๔.๖๐
๔. สอนเฉพาะตอนที่สำคัญและจะเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน	๒๑	๑๖.๘๖
๕. ไม่ได้พิจารณาเนื้อหาในหลักสูตร เพราะใช้หนังสือตามที่กำหนด ให้แล้ว	๓	๒.๓๘
รวม	๗๔	๑๐๐

จากตาราง ๒๓. แสดงว่า ครูที่สอนครบตามเนื้อหาในหลักสูตร และเพิ่มเติมบาง
อย่างที่มีจำนวนสูงสุด คือ ร้อยละ ๒๔.๖๐ ของจำนวนครูทั้งหมด ครูที่สอนเฉพาะตอน
ที่สำคัญและเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนอยู่ในอันดับรองลงมา คือ ร้อยละ ๑๖.๘๖ ครูที่สอน
โดยไม่พิจารณาเนื้อหาในหลักสูตร เพราะใช้หนังสือตามที่กำหนดให้แล้ว มีจำนวนน้อยที่สุด
คือ ร้อยละ ๒.๓๘ ของจำนวนครูทั้งหมด

ตาราง ๒๔. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามเหตุผลในการจัดกิจกรรม
 ในชั้นเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ

ลักษณะความถี่เห็น	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
๑. ให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนอย่างแจ่มแจ้ง	๘๓	๕๖.๘๖
๒. ไม่ต้องสอนเนื้อหาที่เข้าใจยาก	๘	๕.๔๔
๓. นักเรียนได้พบทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว	๓๖	๒๔.๖๕
๔. ช่วยการท่องจำเนื้อหาในบทเรียน	๑๕	๑๓.๐๑
รวม	๑๔๒ ⁺	๑๐๐

⁺ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๒๔. แสดงว่าเหตุผลในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ
 ของครูนั้น ร้อยละ ๕๖.๘๖ ของครูทั้งหมด เห็นว่า ให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนอย่างแจ่มแจ้ง
 เป็นอัตราสูงสุด อัตราร้อยละ ๒๔.๖๕ อยู่ในอันดับรองลงมา คือ นักเรียนได้พบทบทวนบทเรียนที่
 เรียนมาแล้ว อัตราร้อยละ ๕.๔๔ ของจำนวนครูทั้งหมด คือ ไม่ต้องสอนเนื้อหาที่เข้าใจยาก
 อยู่ในอัตราต่ำสุด

ตาราง ๒๕. จำนวนความถี่ครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำตอบในเรื่องความคิด
เห็นเกี่ยวกับเนื้อหาในหลักสูตรว่าควรได้รับการปรับปรุงหรือไม่

ประเภทของความคิดเห็น	ควร		ไม่ควร	
	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย
ภาษาอังกฤษ ๑	๔๖	๒๐.๕๓	๒๑	๑๔.๙๒
ภาษาอังกฤษ ๒	๔๔	๑๙.๖๔	๒๓	๒๐.๗๒
ภาษาอังกฤษ ๓	๔๘	๒๔.๕๕	๑๙	๑๗.๑๒
ภาษาอังกฤษ ๔	๔๓	๑๙.๑๙	๒๔	๒๑.๖๒
ภาษาอังกฤษ ๕	๔๓	๑๙.๑๙	๒๔	๒๑.๖๒
รวม	๒๒๔ ⁺	๑๐๐	๑๑๑	๑๐๐

⁺ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๒๕. แสดงว่าเนื้อหาภาษาอังกฤษ ๓ ควรได้รับการปรับปรุงมากที่สุด
ถึงร้อยละ ๒๔.๕๕ ส่วนเนื้อหาที่ควรได้รับการปรับปรุงเป็นอันดับรองลงมา คือ ภาษาอังกฤษ ๑
ในอัตราร้อยละ ๒๐.๕๓ ส่วนเนื้อหาที่ไม่ควรปรับปรุง คือ ภาษาอังกฤษ ๔ และภาษาอังกฤษ ๕
ซึ่งเป็นอัตราที่เท่ากัน คือ ร้อยละ ๒๑.๖๒

ถ้าพิจารณาตามตัวเลข จะเห็นว่าความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่สอดคล้องกันประการหนึ่ง กล่าวคือ ส่วนมากเห็นว่าเนื้อหาภาษาอังกฤษ ๓ ควรได้รับการปรับปรุงมากที่สุด ในเรื่องที่เลือกตอบในค่านไม่ควรได้รับการปรับปรุงก็ปรากฏตัวเลขในอัตราค่าที่สุดคือ ร้อยละ ๑๗.๑๒ ซึ่งแสดงว่าเนื้อหาภาษาอังกฤษ ๓ นี้อยู่ในชุดที่ยังคงบรรดาครูผู้สอนภาษาอังกฤษว่าควรได้รับการปรับปรุงใหม่ สำหรับตัวเลขในเนื้อหาภาษาอังกฤษ ๔ และภาษาอังกฤษ ๕ ที่เห็นว่าไม่ควรปรับปรุงนั้นปรากฏว่าไม่สอดคล้องกับค่านคำตอบที่เห็นควร เพราะในค่านนี้จัดอยู่ในอันดับสุดท้าย แล้วยังไรก็ตามอัตราต่าง ๆ นอกจากภาษาอังกฤษ ๓ แล้ว อยู่ในอัตราร้อยละใกล้เคียงกัน จึงอาจจะยังตัดสินชี้ขาดลงไปยังไม่ได้

ตาราง ๒๖. จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำตอบในเรื่องความ
 กึกเห็นเกี่ยวกับหนังสือที่ครูใช้สอนอยู่ในปัจจุบัน ไม่เหมาะสมกับการฝึก
 ทักษะด้านใดบ้าง

ประเภทของความกึกเห็น	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย
ทักษะฟัง	๒๕	๒๐.๘๓
ทักษะพูด	๓๖	๒๙.๕๒
ทักษะอ่าน	๑๑	๙.๐๑
ทักษะเขียน	๓๐	๒๔.๕๙
ไม่แสดงความกึกเห็น	๒๐	๑๖.๓๙
รวม	๑๒๒	๑๐๐

จากตาราง ๒๖. แสดงว่าความกึกเห็นของครูเกี่ยวกับหนังสือที่ใช้สอนอยู่ในปัจจุบัน
 ไม่เหมาะสมกับการฝึกทักษะด้านใดบ้างนั้น ส่วนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๒๙.๕๒ ของครูทั้งหมด
 เลือกทักษะพูด ถ้าเราที่รองลงไป คือ ร้อยละ ๒๔.๕๙ เลือกทักษะเขียน สำหรับทักษะอ่าน
 เป็นค่าเวลาที่ครูเลือกน้อยที่สุด คือ ร้อยละ ๙.๐๑ ของจำนวนครูทั้งหมด

ตาราง ๒๗. จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำตอบในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับความถี่ของการมีประสบการณ์สอนวิชาใดบ้างในหมวดภาษาอังกฤษ

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย
๑. ไม่มีประสบการณ์ของชนชาติเจ้าของภาษา	๓๒	๒๐.๖๔
๒. มีประสบการณ์ใช้ภาษา	๓๕	๒๑.๕๕
๓. มีประสบการณ์ฝึกอ่าน	๕๔	๓๖.๘๖
๔. มีประสบการณ์ฝึกเขียน	๒๓	๑๔.๒๕
๕. มีประสบการณ์ฝึกสนทนา	๓๕	๒๑.๕๕
รวม	๓๔๘ ⁺	๑๐๐

⁺ ตอบไข่มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๒๗. แสดงให้เห็นว่า ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมีความต้องการคู่มือการใช้ภาษาและคู่มือการฝึกสนทนามากที่สุด คือ ในอัตราร้อยละ ๒๑.๕๕ เท่ากัน ส่วนอันดับรองลงมา คือ ความต้องการคู่มือวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาในอัตราร้อยละ ๒๐.๖๔ ซึ่งนับว่าเป็นอัตราที่ใกล้เคียงกัน ต่างกัน เพียงร้อยละ ๐.๘๖ คู่มือการฝึกอ่านเป็นที่ต้องการในอันดับสุดท้าย คือ อัตราร้อยละ ๑๔.๒๕ ซึ่งแตกต่างจากอันดับที่ ๑ เพียงร้อยละ ๔.๕๔ เท่านั้น ซึ่งนับว่าอยู่ในอัตราใกล้เคียงกัน

ตาราง ๒๔ จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำตอบในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับนักเรียนควรมีความรู้วิชาภาษาอังกฤษ เน้นหนักไปในทางใดมากที่สุดจึงจะเหมาะสมกับความจำเป็นในปัจจุบัน

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย
ความรู้ในการฟัง	๕๙	๒๖.๒๒
ความรู้ในการพูด	๘๐	๓๕.๕๕
ความรู้คำศัพท์อย่างกว้างขวาง	๒๔	๑๐.๖๖
ความรู้ในการอ่านและการเขียน	๕๔	๒๔.๐๘
ความรู้ทางวรรณคดี	๘	๓.๕๕
รวม	๒๒๕ ⁺	๑๐๐

⁺ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๒๔ แสดงให้เห็นว่าความรู้วิชาภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับความจำเป็นในปัจจุบัน คือ ความรู้ในการพูด ซึ่งเป็นอันดับที่ ๑ ในอัตราร้อยละ ๓๕.๕๕ อันดับที่ ๒ คือ ความรู้ในการฟัง ในอัตราร้อยละ ๒๖.๒๒ ส่วนอันดับสุดท้าย ที่ควรจะเน้นหนักน้อยที่สุด คือ ความรู้ทางวรรณคดี ในอัตราร้อยละ ๓.๕๕

ถ้าพิจารณาตัวเลขระหว่างอันดับที่ ๑ และอันดับสุดท้าย จะเห็นว่าแตกต่างกันมาก ถึงร้อยละ ๓๒.๐๐ แสดงว่าในความคิดเห็นของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ให้ความสำคัญแก่อันดับที่ ๑ อย่างแท้จริง

ตาราง ๒๔. จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำทบทวนในเรื่อง
ความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้ด้านที่อ่านที่สุดของนักเรียนและควร
ปรับปรุง

ประเภทของความคิดเห็น	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย
ความสามารถในการฟัง	๕๐	๒๒.๓๒
ความสามารถในการพูด	๓๒	๓๒.๑๔
ความสามารถในการอ่าน	๔๐	๑๓.๘๖
ความสามารถในการเขียน	๖๒	๒๓.๖๘
รวม	๒๒๔ ⁺	๑๐๐

⁺ ทบทวนได้มากกว่า ๑ คำทบทวน

จากตาราง ๒๔. แสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ มีความเห็นว่า ความรู้
ด้านที่อ่านที่สุดของนักเรียนที่ควรปรับปรุง คือ ความสามารถในการพูด ซึ่งมีอัตราร้อยละ
๓๒.๑๔ อันดับที่สองลงมา คือ ความสามารถในการเขียน ในอัตราร้อยละ ๒๓.๖๘ ซึ่งต่าง
จากอันดับแรกเพียงร้อยละ ๘.๔๖ นับว่าความรู้ทั้งสองด้านนี้ใกล้เคียงกันมาก อันดับสุดท้าย
คือ ความสามารถในการอ่าน ในอัตราร้อยละ ๑๓.๘๖ ของจำนวนครูทั้งหมด

ตาราง ๓๐. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามความคิดเห็นที่นักเรียน
สนใจวิชาภาษาอังกฤษ

ลักษณะความสนใจของนักเรียน	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
มาก	๒๔	๑๔.๖๗
ปานกลาง	๓๙	๒๔.๓๗
น้อย	๑๑	๕.๐๑
ไม่ตอบ	๘	๖.๕๕
รวม	๑๒๒	๑๐๐

จากตาราง ๓๐. แสดงว่าความคิดเห็นที่ครูมีต่อนักเรียนในแง่ความสนใจต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น ครูในอัตราร้อยละ ๒๔.๓๗ เห็นว่านักเรียนสนใจในระดับปานกลาง อัตราที่รองลงไป คือ ร้อยละ ๑๔.๖๗ เห็นว่านักเรียนสนใจในระดับมาก ส่วนระดับน้อย คือ ร้อยละ ๕.๐๑ เป็นอัตราต่ำสุด สำหรับครูที่ไม่แสดงความคิดเห็นมีไม่มากนัก คือ เพียงร้อยละ ๖.๕๕ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะไม่แน่ใจว่าความสนใจของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษนั้นจะอยู่ในระดับใด

การวิเคราะห์ตามความมุ่งหมายเฉพาะการวิจัยข้อที่ ๓

ความมุ่งหมายเฉพาะใบเสนอนี้มุ่งให้รู้ว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษต้องการความช่วยเหลือในด้านใดบ้าง ทั้งนี้เพื่อการปรับปรุงคุณภาพของครู และเป็นการแก้ไขปัญหาคำ ๆ กันจะเป็นแนวทางทำให้เกิดผลดีในการสอนภาษาอังกฤษในระดับฝึกหัดครูยิ่งขึ้น ในการที่จะรู้ถึงความต้องการของครูนั้น ผู้เขียนได้ทำการสำรวจในรูปปัญหาทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับเรื่องครู นักเรียน วัสดุอุปกรณ์กับแบบเรียน การสอน และการทดสอบ เพื่อนำมาสรุปว่า สิ่งใดที่ครูถือว่าเป็นปัญหามาก บ่อยเป็นความต้องการของครูที่ควรจะได้รับ การตอบสนอง ซึ่งนับว่าเป็นการขจัดปัญหาคั่งกล่าวให้หมดสิ้นไปนั่นเอง

ตาราง ๓๑. จำนวนความถี่ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำตอบเกี่ยวกับ
ปัญหาทั่ว ๆ ไปที่ครูประสบ

ประเภทของปัญหา	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย
๑. การบริหารของโรงเรียนเป็นอุปสรรคต่อการสอนวิชา ภาษาอังกฤษ	๑๘	๔.๑๘
๒. งบประมาณของโรงเรียนเป็นอุปสรรคต่อการสอนวิชา ภาษาอังกฤษ	๕๐	๒๕.๕๑
๓. สภาพห้องเรียนไม่ช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ	๔๐	๒๐.๔๑
๔. นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษภายนอกโรงเรียน	๔๑	๔๑.๓๓
๕. ผู้ปกครองไม่ช่วยสนับสนุนการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ	๓	๓.๕๓
รวม	๑๕๒ ⁺	๑๐๐

⁺ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๓๑. แสดงให้เห็นว่า ปัญหาที่ครูส่วนใหญ่ประสบ คือ ปัญหาที่นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษภายนอกโรงเรียน ซึ่งมีถักราร้อยละ ๔๑.๓๓ ส่วนปัญหาในอันดับรองลงไป คือ ปัญหางบประมาณของโรงเรียนเป็นอุปสรรคต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษในอัตราร้อยละ ๒๕.๕๑ สำหรับปัญหาที่มีผู้ประสบน้อยที่สุด คือ ปัญหาผู้ปกครองไม่ช่วยสนับสนุนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมีผู้ให้คำตอบในถักราร้อยละ ๓.๕๓ ของจำนวนครูทั้งหมด

ตาราง ๓๒. จำนวนความถี่ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำตอบใน
เรื่องปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน

ประเภทของปัญหา	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย
๑. พื้นความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำมาก	๖๙	๒๑.๕๖
๒. พื้นความรู้ทางภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นหนึ่ง อยู่ในระดับต่างกันมาก	๗๑	๒๒.๔๙
๓. นักเรียนเคยชินกับการเรียนภาษาอังกฤษมาด้วยวิธี การที่ไม่ถูกต้องนัก ลำบากในการแก้ไข	๕๑	๑๕.๕๔
๔. นักเรียนมีเวลาเรียนภาษาอังกฤษน้อยเกินไป	๑๐	๓.๑๓
๕. นักเรียนไม่สนใจวิชาภาษาอังกฤษ	๒๔	๗.๕๐
๖. นักเรียนไม่รู้จักฝึกฝนตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ภาษา อังกฤษ เมื่ออยู่ภายนอกห้องเรียน	๖๙	๒๑.๕๖
๗. นักเรียนไม่ร่วมมือในการฝึกในห้องเรียน	๕	๑.๒๕
๘. นักเรียนบางคนมีอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	๒	.๖๒
๙. นักเรียนไม่รู้จักรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ	๑๙	๕.๙๔
รวม	๓๒๐ ⁺	๑๐๐

⁺ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๓๒. แสดงให้เห็นว่าครูที่ประสบปัญหาพื้นความรู้ภาษาอังกฤษของ
นักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ อยู่ในระดับต่างกันมาก มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๒๒.๔๙ ส่วนปัญหา
อันดับที่ ๒ คือ ปัญหาพื้นความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำมาก กับปัญหานักเรียนไม่รู้จักรัก
ฝึกฝนตนเอง เพื่อเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ภายนอกห้องเรียน ซึ่งมีร้อยละ ๒๑.๕๖
เท่ากัน สำหรับปัญหาที่มีผู้ประสบน้อยที่สุด คือ ปัญหานักเรียนบางคนมีอุปสรรคต่อการเรียน
ภาษาอังกฤษ

ตาราง ๓๓. จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำตอบในเรื่องปัญหา
เกี่ยวกับแบบเรียนที่ใช้ในปัจจุบัน

ประเภทของปัญหา	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย
๑. หนังสือเรียนมีไม่เพียงพอ	๒๖	๑๖.๘๘
๒. บรรจุเนื้อหามากเกินไป	๒๖	๑๖.๘๘
๓. คำอธิบายไม่ชัดเจน	๑๘	๕.๒๐
๔. เนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนไทย	๑๕	๙.๓๕
๕. เนื้อหาไม่สอดคล้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ	๑๓	๘.๔๔
๖. เนื้อหาไม่เรียงลำดับจากง่ายไปยาก	๒๑	๑๓.๖๕
๗. มีแบบฝึกหัดน้อยเกินไป	๑๐	๖.๔๕
๘. คณะครูในหมวดภาษาอังกฤษไม่ได้อภิปรายพิจารณาเลือก หนังสือที่จะใช้สอน	๘	๑๑.๖๕
๙. มีการเปลี่ยนแปลงหนังสือที่ใช้สอนน้อยเกินไป	๑๓	๑๑.๐๕
รวม	๑๕๔ ⁺	๑๐๐

⁺ ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๓๓. แสดงว่าร้อยละ ๑๖.๘๘ ของจำนวนครูทั้งหมดเป็นปัญหาแบบเรียน
ที่ใช้ในปัจจุบันมีผู้ประสบมากที่สุด คือ หนังสือเรียนมีไม่เพียงพอ และ แบบเรียนบรรจุเนื้อหามาก
เกินไป ซึ่งเป็นอัตราเดียวกัน ร้อยละ ๑๓.๖๕ เป็นปัญหาที่รองลงไป คือ ปัญหาเนื้อหาไม่เรียง
ลำดับจากง่ายไปยาก ส่วนร้อยละ ๕.๒๐ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ ปัญหาคำอธิบายไม่
ชัดเจน

ตาราง ๓๔. จำนวนความถี่ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำตอบในเรื่อง
ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน

ประเภทของปัญหา	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย
๑. หนังสือประกอบการสอนมีจำนวนไม่สอดคล้อง กับนักเรียน	๔๓	๑๑.๐๕
๒. การจัดหาอุปกรณ์การสอนให้ตรงกับเนื้อหาทำได้ยาก	๓๑	๗.๕๗
๓. ขาดแหล่งวิชาการที่จะค้นคว้าเพิ่มเติม	๓๐	๗.๕๑
๔. ขาดคู่มือประกอบการสอน	๒๙	๗.๔๕
๕. ขาดอุปกรณ์ที่จำเป็นจะฝึกทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ	๔๙	๑๒.๖๑
๖. ขาดผู้เชี่ยวชาญสำหรับควบคุมดูแลห้องปฏิบัติการ	๓๘	๙.๗๗
๗. ครูไม่มีเวลาพอที่จะจัดหาและจัดทำอุปกรณ์	๒๖	๖.๖๘
๘. ครูไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้อำนวยการร่วมงานในการใช้ อุปกรณ์การสอน	๑๖	๔.๑๑
๙. ขาดสถานที่เก็บรักษาอุปกรณ์การสอนที่ใช้แล้ว	๒๘	๗.๒๐
๑๐. งบประมาณที่จัดทำอุปกรณ์การสอนมีน้อย	๒๑	๕.๔๐
๑๑. กองจ่ายเงินส่วนหัวข้อหรือจัดทำ	๔	๑.๐๖
๑๒. ครูเห็นว่าใช้ได้ดีเฉพาะเด็กเล็ก	๙	๒.๓๑
๑๓. สภาพห้องเรียนไม่อำนวยความสะดวกใช้อุปกรณ์	๒๐	๕.๑๔
๑๔. ถ้าใช้แล้วทำให้การสอนล่าช้า ไม่ทันหลักสูตร	๔๑	๑๐.๕๔
รวม	๓๘๕ ⁺	๑๐๐

+ ทยได้มากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๓๔. แสดงว่า ร้อยละ ๑๒.๖๑ ของจำนวนครูทั้งหมดประสบปัญหาขาดอุปกรณ์ที่จำเป็นจะฝึกทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด ร้อยละ ๑๑.๐๕ ประสบปัญหาหนังสือประกอบการค้นคว้ามีจำนวนไม่สอดคล้องกับนักเรียน เป็นอันดับรองลงมา ร้อยละ ๒.๐๖ ประสบปัญหาน้อยที่สุด คือ ปล่อยจ่ายเงินส่วนหัวข้อหรือจัดทำ

ถ้าพิจารณาตามตัวเลขในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน จะเห็นว่ามีความใกล้เคียงกันมาก อันดับที่ ๑ แยกต่างกับอันดับสุดท้าย หรือ อันดับที่ ๑๔ ร้อยละ ๑๐.๕๕ ซึ่งนับว่าไม่แตกต่างกันมากนักในขณะที่ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนนี้แบ่งออกถึง ๑๔ อันดับ

ตาราง ๓๕. จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคำตอบในเรื่อง
ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล

ประเภทของปัญหา	จำนวนความถี่	ค่าส่วนร้อย
๑. ไม่มีประสบการณ์เรื่องการวัดผล	๒๔	๑๖.๖๗
๒. ขาดงบประมาณในการสร้างแบบทดสอบ	๒๗	๑๘.๗๕
๓. ไม่สามารถสร้างข้อทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตรได้	๒๔	๑๖.๖๗
๔. ไม่มั่นใจในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย	๓๖	๒๕.๐๐
๕. ไม่รู้วิธีการวิเคราะห์ข้อทดสอบ	๓๓	๒๒.๒๒
รวม	๑๔๔ ⁺	๑๐๐

⁺ ครอบคลุมมากกว่า ๑ คำตอบ

จากตาราง ๓๕. แสดงว่าปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลที่ครูประสบกันมากที่สุด คือ ไม่
มั่นใจในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย ซึ่งมีร้อยละ ๒๕.๐๐ ปัญหาที่รองลงไป คือ ไม่รู้วิธี
การวิเคราะห์ข้อทดสอบ ซึ่งมีร้อยละ ๒๒.๒๒ สำหรับปัญหาที่ครูประสบกันน้อยที่สุด คือ
ไม่มีประสบการณ์เรื่องการวัดผล และไม่สามารถสร้างข้อทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตร
ได้ ซึ่งมีอัตราเท่ากัน คือ ๑๖.๖๗

ตาราง ๓๖. จำนวนความถี่ของครูสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามความต้องการในเรื่องต่าง ๆ

ประเภทของความถี่ การ	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่า เฉลี่ย	ค่าส่วน ร้อย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ	ไม่ตอบ		
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู		
๑. จัดให้มีครูสอนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น	๑๐๗ ๘๗.๗๐	๑๐ ๘.๒๐	๒ ๑.๖๐	๐	๓ ๒.๔๖	๑๑๖.๘๐	๑๔.๕๓
๒. จัดให้มีการอบรมหรือสัมมนาในวิชาภาษาอังกฤษ	๑๐๖ ๘๖.๘๘	๓ ๕.๗๔	๕ ๔.๑๐	๐	๔ ๓.๒๘	๑๑๕.๕๐	๑๔.๓๖
๓. สนับสนุนให้มีโอกาสที่จะศึกษาต่อในประเทศ	๙๕ ๘๑.๑๕	๑๒ ๙.๘๓	๕ ๓.๓๘	๐	๒ ๑.๖๔	๑๑๔.๕๐	๑๔.๒๓
๔. สนับสนุนให้มีโอกาสที่จะศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ	๑๐๑ ๘๒.๓๘	๑๑ ๙.๐๒	๓ ๕.๗๔	๐	๓ ๒.๔๖	๑๑๔.๖๐	๑๔.๒๓
๕. จัดให้มีอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนในหลักสูตรปฏิบัติการ ภาษาอังกฤษมากขึ้น	๕๕ ๓๓.๐๕	๑๓ ๑๐.๖๕	๑๐ ๘.๒๐	๐	๕ ๔.๑๐	๑๑๑.๕๐	๑๓.๘

ตาราง ๓๖. (ต่อ)

ประเภทของความค งการ	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่า เฉลี่ย	ค่าส่วน ร้อย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ตอง การ	ไม่ตอบ		
	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู	จำนวนครู		
๖. จัดให้มีหนังสือภาษา อังกฤษที่เหมาะสม กับนักเรียนสำหรับ ใช้สอนและเรียน	๑๐๘ ๘๘.๕๒	๕ ๕.๑๐	๓ ๒.๕๖	๐	๖ ๕.๙๒	๑๑๖.๒๐	๑๕.๕๕
๗. จัดให้ได้นักเรียนที่มี พื้นฐานภาษาอังกฤษ พอควร	๑๐๘ ๘๘.๕๒	๕ ๓.๒๘	๕ ๓.๒๘	๐	๖ ๕.๙๒	๑๑๕.๘๐	๑๕.๓๐

ตาราง ๓๖. แสดงความค้งการในเรื่องต่าง ๆ ของครู ค้งนี้

๑. จัดให้มีครูสอนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ผู้ที่ค้งการมากเป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๘๙.๙๐ ผู้ที่ไม่ค้งการไม่ปรากฏ
๒. จัดให้มีการอบรมหรือสัมมนาในวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ที่ค้งการมาก เป็นอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๘๖.๘๘ ผู้ที่ไม่ค้งการไม่ปรากฏ
๓. สนับสนุนให้มีโอกาสที่จะศึกษาต่อในประเทศ ผู้ที่ค้งการมากมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๘๑.๑๕ ผู้ที่ไม่ค้งการไม่ปรากฏ
๔. สนับสนุนให้มีโอกาสที่จะศึกษาต่อ ๗ ค้งประเทศ ผู้ที่ค้งการมากมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๘๖.๙๘ ผู้ที่ไม่ค้งการไม่ปรากฏ

๕. จัดให้มีอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนในห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ผู้ที่ต้องการ
มากมีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๙๙.๐๕ ผู้ที่ไม่ต้องการไม่ปรากฏ

๖. จัดให้มีหนังสือภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับนักเรียนสำหรับใช้สอนและเรียน ผู้ที่
ต้องการมาก มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๘๘.๕๒ ผู้ที่ไม่ต้องการไม่ปรากฏ

๗. จัดให้ได้นักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษพอควร ผู้ที่
ต้องการมาก มีอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๘๘.๕๒ ผู้ที่ไม่ต้องการไม่ปรากฏ

เมื่อจัดอันดับความต้องการสิ่งต่าง ๆ ของครู ปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ ๑ คือ จัดให้มีครูสอนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๔.๕๓

อันดับที่ ๒ คือ จัดให้มีหนังสือภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับนักเรียนสำหรับใช้สอน
และเรียน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๔๔.๔๕

อันดับที่ ๓ คือ จัดให้มีการอบรมหรือสัมมนาในวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย
ร้อยละ ๑๔.๓๖

อันดับที่ ๔ คือ จัดให้ได้นักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษพอควร มีค่าเฉลี่ย
ร้อยละ ๑๔.๓๐

อันดับที่ ๕ คือ สนับสนุนให้มีโอกาสที่จะศึกษาค้นคว้าต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ย
ร้อยละ ๑๔.๒๗

อันดับที่ ๖ คือ สนับสนุนให้มีโอกาสที่จะศึกษาค้นคว้าในประเทศ มีค่าเฉลี่ย
ร้อยละ ๑๔.๒๓

อันดับที่ ๗ คือ จัดให้มีอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนในห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษ
มากยิ่งขึ้น มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๑๓.๘๖

บทยอ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยปัญหาในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษานี้ มีสาเหตุมาจากความบกพร่องบางประการในการสอนภาษาอังกฤษ ทำให้การสอนไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร กล่าวคือ นักเรียนไทยเรียนภาษาอังกฤษในเวลาหลายปี แต่ผลปรากฏว่าส่วนมากยังใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้ดีนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากในสภาวะปัจจุบันที่การค้าระหว่างประเทศไทยกับนานาประเทศใกล้ชิดกันมากขึ้น โรงเรียนย่อมมีส่วนสำคัญในการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษโดยตรง จึงควรจะได้มีการวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษของครู เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวเหล่านั้นให้ลุล่วงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับฝึกหัดครู ซึ่งควรนับว่าเป็นระดับที่สำคัญที่สุด และเป็นระดับแรกที่จะได้รับการปรับปรุง เพราะจะช่วยให้ได้ครูที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการไปพัฒนาในระดับอื่น ๆ ซึ่งเป็นขั้นพื้นฐานในการเรียนชั้นสูงต่อไป อนึ่ง ผู้เขียนเป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับฝึกหัดครู จึงได้ทำการวิจัยนี้และคาดว่า ผลของการวิจัยจะช่วยในการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้เขียนมีความมุ่งหมายที่จะสำรวจปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครู โดยอาศัยการศึกษาเกี่ยวกับสถานการณ์และการดำเนินการสอนของครู ความคิดเห็นของครูในการดำเนินการสอนนั้น ตลอดจนทั้งปัญหาทั่ว ๆ ไปในการดำเนินการสอนอันจะทำให้รู้ถึงความต้องการของครูว่าจะให้ช่วยเหลือในด้านใดบ้าง และเพื่อจะได้เสนอแนะให้ปัญหาดังกล่าวลุล่วงไปด้วยดี

การวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้หมวดประชากรที่เป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาน ในสถาบันฝึกหัดครูระดับนี้ ซึ่งมี ๒๕ แห่ง เป็นวิทยาลัยครู ๑๔ แห่ง โรงเรียนฝึกหัดครู ๑๑ แห่ง มีจำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ๑๒๒ คน เป็นชาย ๔๔ คน หญิง ๗๘ คน มีอายุตั้งแต่ ๒๐ ปี ขึ้นไป มีวุฒิตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตรจนถึงระดับปริญญาโท มีจำนวนปีที่สอนมาแล้ว ตั้งแต่ ๕ เดือนจนถึง ๓๓ ปี เฉพาะสอนวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ ๓ เดือนจนถึง ๒๗ ปี

ในการวิจัยเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงตามความมุ่งหมาย ได้ใช้แบบสอบถามซึ่งผู้เขียนได้จัดทำขึ้น แบบสอบถามแบ่งเป็น ๓ หมวด คือ

หมวดที่ ๑ สถานภาพและการดำเนินการสอนของครู

หมวดที่ ๒ ความคิดเห็นในการดำเนินการสอนของครู

หมวดที่ ๓ ปัญหาทั่ว ๆ ไปในการสอนของครู

หมวดที่ ๑ สถานภาพและการดำเนินการสอนของครู เกี่ยวกับเพศ วุฒิ จำนวนปีที่สอน จำนวนชั่วโมงที่สอนในรายสัปดาห์ สาขาวิชาที่ได้ศึกษามาเป็นวิชาเอก ความรับผิดชอบต่อจำนวนนักเรียน หน้าที่การงานที่ปฏิบัติ การเข้ารับการอบรมหรือสัมมนา แหล่งศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม การดำเนินการสอน วิธีสอน อุปกรณ์การสอน และการวัดผล

หมวดที่ ๒ ความคิดเห็นในการดำเนินการสอนของครู เกี่ยวกับเหตุผลในการสอน ความสนใจในการสอน ความช่วยเหลือจากอาจารย์ชาวต่างประเทศ การดำเนินการสอนตามหลักสูตร การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน วิธีการสอน พื้นฐานความรู้ของนักเรียน การฝึกทักษะให้นักเรียน และการวัดผล

หมวดที่ ๓ ปัญหาทั่ว ๆ ไปในการสอนของครู เกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไป เรื่องนักเรียน แบบเรียน อุปกรณ์การสอน และการวัดผล

ขัณถามทั้งสิ้นมี ๔๑ ข้อ

สำหรับการรวบรวมขัณถามนั้น ผู้เขียนได้ดำเนินการ ๒ วิธีนี้ คือ

วิธีที่ ๑ ผู้เขียนได้ไปแจกจ่ายแบบสอบถามด้วยตนเองตามสถาบันฝึกหัดครูในจังหวัดพระนครและธนบุรี

วิธีที่ ๒ ผู้เขียนได้ส่งแบบสอบถามไปยังสถาบันฝึกหัดครูในจังหวัดต่าง ๆ ยกเว้นจังหวัดพระนครและธนบุรี โดยทางไปรษณีย์

เมื่อรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วนแล้ว ก็ได้จัดกระทำกับข้อมูลเหล่านี้ โดยการหาค่าร้อยละของข้อมูลต่าง ๆ และวิเคราะห์ผล

สรุปผลการวิจัยและอภิปราย

การวิจัยสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

๑. สถานภาพและการดำเนินการสอนของครู

ครูหญิงมีจำนวนมากกว่าครูชายเกือบหนึ่งเท่า ครูทั้งหมดส่วนใหญ่อายุระหว่าง ๓๐ - ๓๕ ปี และมีวุฒิปริญญาตรีทางการศึกษา ได้แก่ ค.บ., กศ.บ., กศ.บ., ป.ม. (พ.ม.) กศ.บ. ประกาศนียบัตรวิชาเฉพาะภาษาอังกฤษ, B.Ed. ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์โทและตรี ในจำนวนนี้ เรียบกันที่ถดถอยมา จำนวนปีที่สอนมาแล้วทั้งหมด ส่วนมากในระยะ ๔ - ๑๑ ปี แต่สอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษในระหว่าง ๓ ปี หรือต่ำกว่า ครูที่รับผิดชอบต่อจำนวนนักเรียนสูงสุด คือ ครูที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนฝึกหัดครูเพชรบุรี ครูที่รับผิดชอบต่อจำนวนนักเรียนในอัตราต่ำสุด คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยหมู่บ้าน จอมปึง ราชบุรี ครูที่ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมีร้อยละ ๗๒.๑๓ ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับนี้ทั้งหมด ส่วนใหญ่มีชั่วโมงสอนในรายสัปดาห์ระหว่าง ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมง ร้อยละ ๔๐.๘๔ ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั้งหมด สอนวิชาภาษาอังกฤษและทำงานอื่นด้วย ครูที่เคยเข้าร่วมสัมมนาหรือรับการอบรมมีเพียงร้อยละ ๕๕.๗๔ แหล่งศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมของครูส่วนใหญ่ ในอัตราร้อยละ ๒๖.๔๔ คือ จากหนังสือต่าง ๆ ในด้านการดำเนินการสอนของครูนั้น ครูส่วนใหญ่มีการประชุมพิจารณาปรึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาแต่ละวิชาในหลักสูตรกันอยู่เสมอ หรือมีฉะนั้นก็มีการประชุมเมื่อจะสอนรายวิชาใหม่ ร้อยละ ๓๕.๔๔ ของจำนวนครูทั้งหมดเตรียมการสอนจากบทเรียนแต่ละบทซึ่งได้ไว้กับจำนวนครูที่เตรียมเป็นรายสัปดาห์ในอัตรารองลงมา ถัดวิธีสอนที่ครูส่วนใหญ่นิยมใช้มากที่สุด ในอัตราร้อยละ ๕๔.๒๑ คือ การให้นักเรียนได้ฝึกปากเปล่า ในด้านการสอนนั้นครูส่วนใหญ่มีการจัดลำดับชั้นในการสอนดังนี้ คือ

๑. การสอนเสียง จักดําคับดังนี้

๑. ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังหลาย ๆ ครั้ง
๒. ครูให้นักเรียนเขียนเสียงครู
๓. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงหลาย ๆ ครั้ง

๒. การสอนไวยากรณ์ จักดําคับดังนี้

๑. ให้ตัวอย่าง
๒. บอกกฎเกณฑ์
๓. ฝึก

๓. การสอนศัพท์ จักดําคับดังนี้

๑. ให้นักเรียนสามารถออกเสียง คำศัพท์ได้
๒. ให้นักเรียนรู้ความหมายของศัพท์
๓. ให้นักเรียนใช้คำศัพท์นั้นได้

๔. การสอนอ่าน จักดําคับดังนี้

๑. ให้นักเรียนอ่านออกเสียง
๒. ให้นักเรียนอ่านในใจ
๓. ให้นักเรียนรู้ความหมาย

ในด้านการสอนเขียนนั้น ครูส่วนใหญ่มีวิธีให้นักเรียนได้ฝึกใช้คำและรูปประโยคที่จะต้องใช้ในการเขียน แล้วจึงกำหนดให้เขียนในอันที่สอดคล้องไป

สำหรับการฝึกทักษะต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูส่วนใหญ่ให้เน้นการฝึกในสิ่งต่อไปนี้

๑. ทักษะฟัง คือ ฟังเสียงภาษาอังกฤษ
๒. ทักษะพูด คือ พูดออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีภาษาไทย
๓. ทักษะอ่าน คือ อ่านออกเสียงให้ถูกต้องคล่องแคล่ว
๔. ทักษะเขียน คือ เขียนแบบฝึกต่าง ๆ ในหนังสือเรียน

ในด้านการจัดกิจกรรมประกอบการสอนนั้น ส่วนใหญ่จัดชุมนุมที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษและจัดสิ่งต่าง ๆ ภายในโรงเรียนที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษา ในอันดับไร้เรียนกันที่รองลงไป รูปแบบการสอนที่ครูนิยมใช้เป็นส่วนมาก คือ หนังสือประกอบการค้นคว้าและรูปภาพในอัตราที่ใกล้เคียงกัน ในด้านการวัดผลนั้น ครูร้อยละ ๓๔.๔๒ วัดเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ และวัดสิ่งต่าง ๆ ในอัตราสูงสุดถึงหกข้อไปนี้

๑. ทดสอบเสียง คือ ทดสอบเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาโดยใช้การ เปรียบเทียบ

๒. ทดสอบการอ่าน คือ ใช้วิธีอ่านในใจ

๓. ทดสอบการเขียน คือ ให้นักเรียนเขียนเรียงความโดยใช้คำศัพท์ที่กำหนดให้

ลักษณะของข้อทดสอบนั้น ครูส่วนใหญ่มุ่งวัดความเข้าใจเป็นอันดับสูงที่สุด

จากข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานภาพและการดำเนินการสอนของครูดังกล่าวมาแล้ว จะเห็นว่าข้อที่นำมานำมาพิจารณาได้หลายประการ กล่าวคือ ครูส่วนใหญ่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับระดับชั้นที่สอน เพราะมีวุฒิอยู่ในชั้นปริญญาตรีเป็นส่วนใหญ่ และได้ทำการสอนมาแล้วเป็นเวลานานพอสมควร กล่าวคือ ครูส่วนมากสอนมาในระยะ ๔ - ๑๑ ปี แต่เป็นที่น่าคิดว่า จำนวนปีที่สอนเฉพาะภาษาอังกฤษยังอยู่ในอัตราต่ำ เพียง ๓ ปี หรือต่ำกว่าเท่านั้น นับว่าเป็นระยะเวลาที่น้อยมาก ย่อมจะมีประสิทธิภาพในการสอนวิชานี้ค่อนข้างน้อยด้วย ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากสาเหตุ ๓ ประการ คือ

๑. มีการเปลี่ยนแปลงผู้สอนวิชาต่าง ๆ ในสถาบันฝึกหัดครูอยู่เสมอ

๒. ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่บรรจุใหม่ ๆ มีจำนวนสูงกว่าที่มีอยู่เดิม

๓. จำนวนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมีน้อยไม่เพียงพอ จำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากครูที่สอนวิชาอื่น ๆ มาสอนวิชาภาษาอังกฤษ จึงทำให้มีการ เปลี่ยนแปลงผู้สอนในสถาบันฝึกหัดครูอยู่เสมอ

การที่ครูรับนิพนธ์นักเรียนในอัตราที่แตกต่างกันนั้น ย่อมจะทำให้ครูที่รับนิพนธ์นักเรียนในอัตราสูงต้องทำงานหนักมากกว่า ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว ครูส่วนใหญ่ควรจะมีปริมาณงานเท่าเทียมหรือใกล้เคียงกัน ไม่แตกต่างกันมากดังที่เป็นอยู่ กล่าวคือ ครูที่รับนิพนธ์จำนวนนักเรียนสูงสุดมีถึง ๑๕๕ คน ส่วนครูที่รับนิพนธ์จำนวนนักเรียนต่ำสุดเพียง ๔๕ คน เท่านั้น

ผู้เขียนเห็นสมควรที่จะได้ศึกษากันต่อไปว่า ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบรรจุครูเข้าสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษานั้น ดำเนินการอย่างไรบ้าง และควรพิจารณาศึกษาเกี่ยวกับการจัดครูเข้าสอนของสถาบันฝึกหัดครูทั้งหมดด้วย ทั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางพิจารณาปรับอัตราจำนวนนักเรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบของครูที่แตกต่างกันดังกล่าวให้หมดไปให้เป็นอัตราเท่าเทียมกัน

ข้อเท็จจริงที่สำคัญอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับตัวครู คือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษยังมีส่วนได้เข้าร่วมสัมมนาหรือรับการอบรมไม่ทั่วถึงกัน ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว ควรจะได้จัดให้มีการอบรมหรือสัมมนาวิชาภาษาอังกฤษเป็นประจำทุกปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะที่ทำการวิจัยนี้ ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษน้อย น่าจะได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ หรือได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอันจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการสอนการ เรียนภาษาอังกฤษต่อไปด้วย

อนึ่ง ควรจะได้ศึกษาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการส่งครูเข้ารับการอบรมหรือสัมมนา ว่าคำนึงถึงความต้องการของครูแต่ละคนในแง่ที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีที่สุดหรือไม่เพียงไร รวมถึงข้อเท็จจริงในการจัดทุนเวียนครูเพื่อการอบรมหรือสัมมนาว่าให้โอกาสสำหรับผู้ที่ยังขาดประสบการณ์ในขั้นนี้โดยทัดเทียมกันหรือไม่ หรือบางทีอาจจะครูถึงเหตุผลบางประการที่ทำให้การจัดส่งครูเข้ารับการอบรมหรือร่วมสัมมนาเข้าตัวบุคคลอยู่เสมอได้ก็ยิ่งขึ้น

ใบ้การกำเนินการสอนของครูชั้นส่วนใหญ่คำนึงไปควบคู่ กล่าวคือ มีการประชุม
พิจารณาเนื้อหาหลักสูตร มีการเตรียมการสอนก่อนลงมือสอน และใช้คำกับชั้นของการสอนสอดคล้อง
กับวิธีการที่เชื่อถือกันในปัจจุบัน ว่าจะให้ผลดีที่สุดสำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ นั่นคือ วิธีการ
สอนแบบหลักภาษาศาสตร์ และยังมีการฝึกทักษะทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน อีกด้วย สำหรับใน
ด้านการใช้อุปกรณ์การสอนซึ่งครูส่วนใหญ่ใช้หนังสือประกอบ การค้นคว้าและรูปภาพในอัตราที่
ไว้เรียกกันในระดับรองลงไปนั้น ผู้เขียนเห็นสมควรให้พิจารณาถึงสิ่งที่มีประโยชน์และน่าจะจัดหา
ไว้ในสถาบันฝึกหัดครูให้ใช้ได้เสมออีกสิ่งหนึ่ง คือ ห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษ แต่ตามผลสำรวจ
มีผู้ใช้กันน้อย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ ในสถาบันเหล่านั้นยังขาดห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษ
และหรือมีอยู่แล้ว แต่เครื่องชำรุด ไม่มีผู้เชี่ยวชาญแก้ไขให้ใช้ได้ ดังนั้นจึงควรสนับสนุนให้ทุก
สถาบันฝึกหัดครูได้มีห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษไว้ใช้ และควรมีผู้เชี่ยวชาญทางคำนี้โดยเฉพาะ
เป็นผู้ควบคุม ดูแลรักษาด้วย ถึงอย่างไรก็ตามควรจะได้ศึกษาถึงสาเหตุการไม่ได้ใช้ห้องปฏิบัติ
การภาษาอังกฤษโดยละเอียด เพื่อแก้ไขปรับปรุง และจัดใหม่ขึ้น เพราะถือว่าเป็นสิ่งจำเป็น
อย่างยิ่งสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จะให้ได้รับผลอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับการทดสอบนั้น ผู้เขียนได้รวบรวมข้อเท็จจริงบางประการไว้ด้วย ปรากฏว่า
ส่วนใหญ่ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และควรจะได้รับผลดี การทดสอบที่ใช้กันมากนี้สอดคล้องกับการ
ดำเนินการสอนเป็นบางประการ อาทิ เช่น ทดสอบเสียงภาษาอังกฤษ เป็นปัญหาสอดคล้องกับ
การฝึกทักษะในเรื่องเสียง เป็นต้น แต่ลักษณะข้อทดสอบยังมีส่วนที่ไม่สอดคล้องกับวิธีสอนอยู่บ้าง
เพราะข้อทดสอบส่วนใหญ่จะทดสอบเรื่องความเข้าใจ แต่ผู้เขียนเข้าใจว่า ถ้ามีการสอนตาม
คำกับชั้นดังกล่าวมาข้างต้น และได้มีการฝึกมากพอในเวลาสมควร ก็ควรจะเน้นลักษณะข้อทดสอบ
ในด้านการฝึกทักษะมากกว่าความเข้าใจดังที่เป็นอยู่ ตัวอย่างอีกตัวอย่างหนึ่งที่อาจก่อให้เกิด
ปัญหาขึ้นได้ คือ การฝึกทักษะอ่าน ครูส่วนใหญ่เน้นฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้องคล่องแคล่ว
แก่ในการทดสอบเน้นการวัดอ่านในใจ ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าการสอนและการทดสอบ
ไม่สอดคล้องกัน ย่อมจะทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับทั้งนักเรียนและครูผู้สอน กล่าวคือนักเรียนประสบ
ปัญหาที่จะต้องสอบทุกทั้ง ๆ ที่น่าจะสอบได้ ส่วนครูประสบปัญหาที่ไม่เข้าใจการวัดผลให้สอดคล้อง
กับการสอน จึงอาจไม่เข้าใจสาเหตุที่นักเรียนตก และถ้ายังคงปฏิบัติเช่นนี้ต่อไปแล้ว ปัญหา

เช่นนี้ก็จะมอดออกไป และอาจจะเป็นแนวทางให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษของครู
อื่นได้ ดังนั้นผู้เขียนเห็นควรให้มีการแก้ไขปรับปรุงการสอนให้สอดคล้องกับการสอนอย่างถูกต้อง
ทั้งนี้อาจจะโดยการจัดให้มีการอบรม สัมมนา เรื่องการวัดผลในโอกาสต่อไป

ถ้าพิจารณาสถานภาพและการดำเนินการสอนของครูทั้งกล่าวมาแล้ว จะเห็นว่าครูส่วนใหญ่มีความพร้อมในขั้นต้นคือแบบจะทุกประการ แม้ว่าจะมีประสบการณ์ในการสอนค่อนข้างน้อย แต่
คุณวุฒิก็จัดว่าอยู่ในขั้นเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียนแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูส่วนใหญ่
ที่สอนภาษาอังกฤษ ได้ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ย่อมจะได้รับการศึกษาอบรมเพื่อการ
สอนภาษาอังกฤษให้ได้อย่างดีที่สุจริต การมีประสบการณ์ทางการสอนน้อยจึงไม่น่าจะจัดเป็นปัญหา
ใหญ่แก่ประการใด แต่ถ้าจัดทำได้ ควรจะมีการสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน หรือเพื่อ
การปรึกษาหารือเตรียมเพื่อการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพที่สุดเท่าที่
จะเป็นไปได้โดยอยู่เสมอ ในด้านครูที่จะมีปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษมากจึงน่าจะเป็นพวกที่ไม่ได้
ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก แต่การสอนภาษาอังกฤษจึงควรจะมีข้อจำกัดปัญหาให้หมดสิ้น
ไปโดยเร็ว

ความคิดเห็นในการดำเนินงานของครู

ครูส่วนใหญ่ให้เหตุผลในการสอนภาษาอังกฤษว่า เนื่องจากได้เรียนมาโดยตรง และ
สมัครสอนเองด้วยใจรักในอัตราที่ใกล้เคียงกันในด้านรับรองลงไป ครูถึงร้อยละ ๗๗.๘๘ สนใจ
การสอนมาก และเชื่อว่าได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ชาวต่างประเทศมาก ความคิดเห็น
เกี่ยวกับการสอนนั้น ร้อยละ ๕๔.๒๐ เห็นว่า สอนครบตามเนื้อหาในหลักสูตร และเพิ่มเติม
บางอย่างที่จำเป็น ครูส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ ๘๖.๘ ให้เหตุผลในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน
ภาษาอังกฤษว่า เพื่อให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนอย่างแจ่มแจ้ง ร้อยละ ๖๔.๕๕ เห็นว่าเนื้อหา
ภาษาอังกฤษในหลักสูตรที่ควรจะได้รับปรับปรุงมากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษ ๓ สำหรับที่ไม่
ควรปรับปรุง คือ ภาษาอังกฤษ ๔ และภาษาอังกฤษ ๕ ครูส่วนใหญ่เห็นว่า ขอบเขตของ
หนังสือที่ครูใช้สอนอยู่ในปัจจุบัน คือ ไม่เหมาะสมกับการฝึกทักษะพูดมากที่สุด คู่มือประกอบการ
สอนการใช้ภาษาเป็นสิ่งที่ครูต้องการเป็นอันดับแรก ร้อยละ ๓๕.๕๕ ของจำนวนครูทั้งหมด

เห็นจลลวกรรมที่จำเป็นต่อนักเรียนในสภาวะปัจจุบัน คือ ความรู้ในการพูดเป็นอันดับหนึ่ง และครู
รยณะ ๓๒.๑๔ เชื่อว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียน เป็นด้านที่อ่อนที่สุดและควรได้รับ
การปรับปรุง สำหรับนักเรียนนั้น ครูส่วนใหญ่เชื่อว่านักเรียนมีความสนใจต่อวิชาภาษาอังกฤษ
ในระดับปานกลาง

จากข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความคิดเห็นในการดำเนินงานของครูนั้น จะเห็นได้ว่าน่าจะได้นำมาพิจารณาหลายประการด้วยกัน กล่าวคือ ครูส่วนใหญ่ให้เหตุผลในการสอนภาษาอังกฤษเป็น
ที่น่าพอใจมาก ที่ว่าต้องสอนเพราะเรียนมาโดยตรงและด้วยใจรักที่จะสอน ซึ่งจะเห็นว่าครู
เหล่านี้คงจะมีความตั้งใจที่จะดำเนินการสอน เพื่อให้ได้เกิดผลดีต่อนักเรียนมากที่สุด เพราะความ
ปกติวิสัยมนุษย์ย่อมจะพยายามดำเนินงานทุกอย่างที่ตนพอใจให้ดำเนินไปด้วยดีเท่าที่ตนจะสามารถ
ทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูถึงร้อยละ ๗๗.๔๔ ให้ความสำคัญต่อการสอนมาก ก็ยิ่งสอดคล้อง
กับเหตุผลดังกล่าวมาเป็นอย่างดี สำหรับพวกที่นอกเหนือไปจากนี้อาจจะเป็นพวกที่เรียนวิชาอื่น
เป็นวิชาเอก แล้วจำเป็นต้องมาช่วยสอนภาษาอังกฤษ และพวกนี้คงจะยังเกิดปัญหาในการสอน
มากกว่าพวกที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก แม้จำนวนครูเหล่านี้มีอัตราร้อยละไม่ถึง
๓๐ ก็น่าจะได้พยายามหาทางปรับปรุงแก้ไขให้ปัญหาครูต้องสอนวิชาที่ตนไม่ได้เรียนเป็นวิชาเอก
ให้หมดสิ้นไปด้วย ซึ่งจะทำให้ได้โดยการบรรจุครู อาจารย์ เข้าทำงานในสถานการฝึกหัดครูนั้น
ต้องสอดคล้องกับความต้องการของและสถาบันเป็นประการสำคัญ และควรที่จะเลือกผู้ที่เคย
เรียนหรือมีประสบการณ์ทางด้านที่เขาคงจะไปทำงานนั้นโดยตรงด้วย

ความคิดเห็นของครูเป็นจำนวนมากเห็นว่า เนื้อหาภาษาอังกฤษ ๓ ในหลักสูตรควรจะได้รับ
ได้รับการปรับปรุงมากที่สุดนั้น ผู้เขียนเห็นว่าควรจะได้มีการศึกษาเนื้อหาภาษาอังกฤษ ๓ อย่าง
ละเอียดถี่ถ้วน และแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้ได้โดยการสมมนาครูอาจารย์
สอนโดยเฉพาะ ศึกษาถึงสาเหตุที่เห็นว่าควรจะได้มีการปรับปรุง และควรที่จะปรับปรุงอย่างไร
บ้างจึงจะเหมาะสมที่สุด ผู้เขียนเชื่อว่าการจัดทำหลักสูตรที่ให้ผู้ใช้หลักสูตรมีส่วนร่วมในการ
จัดทำนั้น ย่อมจะเป็นหลักสูตรที่เหมาะสมและผู้ใช้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าผู้ไม่มีส่วน

ร่วมในการจัดทำ ยิ่งไปกว่านั้นถ้ามีปัญหาคือ เกิดขึ้นจากการใช้หลักสูตร ผู้เรียนมีความเข้าใจ
ในปัญหาและมีการแก้ไขปัญหาคือสะดวกขึ้นกว่าที่ควร ดังนั้นจึงควรให้ครูมีส่วนร่วมในการสร้าง
หลักสูตร เพราะครูเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรงและให้ครูมีโอกาสร่วมสัมมนาปัญหาและการจัด
ปัญหาต่าง ๆ จากการใช้หลักสูตรนั้นอยู่สมควรด้วย

สำหรับหนังสือที่ครูใช้สอนอยู่ในปัจจุบัน โดยที่ครูส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า มีข้อบกพร่อง
อยู่ในด้านที่ไม่เหมาะสมกับการฝึกทักษะพูดมากที่สุดนั้น เป็นความคิดเห็นที่น่าจะได้นำมาพิจารณา
โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูเหล่านั้นต่างก็เห็นว่า ความรู้ในการพูดเป็นสิ่งสำคัญในอันดับหนึ่ง และ
เชื่อว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนเป็นอันดับที่หนึ่งและควรได้รับการปรับปรุงด้วย
จึงสรุปได้ว่า การสอนพูดนั้นสำคัญ แต่ครูยังมีหนังสือที่บกพร่องทางการฝึกทักษะพูด มีนักเรียนที่มี
ความสามารถในการพูดอันดับที่หนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับความสามารถทางด้านอื่น ๆ ย่อมจะเป็น
ข้อยุ่งยากในการสอนของครูมาก ที่ครูเหล่านั้นเห็นว่าบทบาทครูที่จะช่วยให้เด็กทางไปสู่จุด
หมายตามต้องการได้ จึงควรที่จะใช้จัดข้อบกพร่องต่าง ๆ ให้หมดสิ้นไป กล่าวคือมีการจัด
เตรียมหนังสือที่เหมาะสมสำหรับการฝึกทักษะทั้ง ๔ ชนิด ไม่ควรเน้นเฉพาะทักษะอย่างใดอย่าง
หนึ่ง ควรมีการคัดเลือกนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษเหมาะสมสำหรับชั้น หรือมีฉะนั้น
ควรได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาว่ามี
วิธีดำเนินการอย่างไรบ้าง ตลอดจนศึกษาถึงความรู้ของครูที่สอนในระดับนั้น แบบเรียน วิธี
การเรียน การสอน การใช้อุปกรณ์ การวัดผลโดยละเอียด เพื่อพิจารณาว่าการเรียนภาษา
อังกฤษในชั้นเริ่มต้นสอดคล้องกับการเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาเพียงไร
ระดับใดควรได้รับการปรับปรุงมากที่สุด ถึงอย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นควรปรับปรุงระดับ
ฝึกหัดครูเป็นอันดับแรกแล้วจะช่วยคลี่คลายปัญหาในระดับอื่น ๆ ได้ ส่วนการเตรียมหนังสือที่
เหมาะสมสำหรับการฝึกทักษะทั้ง ๔ ชนิด คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนั้น ควรจะ
ได้พิจารณาถึงความเหมาะสมและความต้องการของนักเรียนด้วย สำหรับคู่มือประกอบการสอนการ
ใช้ภาษา ซึ่งครูส่วนใหญ่ต้องการ เป็นอันดับแรกนั้น ก็ควรจะได้มีการจัดให้ขึ้นตามต้องการต่อไป

๓. ปัญหาในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกได้ดังนี้ คือ

๑. นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษภายนอกโรงเรียน เป็นปัญหาทั่ว ๆ ไปที่ครูส่วนใหญ่กำลังประสบอยู่

๒. เกี่ยวกับตัวนักเรียนนั้น มีปัญหาว่าพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ อยู่ในระดับต่างกันมาก และตำรากับนักเรียนไม่รู้จักฝึกฝนตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ภายนอกห้องเรียน ซึ่งทั้งสองประการหลังนี้เป็นอัตราเดียวกันที่ใกล้เคียงกับประการแรก

๓. เกี่ยวกับแบบเรียนที่ใช้ในปัจจุบันนั้น คือ หนังสือเรียนมีไม่มากพอ และหนังสือบางเล่มบรรจุเนื้อหามากเกินไป เป็นอัตราที่เท่ากันที่ครูส่วนใหญ่ประสบอยู่

๔. เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนนั้น ครูส่วนใหญ่ประสบปัญหาการขาดอุปกรณ์ที่จำเป็นจะฝึกทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ และหนังสือประกอบการค้นคว้ามีจำนวนไม่สอดคล้องกับนักเรียน เป็นอัตราใกล้เคียงกันที่อยู่ในอันดับรองลงไปตามลำดับ

๕. เกี่ยวกับการจัดผล ครูส่วนมากประสบปัญหาไม่มั่นใจในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย และไม่รู้จักการวิเคราะห์ข้อทดสอบในอัตราที่ใกล้เคียงกัน

๖. เกี่ยวกับความคล่องการทั่ว ๆ ไป ครูส่วนใหญ่ต้องการสิ่งต่าง ๆ ที่ดัดไปนี้มากและตามลำดับ ดังนี้

๑. จัดให้มีครูสอนภาษาอังกฤษมากขึ้น
๒. จัดให้มีหนังสือภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับนักเรียน
๓. จัดให้มีการอบรมหรือสัมมนาในวิชาภาษาอังกฤษ
๔. จัดให้ไ้กับนักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษพอควร
๕. สนับสนุนให้มีโอกาสที่จะศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ
๖. สนับสนุนให้มีโอกาสที่จะศึกษาต่อในประเทศ
๗. จัดให้มีอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนในห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ต่างกันมากในชั้นเดียวกันนั้น ย่อมเป็น ปัญหาต่อการสอนของครู โดยที่จะจัดกิจกรรมการสอน ดำเนินการสอนเพื่อให้ นักเรียนทุกคน ในชั้นเรียนได้พัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษขึ้น ซึ่งย่อมจะทำได้อย่างมาก นักเรียนที่เรียนอ่อนย่อม จะเป็นเครื่องถ่วงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนที่เก่ง ดังนั้นผู้เขียนเห็นว่า ปัญหาข้อ นี้ควรจะจัดให้หมดไป โดยครูอาจจะแบ่งชั้นนักเรียนตามระดับความเก่ง อ่อน เพื่อให้การ ดำเนินการสอน เป็นไปด้วยดี ส่วนปัญหาพื้นฐานความรู้ของนักเรียนจำนวนมากนั้นควรจะได้มีการพิจารณา การสอนเขาเรียนในระดับนี้ให้มากขึ้น กล่าวคือ ผู้เขียนมีความคิดเห็นว่า ความเข้าใจว่า พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนเท่านั้น อาจจะมีความรู้ในด้านอื่นสูง และโอกาสที่นักเรียน เหล่านี้จะได้ไปสอนวิชาอื่นที่ตนเองมีความรู้ก็มักจะเท่าเทียมกับวิชาภาษาอังกฤษ ผู้เขียน เห็นสมควรเสนอแนะว่าการจัดเตรียมครูไม่ว่าจะในระดับใด ควรพิจารณาจัดเตรียมครูเฉพาะ วิชาที่จะนำไปสอน ไม่ใช่จัดเตรียมทุก ๆ วิชาโดยไม่เน้นหนักให้มีความชำนาญพิเศษโดยเฉพาะ **ดังที่เป็นอยู่** โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่จะไปสอนในระดับประถมศึกษา ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่สำเร็จ จากระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาเท่านั้น ดังนั้นการเตรียมครูในระดับนี้จึงต้องทำให้ดี ที่สุด เพราะระดับประถมศึกษาเป็นระดับที่เริ่มต้น ย่อมมีความจำเป็นจะต้องได้รับการวางราก ฐานอย่างดีที่สุด เพื่อจะช่วยให้การเรียนการสอนในชั้นอื่น ๆ ดำเนินไปโดยสะดวกยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการสอนเพื่อซ่อมแถมอย่างเช่น เป็นอยู่ในปัจจุบันก็ย่อมหมดสิ้นไปด้วย

สำหรับปัญหานักเรียนไม่รู้จักฝึกฝนตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ภายนอกห้องเรียนนั้น ผู้เขียนเข้าใจว่า น่าจะเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการสอนของครู ไม่ได้ปลูกฝัง ทักษะที่พึงต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ครูไม่สามารถชี้ให้เห็นความสำคัญ ความ จำเป็น ที่จะต้องเรียนรู้อังกฤษ ไม่รู้จักใช้การสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนจะได้ใช้ เป็นสะพานนำไปสู่การฝึกฝนตนเอง เพื่อเพิ่มพูนความรู้เมื่ออยู่ภายนอกห้องเรียน ในกรณีนี้ อาจจะเป็นเพราะการขอยกย่องในเรื่องการให้การบ้านของครูก็เป็นได้ หรืออีกนัยหนึ่งก็เพราะ นักเรียนไม่สนใจวิชาภาษาอังกฤษเท่าที่ควร ซึ่งข้อสันนิษฐานนี้สอดคล้องกับข้อถามที่ผ่านมาข้างต้น ในหมวดความคิดเห็นของครู ที่ว่า นักเรียนสนใจวิชาภาษาอังกฤษในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น ผู้เขียนเห็นควรให้มีการศึกษาข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ โดยจัดทำกับนักเรียนโดยตรง ต่อไป เพื่อจะได้มีการแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น

ปัญหาเกี่ยวกับแบบเรียนที่ใช้ในปัจจุบัน ที่ว่ามีไม่เพียงพอ นั้น อาจจะเป็นเพราะหนังสือที่หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้ใช้ได้นั้นมีน้อยเกินไป หรือมีเดิมนั้นก็อาจเป็นเพราะหนังสือบางชุดที่บางสถาบัน เลือกลงไปนั้นมีจำหน่ายเฉพาะที่หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ แยกแห่งเดียว การจัดจำหน่ายอาจจะล่าช้า เพราะทางสถาบันเองหรือทางหน่วยศึกษานิเทศก์เองก็ไม่ได้ จึงทำให้หนังสือเรียนมีไม่เพียงพอ ผู้เขียนเห็นควรให้มีการพิจารณาหนังสือที่กำหนดให้ใช้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบเรียนสำหรับใช้สอนนอกเวลาในระดับนี้ด้วย เพราะจากข้อถามในหมวด ๑ เกี่ยวกับสถานภาพและการดำเนินงานของครูนั้น ผู้เขียนได้สอบถามถึงหนังสือที่ครูใช้สอนอยู่ทั้งในเวลาและนอกเวลา ปรากฏว่าในช่วงนอกเวลานั้นมีผู้ใช้น้อยมาก หรือถ้าใช้ในบางสถาบันก็มีได้ใช้หนังสือเดิมเดียวกัน จึงควรจะได้มีการศึกษาข้อเท็จจริงในเรื่องนี้เพื่อการแก้ไขปรับปรุง อันจะเป็นทางให้การสอนภาษาอังกฤษได้รับผลอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

สำหรับปัญหาการใช้อุปกรณ์การสอนที่ครูส่วนใหญ่ประสบกับการขาดอุปกรณ์ที่จำเป็นจะฝึกทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษนั้น ควรจะได้จัดให้สถาบันฝึกหัดครูทั้งหมด ได้มีอุปกรณ์ที่สำคัญ และจำเป็นต่อการฝึกทักษะ อาทิเช่น หอปฏิบัติการภาษาอังกฤษ เครื่องบันทึกเสียง เป็นต้น บางสถาบันที่มีอยู่แล้วอาจจะมีไม่เพียงพอหรือเพราะเครื่องชำรุด ไม่สามารถจะแก้ไขได้ ดังนั้น จึงควรมีการสำรวจในเรื่องนี้เพื่อจัดให้มีและใช้ต่อไป ในการจัดให้ทุกสถาบันได้มีอุปกรณ์ดังกล่าวนี้ ควรมีการคำนึงถึงผู้ควบคุม และผู้ซ่อมแซมด้วย เพื่อจัดปัญหาการมีแล้วไม่ได้ใช้ ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาการสูญเสีย ทางการศึกษาที่มากด้วย ส่วนหนังสือประกอบการค้นคว้ามีน้อย ไม่สอดคล้องกับจำนวนนักเรียนนั้น ควรจะได้มีการพิจารณาจัดสรรให้มากขึ้น เพราะการสอนนักเรียนนั้นคำนึงถึงการเพิ่มพูนความรู้ของนักเรียนเป็นประการสำคัญยิ่งกว่าการสอนเพื่อให้ทันหลักสูตร โดยเฉพาะการสอนโดยใช้อุปกรณ์การสอนนั้น ผู้เขียนเห็นว่าแม้จะล่าช้า แต่วิธีการสอนน่าจะมั่นใจได้มากกว่าการสอนโดยไม่ได้อุปกรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ ย่อมต้องการให้นักเรียนมีรากฐานความรู้อย่างถูกต้อง และได้รับการฝึกฝนให้ใช้ได้โดยถูกต้องคล่องแคล่วเป็นอัตโนมัติ ซึ่งย่อมอาศัยการฝึกทักษะทุก ๆ ด้านอยู่เสมอ

ในค่านับปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลที่ครูส่วนมากไม่มั่นใจในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย และไม่รู้วิธีการวิเคราะห์ข้อทดสอบนั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่าครูส่วนใหญ่ยังขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดผลอยู่ และขาดความรู้ในเรื่องสำคัญและจำเป็นจะต้องใช้อยู่เป็นประจำควย จึงควรจะได้มีการพิจารณาเพื่อให้ความรู้แก่ครูในเรื่องนี้โดยเร็วที่สุด ทั้งนี้อาจจะโดยการจัดการอบรม หรือการร่วมสัมมนาก็เป็นได้ เพื่อจัดปัญหานี้ให้หมดสิ้นไป

สำหรับความข้องการทั่ว ๆ ไปนั้น ผู้เขียนมีเจตนาจะถามเน้นถึงความข้องการของครู ทั้งปวง ว่าต้องการความช่วยเหลือเหล่านี้จริงหรือไม่และเพียงไร ปรากฏว่าครูในอัตราร้อยละ ที่สูงมาก ต้องการสิ่งดังกล่าวอย่างแท้จริง กล่าวคือ ต้องการความช่วยเหลือสำหรับความรู้ของครูเอง แบบเรียน อุปกรณ์ประกอบการสอน และตัวนักเรียน ซึ่งจะเห็นว่า เป็นองค์ประกอบสำคัญ ในการสอนการ เรียนภาษาอังกฤษทั้งนั้น จึงควรจะได้พิจารณาจัดให้สอดคล้องกับความต้องการ ดังกล่าวมาแล้ว เพื่อให้การสอนการ เรียนภาษาอังกฤษมีผลอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ผลของการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการ สอนวิชาภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๑ นี้ จะยังเกิดประโยชน์ทั้งโดยตรงและโดยทางอ้อม ต่อการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและผู้นำที่ เกี่ยวข้องในวงการภาษาอังกฤษทั้งปวง ได้นำไปเป็นข้อคิดและพิจารณาหาทางแก้ไขปรับปรุงสิ่ง ที่เห็นว่ายังบกพร่องอยู่ และสนับสนุนสิ่งที่เห็นว่ายกอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้น ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษที่อาศัยการศึกษารวบรวมจากสภาพและการดำเนินการสอนของครู ความคิดเห็นและการดำเนินงานของครู ความต้องการของครู ที่ผู้เขียนได้วิจัยไว้ย่อมเป็นแนวทางประกอบการ พิจารณาเพื่อปรับปรุงสภาวะการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้ จากผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้ว ผู้เขียนจึงใคร่ขอนำผลมาเสนอแนะดังนี้

๑. ข้อเสนอต่อการฝึกหัดครู

ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะข้อคิดเห็นดังต่อไปนี้

ก. การบรรจุครู อาจารย์ ในสถาบันฝึกหัดครูทั้งหมด ควรจะได้พึงถึงถึงความ
ต้องการของสถาบันแต่ละสถาบันเป็นสำคัญที่สุด และควรพิจารณาคุณภาพของครูอาจารย์ให้ตรง
ตามความต้องการ เหล่านั้นด้วย

ข. การจัดการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ และการร่วมสัมมนาเพื่อการแลกเปลี่ยนความ
คิดเห็นในระหว่างครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับเดียวกันและต่างระดับกัน ควรจัดกระทำ
เสมอเมื่อมีโอกาส

ค. การจัดครูอาจารย์ชาวต่างประเทศไปช่วยสอนตามสถาบันทั้งหลาย เป็นสิ่งที่มี
ประโยชน์ต่อครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมาก ควรจัดให้มีอยู่ทุกสถาบัน

ง. การสนับสนุนให้ครูมีโอกาสได้ศึกษาคัดทั้งในประเทศและต่างประเทศ ควรจัด
ให้แพร่หลายขึ้น

จ. การจัดให้มีอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ควรจัดให้
เพียงพอ และจัดให้ทุกสถาบันโดยทั่วกันด้วย

๒. ข้อเสนอต่อผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่

ผู้เขียนใคร่เสนอแนะดังนี้

ก. การจัดครู อาจารย์ เข้าสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น ควรจะได้พิจารณาถึงพื้นฐาน
ทางวิชาการที่ครูได้ศึกษามาเป็นสำคัญ

ข. การเปลี่ยนแปลง หมุนเวียนผู้สอนวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียนหรือวิทยาลัยไม่ควรจะ
จัดทำในวิชาภาษาอังกฤษ

ค. การส่งครู เข้ารับการอบรมหรือร่วมสัมมนา ควรมีการหมุนเวียนกัน เพื่อให้ครูทุกคน
ได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษโดยทั่วถึง

ง. การมีครู อาจารย์ ชาวต่างประเทศมาช่วยเหลือในวิชาภาษาอังกฤษ เป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนและครูสอนภาษาอังกฤษเองด้วย ควรพยายามจัดทำให้มีอยู่เสมอ

จ. การจัดให้มีอุปกรณ์การฝึกทักษะที่จำเป็นสำหรับภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาก ควรหาวิธีที่จะให้มีอยู่ในสถาบัน

ฉ. การคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ควรจะได้พิจารณาความรู้วิชาเฉพาะอย่างสำหรับเข้าไปศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู และเมื่อสำเร็จแล้ว จะได้ทำการสอนในวิชานั้นต่อไป

ช. การพิจารณาถึงความรู้เฉพาะอย่างที่นักเรียนเก่งเป็นพิเศษ เพื่อจัดแบ่งกลุ่มเก่งไม่เก่ง เฉพาะวิชา จะเป็นการช่วยการวางแผนเตรียมครูเฉพาะวิชาสำหรับระดับประถมศึกษาได้เป็นอย่างดี

ซ. การจัดสร้างบรรยากาศสำหรับการใช้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนหรือวิทยาลัยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ผลดีที่สุด จึงควรจัดและสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ชุมชมภาษาอังกฤษ ประกวดการเขียนเรียงความอังกฤษ การไต่ถามที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนได้ลงมือกระทำเอง เป็นต้น

๓. ข้อเสนอต่อศึกษานิเทศก์และผู้นำที่ในการจัดหลักสูตรและแบบเรียน

ผู้เขียนใคร่เสนอแนะดังนี้

ก. การจัดให้มีการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ควรส่วนใหญ่องการ และจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ควรพยายามจัดให้มีขึ้นทุกปี

ข. การพิจารณาเนื้อหาหลักสูตร โดยเฉพาะที่ครูส่วนใหญ่ระบุว่าควรปรับปรุงแก้ไขภาษาอังกฤษ ๓ น่าจะมีการพิจารณาปรับปรุงรายละเอียดอย่างแจ่มแจ้ง ทั้งนี้จากอาศัยความคิดเห็นของครูเข้าประกอบด้วย เพราะครูเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง จะทำให้ได้หลักสูตรที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ก. การจัดทำแบบเรียนสำหรับนักเรียนในระดับนี้ ควรกำหนดแบบเรียนทั้งที่ใช้ในเวลาและนอกเวลาเรียนให้มีหลายเล่มขึ้น และควรจัดให้มีแบบเรียนที่เหมาะสมกับการฝึกทักษะทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน ไม่เน้นเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง อนึ่ง ควรจัดให้มีคู่มือครูในคานาง่าง ๆ ให้ครบถ้วน เพื่อจะใช้เป็นแนวทางสำหรับช่วยให้การสอนของครูให้ได้รับผลดีที่สุด

ง. ศึกษาพิเศษ และเจ้าหน้าที่ในกระทรวงศึกษาธิการ ควรจะได้อบรมด้วยผู้ชำนาญการหรืออาจารย์ใหญ่ พิจารณาคำปรึกษาที่ครูประสบอยู่ทุก ๆ กรณี ทั้งนี้ เพื่อเป็นการช่วยเหลือครู ซึ่งจะทำให้การสอนภาษาอังกฤษได้รับผลดียิ่งขึ้น

๔. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการวิจัยต่อไป

ผู้เขียนเกริ่นเสนอแนะดังนี้

ก. ควรศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ ความมุ่งหมายและหลักสูตร แบบเรียน อุปกรณ์ที่ใช้กิจกรรมที่จัดในสถาบัน และการทดสอบในวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้รู้ถึงปัญหาที่เป็นอยู่สำหรับใช้เป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไข ปัญหาดังกล่าวให้หมดสิ้นไป

ข. ควรศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียนในแง่ที่เกี่ยวกับทัศนคติ ความถนัดทางภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

การศึกษาในเรื่องดังกล่าวมานี้ จะช่วยให้การเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๒๕๖

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ✓ กานดา สีนชวนนท์ วิธีสอนภาษาอังกฤษ วิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา,
องค์การค่าของคุรุสภา ๒๕๐๕, ๑๖๓ หน้า
- ✓ ทศนีย์ ถองไพลย์ การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากเด็กชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน
รัชกาลในพระนคร วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๒,
๗๖ หน้า
- ✓ นภาพิษฐ์ ยมาภัย การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๓, ๒๔๔ หน้า
- ✓ บุญเหลือ ถูธร, ม.ด. "ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย" ศูนย์ศึกษา
ฉบับที่ ๒๐ แผนกการพิมพ์โรงเรียนการช่างวุฒศึกษา ขอนบุรี ๒๕๔๔, ๕๒ หน้า
- ✓ บุญเหลือ ถูธร, ม.ด. ข้อสังเกตเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ เอกสารของหน่วย
ศึกษานิเทศก์ กรมวิสามัญศึกษา, ๑๕๑ หน้า
- ✓ เขาวัดกมล ณะ นกร วิธีส่งเสริมเด็กในชั้นมัธยมศึกษาให้มีประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษ
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๐, ๕๖ หน้า^{๕๕๑}
- ✓ แวนไชถลก, ไบรซ์ แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สำหรับประเทศไทย
โรงพิมพ์สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ๑๕๖๓, ๑๕๓ หน้า^{๕๖}
- ✓ วัชรวิ นันทวิสัย จุดประสงค์การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๒, ๖๐ หน้า
- ✓ วรบุษ รัตนประสิทธิ์ การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต
พ.ศ. ๒๕๐๓, ๗๑ หน้า

คีดา จายนีโยธิน "ความแตกต่างระหว่างบุคคลทางด้านภาษา" ศูนย์ศึกษา ๑๓:๑๖

เมษายน ๒๕๐๕

ศึกษาธิการ, กระทรวง ผลการสัมมนาครูสอนภาษาอังกฤษ สังกัดกรมการฝึกหัดครู พ.ศ. ๒๕๐๑

โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๓, ๑๙๙ หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๔

โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๔, ๔๐ หน้า

✓ สุโร พงษ์ทองเจริญ วิธีสอนภาษาอังกฤษ วิชาชุดक्रमมัธยมศึกษา องค์การกำชองคุรุสภา ๒๕๐๖,

๑๖๔ หน้า

✓ สุริย์ เปี่ยมสุข การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์

บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๓, ๕๕ หน้า

✓ สุวรรณี เก่งถ่านวย การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใน

จังหวัดพระนคร วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๔,

๒๐๒ หน้า

✓ สัตินกร อินทุสุต การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใน

โรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๑๐, ๔๒ หน้า

✓ อุทัย รัชกุล การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมในโรงเรียนราษฎร์ วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๓, ๓๕ หน้า

✓ อัมภา ไชยจิตติ การรู้กับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๓, ๕๕ หน้า

- ✓ Association for Supervision and Curriculum Improvement, A Department of National Education Association, Research for Curriculum Improvement, A Department of the National Education Association of United States, Washington 6, D.C., 1957, 350 pp.
- Boeh, L.G., "English" in Encyclopedia of Educational Research, ed. by Walter S. Monroe p. 392, The Macmillan Company, New York, 1956.
- Borst, Roma, J., "A Survey of Needs and a Suggested Program for Parents, Teachers, and Pupils in Occasional and Part-Time Elementary School Spanish Class," Dissertation Abstract 16:2399, No 12, 1956.
- Biard, Ruth C., "A Survey of Errors in English Compositions", The Journal of Educational Research 56: 228-235; January, 1963.
- Best, John W., Research in Education, New Delhi, Prentice Hall, Inc. N.J., 1963. 320 pp.
- Cottrell, Donald P., editor, Teacher Education for a Free People, ed. by Russell M. Cooper and others, N.Y., American Association of Colleges for Teacher Education, 1956, 415 pp.
- Chamberlain, Essie, "English" in Encyclopedia of Educational Research, ed. by Walter S. Monroe, p. 390, The Macmillan Company, New York, 1956.
- Clay, L.N., "General Objectives in the Teaching of English" The Journal of Educational Research 49:345 - 536, January, 1956.
- ✓ Duangduen Panyarachun Teaching English as a Foreign Language, Bachelor's Thesis, The Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1954, 43 pp.
- Deverell, A.F., "Are Reading Improvement Courses at the University Level Justified", The Journal of Educational Research 54: 205, February, 1961.
- ✓ Darian, Steven G., "A History of the Teaching of English as a Foreign Language in American Colleges and Universities 1880 - 1969," Dissertation Abstract 29: 2695 -A - 2696 A, February, 1969.

Finocchiaro, Mary, The Teaching of English as a Second Language in Elementary and Secondary School, Harper and Brothers, New York, 1958, 335 pp.

Kurtz, Frieda. M., "English" in Encyclopedia of Educational Research, ed. by Walter S. Monroe. p.391, The Macmillan Company, New York, 1956.

✓ Lindquist, E.F., "English" in Encyclopedia of Educational Research, ed. by Walter S. Monroe. p.390, The Macmillan Company, New York, 1956.

✓ Littler, Sherman, "Why Teachers Fail", in Encyclopedia of Educational Research ed. by Walter S. Monroe, p.1448, The Macmillan Co., New York, 1952.

Miller, Frances, "Sequential Patterns of Structures in the English Language Compatible With Written Expressions of Junior High School Students", The Journal of Educational Research 59:201 - 303, January, 1966.

Monroe, W.S., and Marks Arlyn, "Method of Teaching " in Encyclopedia of Educational Research, ed. by Walter S. Monroe. p.748, The Macmillan Company, New York, 1956.

✓ Pinyo Satorn, English Teaching in Matayom I, Bachelor's Thesis, The Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1954, 39 pp.

Prudence, Cutright, A Comparison of Methods of Securing Correct Language Usage, The Elementary School Journal 34:681-90, 1934.

Rezzadeh, Gloria I., "A Comparative Analysis of the Structure of First Grade Children's Oral Speech in Spanish and English," Dissertation Abstract 28:2231-A-2232 A.

Riden, Sybill M., "The Effects of Environment on the Reading Ability of English-Year-Old Children" The Journal of Educational Research 52:205, February, 1959.

Robinson, Kenneth, English Teaching in South East Asia, Evan Brothers Limited 1960, London, 324 pp.

Smith, Dora, "English" in Encyclopedia of Educational Research, ed. by Walter S. Monroe. p.399, The Macmillan Company, New York, 1956.

Suda, Laisuvan, Manwong Duangpratiep, Natsawong Placounpanya, A Study of Needs of Teachers of English in the Secondary School in Bangkok and Dhonburi, Bachelor's Thesis, The Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1964, 42 pp.

✓ Tasaniya Silthorn visudhi, Application of Modern Methods of Teaching English in Matayom IV-VI, Bachelor's Thesis, The Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1955, 49 pp.

Tiffin, Joseph, Knight, Frederick B., and Asher, Easton Jackson, The Psychology of Normal People, Boston D.C. Heath and Company, 1946, 581 pp.

Uraivan Rakspolmueng, The Teaching of English to Thai Boys and Girls in the Preparatory School, Bachelor's Thesis, The Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1957, 39 pp.

Wilson, G.M., "English" in Encyclopedia of Educational Research ed. by Walter S. Monroe. p.390, The Macmillan Company, New York, 1956.

✓ Wormack, Thurston H., "Teachers' Attitudes Toward Current English Usage", The Education Digest, Vol. 25, No.3, November, 1959.

ภาคผนวก

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

วันที่ ๔ เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

ด้วยข้าพเจ้ากำลังจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ รัชพลเดช เป็นประธานกรรมการ ร่วมด้วยกรรมการสองท่าน คือ ดร.พจน์ สะเพียรชัย และอาจารย์สุไร พงษ์ทองเจริญ

ในการสำรวจครั้งนี้ เป็นการรวบรวมข้อปัญหาและความคิดเห็นต่าง ๆ รวมทั้ง ข้อเท็จจริงบางประการ เกี่ยวกับผู้สอน และการดำเนินการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็น ข้อมูลในการวิจัยศึกษาครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศ ต้องการความช่วยเหลือในท่านใดเพื่อการปรับปรุงคุณภาพของตนเอง รวมทั้งการ เสนอแนะ เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าว อันจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการสอน วิชาภาษาอังกฤษให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นในขั้นต่อไปด้วย

ข้าพเจ้าเชื่อว่าคำตอบของท่านมีคุณค่าอย่างยิ่ง สมควรที่จะยึดเป็นหลักได้ จึง ขอความกรุณาจากท่าน ได้โปรดตอบแบบสอบถามนี้อย่างใจจริง

หวังว่าจะได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากท่าน จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง ในความกรุณาของท่าน ที่ได้ให้ความร่วมมือช่วยเหลือให้โครงการวิจัยคราวนี้สำเร็จลุล่วงไป ด้วยดี.

ขอแสดงความนับถือ

บุษผะณี พ่วงโพธิ์

(นางสาวบุษผะณี พ่วงโพธิ์)

นิสิตปริญญาโทวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

แบบสำรวจ

การสำรวจปัญหาในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษา

หมวด ๑ สถานภาพและการดำเนินการสอน

ก. กรุณาเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่างต่อไปนี้ (บางข้อตอบได้มากกว่า ๑

คำตอบ)

๑. ชื่อสถาบันที่ทำการสอน.....

๒. ชั้น (ตรี, โท, เอก)

๓. เพศ.....

๔. อายุ..... ปี

๕. วุฒิ ทางวิชาการ.....

ทางวิชาชีพ

วิชาเอก

๖. จำนวนปีที่สอนมาแล้วทั้งหมด

๗. จำนวนปีที่สอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ

๘. ขณะนี้ท่านสอนวิชาภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ..... ชั่วโมง

๙. จำนวนนักเรียนที่ท่านสอนทั้งหมด

๑๐. หนังสือเรียนที่ท่านใช้สอนอยู่ในขณะนี้

ปีที่ ๑ ในเวลา คือ

๑.....

๒.....

๓.....

นอกเวลา คือ

๑.....

๒.....

๓.....

ปีที่ ๒ ในเวลา คือ

๑.....

๒.....

๓.....

นอกเวลา คือ

๑.....

๒.....

๓.....

ข. กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงหน้าข้อที่ท่านปฏิบัติอยู่ และขีดความยาวข้อ
▼
ควย

๑๑. ท่านสอนวิชาภาษาอังกฤษอย่าง เกี่ยวหรือทำงานอื่นควบ

๑. สอน เฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ

๒. สอนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอื่นควบ

๓. สอนวิชาภาษาอังกฤษและทำงานอื่นควบ

๔. สอนวิชาภาษาอังกฤษ สอนวิชาอื่นและทำงานอื่นควบ

๑๒. ท่านเคยไปร่วมรับการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่

๑. เคย จำนวน.....ครั้ง

๒. ไม่เคย

๑๓. แหล่งที่มาหาความรู้เพิ่มเติมของท่าน

๑. จากวิทยุหรือโทรทัศน์

๒. จากสถานสอนภาษา

๓. จากหนังสือต่าง ๆ และวิทยากรต่าง ๆ

๔. จากสถาบันอุดมศึกษา

๕. จากวิทยุเสียง เครื่องบันทึกเสียง ภาพยนตร์

๖. เรียนกับชาวต่างประเทศเป็นส่วนตัว

๗. เรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศในชั้น

๘. หาโอกาสสนทนากับชาวต่างประเทศ

๙. ไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติม

๑๔. ท่านและอาจารย์อื่น ๆ ในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ได้พิจารณาปรึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาแต่ละวิชาในหลักสูตร เพียงไร

๑. ประชุมกันเสมอ
๒. ประชุมเมื่อจะสอนรายวิชาใหม่
๓. ไม่ค่อยได้ประชุม
๔. ไม่ได้ประชุม

๑๕. ท่านเตรียมการสอนของท่านอย่างไรบ้าง

๑. เตรียมก่อนจะเข้าสอนเป็นรายชั่วโมง
๒. เตรียมเป็นบทเรียน
๓. เตรียมเป็นรายสัปดาห์
๔. เตรียมเฉพาะบทเรียนที่รู้สึกว่าจะยาก
๕. ไม่ได้เตรียม เพราะสอนตามหนังสือที่กำหนดให้
๖. ไม่ได้เตรียมในบางชั่วโมง

๑๖. ท่านใช้กลวิธีต่าง ๆ ทั่วไปนี้เพียงไรในการสอนภาษาอังกฤษ

๑. ใช้การแปลเพื่อต้องการประหยัดเวลาในการอธิบาย
๒. ใช้วิธีท่องจำกฎเกณฑ์
๓. ให้นักเรียนได้ฝึกปากเปล่า
๔. ใช้ภาษาอังกฤษโดยตลอด

๑๗. ท่านจัดลำดับขั้นของการสอนอย่างไรบ้าง (โปรดจัดอันดับโดยใส่ตัวเลขหน้าข้อ จาก

๑, ๒, ๓ ตามลำดับ)

ก. การสอนเสียง

(.....) ๑. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงหลาย ๆ ครั้ง

(.....) ๒. ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังหลาย ๆ ครั้ง

(.....) ๓. ครูให้นักเรียนเลียนเสียงครู

จ. การสอนไวยากรณ์

- (.....) ๑. บอกกฎเกณฑ์
- (.....) ๒. ฝึก
- (.....) ๓. ให้ตัวอย่าง

ค. การสอนศัพท์

- (.....) ๑. ให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้
- (.....) ๒. ให้นักเรียนใช้คำศัพท์นั้นได้
- (.....) ๓. ให้นักเรียนรู้ความหมายของศัพท์

ง. การสอนอ่าน

- (.....) ๑. ให้นักเรียนอ่านออกเสียง
- (.....) ๒. ให้นักเรียนอ่านเข้าใจ
- (.....) ๓. ให้นักเรียนรู้ความหมาย

๑๔. ในการสอนเขียนท่านใช้วิธีการใดบ้าง

- ๑. ครูกำหนดหัวข้อเรื่องให้นักเรียนเป็นผู้เขียนเรียงความนั้นโดยตลอด
- ๒. ก่อนเขียน นักเรียนได้ฝึกใช้คำและรูปประโยคที่จะต้องใช้ในเรียงความนั้น ๆ
- ๓. ครูช่วยวางเค้าโครงเรื่องให้

๒๒. ท่านจัดการทดสอบนักเรียนของท่านเมื่อไร

๑. นำเสนอ
๒. เมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ
๓. อย่างน้อยเดือนละครั้ง
๔. ตามที่โรงเรียนหรือวิทยาลัยกำหนด
๕. เมื่อเห็นว่านักเรียนไม่สนใจบทเรียน
๖. เมื่อไม่ได้เตรียมการสอนมาล่วงหน้า

๒๓. ท่านดำเนินการทดสอบในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้อย่างไร

๑. การทดสอบเสียง

๑. ทดสอบการฟังโดยให้นักเรียนฟังแล้วตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง
๒. ทดสอบเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาโดยใช้การเปรียบเทียบ
๓. ทดสอบโดยการสนทนาโต้ตอบ เป็นรายบุคคล
๔. ทดสอบโดยอาศัยเครื่องบันทึกเสียง

๒. การทดสอบการอ่าน

๑. ใช้วิธีอ่านในใจ
๒. ใช้วิธีอ่านฟังเสียง

๓. การทดสอบการเขียน

๑. ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้
๒. ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพ
๓. ให้นักเรียนเขียนเรียงความโดยให้ใช้คำศัพท์ที่กำหนดให้
๔. ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากตัวละครที่กำหนดให้
๕. ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากเนื้อความสั้น ๆ ที่กำหนดให้

๒๔. ท่านออกข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัดความเจริญในด้านไหนบ้างเพียงไร ✓

๑. ความจำ

๒. ความเข้าใจ

๓. ทักษะ

๔. การนำไปใช้

๕. จินตนาการ

๖. ความกึกก้อง

มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้

หมวด ๒ ความกึกก้องในการดำเนินการสอนของท่าน

ก. กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงหน้าข้อที่ท่านปฏิบัติอยู่ (บางข้อตอบได้

มากกว่า ๑ คำตอบ)

๒๕. เหตุผลที่ท่านสอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในปัจจุบันนี้

๑. ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครูสอนวิชานี้

๒. สมัครสอนเองด้วยใจรัก

๓. ไม่นักสอนวิชานี้

๔. ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชาอื่น

๕. เรียนมาโดยตรง

๖. สอนเพื่อให้ชั่วโมงครบตามที่โรงเรียนกำหนด

๒๖. ท่านสนใจในการสอนภาษาอังกฤษของตนเองเพียงไร ✓

๑. มาก

๒. ปานกลาง

๓. น้อย

๒๓. อาจารย์ชาวต่างประเทศที่มาช่วยสอนในสถาบันของท่านช่วยเหลือท่านในด้านวิชาการเพียงไร

๑. มาก
๒. ปานกลาง
๓. น้อย

๒๔. ท่านดำเนินการสอนตามเนื้อหาในหลักสูตรอย่างไร ✓

๑. สอนให้ครบตามเนื้อหาในหลักสูตรทุกประการ แต่รู้สึกว่านักเรียนไม่ได้รับความรู้
๒. สอนให้ครบตามเนื้อหาในหลักสูตรทุกประการ และรู้สึกว่านักเรียนได้รับความรู้
๓. สอนครบตามเนื้อหาในหลักสูตร และเพิ่มเติมบางอย่างที่จำเป็น
๔. สอนเฉพาะตอนที่สำคัญและจะเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน
๕. ไม่ได้พิจารณาเนื้อหาในหลักสูตร เพราะใช้หนังสือตามที่กำหนดให้แล้ว

๒๕. เหตุผลในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษของท่าน คือ

๑. ให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนอย่างแจ่มแจ้ง
๒. ไม่ต้องสอนเนื้อหาที่เข้าใจยาก
๓. นักเรียนได้ทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
๔. ช่วยการท่องจำเนื้อหาในบทเรียน

๓๐. ท่านคิดว่าเนื้อหาในหลักสูตรต่าง ๆ ต่อไปนี้ ควรได้รับการปรับปรุงหรือไม่

๑. ภาษาอังกฤษ ๑.....

๒. ภาษาอังกฤษ ๒.....

๓. ภาษาอังกฤษ ๓.....

๔. ภาษาอังกฤษ ๔.....

๕. ภาษาอังกฤษ ๕.....

ควร	ไม่ควร

๓๑. หนังสือที่ท่านใช้สอนอยู่ในปัจจุบัน ไม่เหมาะสมกับการฝึกทักษะในด้านใดบ้าง

๑. ทักษะฟัง

๒. ทักษะพูด

๓. ทักษะอ่าน

๔. ทักษะเขียน

๓๒. ท่านต้องการคู่มือประกอบการสอนวิชาใดบ้างในหมวดภาษาอังกฤษ

๑. คู่มือวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา

๒. คู่มือการใช้ภาษา

๓. คู่มือการฝึกอ่าน

๔. คู่มือการฝึกเขียน

๕. คู่มือการฝึกสนทนา

๓๓. ท่านเห็นว่านักเรียนควรมีความรู้วิชาภาษาอังกฤษเน้นหนักไปในทางใดมากที่สุด
จึงเหมาะสมกับความจำเป็นในปัจจุบัน

๑. ความรู้ในการฟัง

๒. ความรู้ในการพูด

๓. ความรู้คำศัพท์อย่างกว้างขวาง

๔. ความรู้ในการอ่านและเขียน

๕. ความรู้ทางวรรณคดี

๓๔. ท่านเห็นว่าคุณวิชานักเรียนในชั้นที่สอนที่สุดและควรปรับปรุง คือ

๑. ความสามารถในการฟัง
๒. ความสามารถในการพูด
๓. ความสามารถในการอ่าน
๔. ความสามารถในการเขียน

๓๕. นักเรียนของท่านมีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษเพียงไร

๑. มาก
๒. ปานกลาง
๓. น้อย

หมวด ๓ ปัญหาในการสอนโดยทั่วไป

ในการสอนภาษาอังกฤษ ถ้าท่านประสบปัญหาเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้ กรุณาขีดเครื่องหมาย

✓ ลงหน้าข้อ (บางข้อขอยกได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

๓๖. เรื่องทั่ว ๆ ไป ✓

๑. การบริหารของโรงเรียน เป็นอุปสรรคต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
๒. งบประมาณของโรงเรียน เป็นอุปสรรคต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
๓. สภาพห้องเรียนไม่ช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ
๔. ผู้ปกครองไม่ช่วยสนับสนุนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

๓๓. เรื่องเกี่ยวกับนักเรียน

๑. พื้นความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำมาก
๒. พื้นความรู้ทางภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ อยู่ในระดับต่างกันมาก
๓. นักเรียนเคยชินกับการเรียนภาษาอังกฤษมาด้วยวิธีการที่ไม่ถูกต้อง ลำบากในการแก้ไข
๔. นักเรียนมีเวลาเรียนภาษาอังกฤษน้อยเกินไป
๕. นักเรียนไม่สนใจวิชาภาษาอังกฤษ
๖. นักเรียนไม่รู้จักฝึกฝนตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษ เมื่ออยู่ภายนอกห้องเรียน
๗. นักเรียนไม่ร่วมมือในการฝึกในห้องเรียน
๘. นักเรียนยากจนมีอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
๙. นักเรียนไม่รู้จักรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ ...

๓๔. เรื่องเกี่ยวกับแบบเรียนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

๑. หนังสือเรียนมีไม่เพียงพอ
๒. บรรจุเนื้อหามากเกินไป
๓. คำอธิบายไม่ชัดเจน
๔. เนื้อหาไม่เหมาะสมกับนักเรียนไทย
๕. เนื้อหาไม่สอดคล้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ
๖. เนื้อหาไม่เรียงลำดับจากง่ายไปยาก
๗. มีแบบฝึกน้อยเกินไป
๘. คณะครูในหมวดภาษาอังกฤษไม่ร่วมกันพิจารณาเลือกหนังสือที่ใช้สอน
๙. มีการเปลี่ยนแปลงหนังสือที่ใช้สอนบ่อยเกินไป

๓๙. เรื่องเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน

๑. หนังสือประกอบการสอนมีจำนวนไม่สอดคล้องกับนักเรียน
๒. การจัดหาอุปกรณ์การสอนให้ตรงกับเนื้อหาทำไยยาก
๓. ขาดแหล่งวิชาการที่จะค้นคว้าเพิ่มเติม
๔. ขาดคู่มือประกอบการสอน
๕. ขาดอุปกรณ์ที่จำเป็นจะฝึกทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ
๖. ขาดผู้เชี่ยวชาญสำหรับควบคุมดูแลห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษ
๗. ครูไม่มีเวลาพอที่จะจัดหาและจัดทำอุปกรณ์
๘. ครูไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้อำนวยการร่วมงานในการใช้อุปกรณ์การสอน
๙. ขาดสถานที่เก็บรักษาอุปกรณ์การสอนที่ใช้อยู่แล้ว
๑๐. ขงบประมาณที่จะจัดทำอุปกรณ์การสอนมีน้อย
๑๑. ต้องจ่ายเงินส่วนหัวข้อหรือจัดทำ
๑๒. ครูเห็นว่าใช้ไม่ได้โดยเฉพาะเด็กเล็ก
๑๓. สภาพห้องเรียนไม่อำนวยความสะดวกในการใช้อุปกรณ์
๑๔. ถ้าใช้แล้ว ทำให้การสอนล่าช้าไม่ทันหลักสูตร

๔๐. เรื่องเกี่ยวกับการวัดผล

๑. ไม่มีประสบการณ์เรื่องการวัดผล
๒. ขาดงบประมาณในการสร้างแบบทดสอบ
๓. ไม่สามารถสร้างข้อทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตรได้
๔. ไม่มั่นใจในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย
๕. ไม่รู้วิธีการวิเคราะห์ข้อทดสอบ

ประวัติของผู้เขียน

ประวัติของผู้นี้เขียน

บุบผชาติ เพ่งพิณิจ เป็นบุตรของ นายชฌ เพ่งพิณิจ และนางสุภี เพ่งพิณิจ
เกิดวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๒ ที่ตำบลหม่อมเก่า อำเภอหม่อมเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์
มีประสบการณ์ในการศึกษาและการทำงาน ดังต่อไปนี้

ได้รับการศึกษาจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนหม่อมเก่า อำเภอหม่อมเก่า
จังหวัดเพชรบูรณ์ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๙

ได้รับการศึกษาจบหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) จาก
วิทยาลัยครูสวนสุนันทา พระนคร ในปี พ.ศ. ๒๕๐๑

ได้รับการศึกษาจบหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (ป.กศ.ชั้นสูง)
จากวิทยาลัยครูสวนสุนันทา พระนคร ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓

ได้รับการศึกษาจบหลักสูตรการศึกษามัธยมศึกษา (กศ.ม.) สาขามัธยมศึกษา วิชาเอก
คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ในปี พ.ศ. ๒๕๐๕

ได้รับการอบรมภาษาอังกฤษ จากโครงการส่งเสริมภาษาอังกฤษภาคพื้นเอเชียอาคเนย์
(SEAREP) โดยใช้เวลา ๑๒ สัปดาห์ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖

สมัครสอบชุดครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) ได้ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๗

ได้รับการศึกษาจบหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะภาษาอังกฤษ จากวิทยาลัย
วิชาการศึกษา ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑

ได้รับการศึกษาจบหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขา อุดมศึกษาและการฝึกหัดครู
วิชาเอก การศึกษา วิชารอง ภาษาอังกฤษ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒

ได้รับราชการเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ ณ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ตั้งแต่ปี
พ.ศ. ๒๕๐๕ จนถึงปัจจุบัน